

ЛИНДА ХАУЪРД ДА СПИШ С ВРАГА

Част 2 от „Дънкан и Еванджелин“

Превод от английски: Милена Бояджиева, 2000

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Дейвис Присън не се смяташе за страхливец, но предпочиташе да изтърпи операция без упойка пред срещата с Робърт Кенън, на която щеше да му съобщи лошите новини. Не че главният акционер и президент на „Кенън Груп“ щеше да го държи отговорен; той никога не убиваше лошия вестносец. Само че ледените зелени очи щяха да станат още по-студени и непроницаеми; от опит Дейвис знаеше, че щеше да почувства смразяващите тръпки на страха по гърба си. Кенън се славеше с невероятната си принципност, но и с несравнимата си безпощадност, когато някой се опиташе да го изиграе. Дейвис не се сещаше за човек, когото да уважава повече от Кенън, но и това не го накара да се почувства по-добре.

Хората като Кенън, с неговата власт, се обграждаха с многобройни сътрудници. Като мярка за контрол и лична дистанция „светилището“ — неговият кабинет — се охраняваше единствено от неговата лична секретарка. Фелис Каури изпълняваше тази длъжност от осем години и ръководеше офиса с точността на швейцарски часовник. Тя бе висока, слаба, с металносива коса и кожа като на двадесетгодишно момиче. Дейвис знаеше, че най-малкото й дете бе на около двадесет и пет, следователно тя прехвърляше четиридесетте, но човек никога не би й ги дал, ако съди по външността й. Издържаше във всякакви ситуации, беше невероятно способна и никога не нервничеше пред шефа си. Искаше му се и той да има поне малко от последното. Бе се обадил предварително, за да се увери, че Кенън може да го приеме, така че Фелис не се изненада като го видя.

— Добро утро, господин Присън — пресегна се към телефона и натисна някакво копче. — Господин Присън е тук — каза тя, затвори слушалката и се изправи. — Ще ви приеме веднага.

С отработената експедитивност, която винаги смущаваше Дейвис, тя вече бе до вратата на кабинета, отвори я и веднага след него я затвори. Във Фелис нямаше никакво излишно любопитство; дори напротив, като че ли тя контролираше всичко. Както си и беше.

Кабинетът на Кенън бе огромен, луксозно и изтънчено обзаведен. Благодарение на вкуса му, обстановката беше отпускаща, а не стряскаща, въпреки оригиналните маслени платна по стените и стогодишния персийски килим на пода. Вдясно бе кътът за почивка, макар Дейвис да се съмняваше, че Кенън бе използвал големия телевизор или видеото за нещо различно от работа. Шест огромни прозорци образуваха стената, разкривайки неповторим изглед към Ню Йорк Сити сякаш бяха шест картини. Самите прозорци бяха произведение на изкуството с красивите отделни квадратчета, които пропускаха светлината и я разпръскваха сякаш бяха хиляди диаманти.

Масивното бюро на Кенън беше шедьовър на дърворезбата, също антика и се предполагаше, че е принадлежало на Романови през XVIII век. Очевидно той се чувстваше много добре зад него.

Кенън бе висок и слаб, с грацията и силата на пантера. Тъмната черна коса и бяло лице потвърждаваха това впечатление. Човек можеше да реши, че Кенън е муден и ленив, но това би било опасна грешка.

Той се изправи да се здрависа и дългите му, изящни пръсти стиснаха ръката на Дейвис с изненадваща сила. Дейвис винаги се стряскаше от силата на неговото ръкостискане.

Понякога Кенън му предлагаше кафе, но днес случаят не бе такъв. Беше достигнал до тази длъжност благодарение на умението си да преценява хората и очите му се присвиха, докато наблюдаваше смутеното лице на Дейвис.

— Бих казал, че се радвам да те видя, Дейвис — започна той. — Но не съм сигурен, че това, което си дошъл да ми кажеш ще ми хареса.

Гласът му беше спокоен, дори непринуден и въпреки това Дейвис се притесни още повече.

— Няма да ви хареса, сър.

— Твоя ли е вината?

— Не, сър. Макар че трябваше да го хвана по-рано — безпределно честно добави той.

— Тогава се успокой и седни. Щом не си виновен си в безопасност. Сега, кажи ми какъв е проблемът.

Дейвис седна на ръба на мекия кожен стол, но не можеше и да си помисли да се успокои.

— Някой в Хънтсвил продава нашия софтуер за космическата станция — изстреля той.

Кенън никога не стоеше спокоен, но сега се вкамени и зелените му очи придобиха онзи леден поглед, който най-много тревожеше Дейвис.

— Имаш ли доказателства?

— Да, сър.

— И знаеш ли кой е?

— Така мисля, сър.

— По-добре ми разкажи — Кенън се облегна назад и очите му се впериха в Дейвис като зелен лазерен лъч.

Дейвис на няколко пъти се запъна, докато обясняваше как се бе родило подозрението му и как бе провел собствено разследване, за да провери съмненията си, преди да обвини когото и да било. Кенън мълчаливо го слушаше и Дейвис избърса потта от челото си, докато представяше резултатите от проучването си. „Пауър Нет“, компания към „Кенън Груп“, разположена в Хънтсвил, Алабама работеше по строго секретен софтуер разработен за НАСА. Същият софтуер сега се бе появил в ръцете на компания от друга държава. Това бе не просто индустриален саботаж; това бе държавна измяна.

Подозренията му падаха върху Лендън Мърсър, директорът на компанията. Мърсър се бе развел преди една година и начинът му на живот значително се бе подобрил. Заплатата му бе много добра, но не чак толкова, че да издържа семейство и да живее по този начин. Дейвис бе наел детективско бюро, което откри огромни суми в банковата сметка на Мърсър. След като го следиха няколко седмици, докладваха, че той редовно посещава яхтено пристанище в Гънтърсвил, малко градче разположено на езерото Гънтърсвил.

Собственикът или управителят на пристанището беше жена, Еви Шоу; детективите не бяха открили нищо необичайно в банковата ѝ сметка или в покупките, които бе направила, което означаваше, че тя бе по-умна от Мърсър. Поне на два пъти Мърсър бе наел моторница от пристанището и малко след отплуването му, Еви Шоу бе затваряла пристанището и го бе последвала със собствената си моторница. Бяха се върнали поотделно, с около петнадесет минути разлика. Изглежда се срещаха навътре в езерото, където можеха да се скрият и в същото време да видят и чуят всеки, който ги приближи. Бе далеч по-

безопасно от оживеното пристанище; още по-странно беше, че въпреки многото хора, Еви Шоу затваряше пристанището посред бял ден.

Дейвис приключи като нервно пукаше с кокалчетата на ръцете си; лицето на Кенън оставаше сурово и безизразно.

— Благодаря ти, Дейвис — спокойно каза той. — Ще уведомя ФБР и аз ще се заема с това. Добра работа си свършил.

Дейвис се изчерви, докато се изправяше.

— Съжалявам, че не го хванах по-рано.

— Сигурността не влиза в твоите задължения. Някой не си е свършил работата. Ще се погрижа за това. Късметлии сме, че си толкова проникателен — Робърт си отбеляза наум, че трябва да увеличи заплатата на Дейвис, която и сега бе доста висока, и да му възложи повече отговорности и власт. Бе показал интелигентност и инициативност, които не биваше да останат невъзнаградени. — Сигурен съм, че ФБР ще искат да говорят с теб, така че бъди на разположение през деня.

— Да, сър.

След като Дейвис излезе, Робърт се обади във ФБР по личния си телефон. Бюрото имаше голяма власт в града, а и той вече бе работил с тях и преди. Веднага го свързаха с главния агент. Контролираше се до такава степен, че нито грам гняв не се усети в гласа му, когато помоли двамата най-добри агенти да дойдат в кабинета му при първа възможност; имаше такова влияние, че не му зададоха нито един въпрос. Просто го увериха, че ще пристигнат до половин час.

След като приключи с това се облегна на стола си и премисли възможностите, които имаше. Не допусна гневът да замъгли мислите му. Неконтролираните емоции бяха не само безполезни, но и глупави, а Робърт никога не си позволяваше да прави глупости. Това, че някоя от неговите компании продаваше секретни компютърни програми бе лична обида за него, сериозно петно върху репутация му. Единственото, което изпитваше към този, който би продал родината си за пари бе неприязън и нищо нямаше да го спре да го прати зад решетките. След петнадесет минути вече имаше план за действие.

Двамата агенти пристигнаха след двадесет минути. Фелис му се обади, той ѝ каза да ги въведе и да не го безпокои по никакъв повод,

докато господата не си тръгнат. Като перфектна секретарка, Фелис не зададе нито един въпрос.

Тя покани двамата мъже в строги костюми в кабинета и затвори вратата след тях. Робърт се изправи, за да ги посрещне, а и за да ги прецени с хладния си, непроницаем поглед. Веднага разпозна в по-младия, около трийсетте, типичния държавен чиновник, но в очите му се четеше самоувереност, която Робърт одобри. По-възрастният беше около петдесетте с почти изцяло побеляла коса. Бе среден на ръст и възпълен. Сините очи зад очилата бяха уморени, но все пак в тях блестеше интелигентност и опитност. Нямаше младши агенти.

По-възрастният мъж протегна ръка.

— Господин Кенън? — след като Робърт му кимна, той продължи: — Казвам се Уилям Брент, старши агент във ФБР. Това е Лий Мъри, специален агент от контраразузнаването.

— Контразузнаването — измърмори Робърт и очите му охладняха. Присъствието на точно тези двама агенти означаваше, че ФБР вече бе разследвало „Пауър Нет“. — Добро предположение, господа. Моля, заповядайте.

— Не беше трудно да се досетим — отвърна агент Брент, докато сядаха. — Корпорация като вашата, която подписва договори с правителството за съжаление е главна цел за шпионаж. Доколкото знам и вие самият имате опит в тази област, така че имате нужда точно от нашите умения.

Добър е, помисли си Робърт. Точно човекът, който буди доверие. Искаха да разберат дали той знае нещо, но нямаше да се издадат, преди той да спомене „Пауър Нет“. Това бе привидна невинност, след която щяха да се изненадат и възмутят, ако той ги информира, че е установил изтичане на информация от компанията си. Ако пък не, щяха да скрият каквото знаят.

Но той не им остави шанс.

— Разбирам, че сами сте открили обезпокоителна информация — спокойно започна той. — Интересно ми е защо веднага не се свързахте с мен.

Уилям Брент направи гримаса. Бе чувал, че нищо не убягва от Робърт Кенън, но не очакваше, че е толкова прям. Кенън ги наблюдаваше с леко повдигнати вежди, като че ги подканяше да обяснят — изражение, на което обикновено никой не устояваше.

Брент успя да се въздържи от обяснения, като ги замени с извинение; и все пак се възхити, че Кенън го бе провокирал. Това го накара да се вгледа в него още по-отблизо. Вече знаеше доста за този човек, защото си бе направил труда да се поинтересува. Кенън произлизаше от образовано и богато семейство, но благодарение на собствените си качества бе станал още по-богат и репутацията му бе безупречна. Имаше приятели в областната управа и в съда, влиятелни мъже, които високо го ценяха. Един от тези мъже му бе казал:

— Виж, ако става нещо нередно в някоя от компаниите в „Кенън Груп“ ще ми направиш лична услуга, ако уведомиш Робърт Кенън, преди да направиш каквото и да било.

— Не мога да направя такова нещо — бе отговорил Брент. — Ще опорочи разследването.

— Нищо подобно — отговори мъжът. — На Робърт Кенън бих поверил най-важното разузнаване на страната. Всъщност, вече на няколко пъти така и е ставало... Той ни е правил някои... услуги.

— Може и той да е замесен — продължи Брент, който не искаше да приеме, че може да даде цялата информация на обикновен цивилен. Но другият мъж бе поклатил глава.

— Не, не и Робърт Кенън.

След като научи някои неща за характера и важността на „услугите“, които Кенън бе правил, както и за опасностите, на които се бе излагал, Брент неохотно се съгласи да го осведоми, преди да предприемат каквито и да било. Кенън просто ги бе изпреварил, като се обади пръв, а те все още не бяха сигурни какво знае. Планът бе да си мълчат, докато разберат защо ги повика. Но не стана. Веднага ги бе разкрил.

Брент бе свикнал да разгадава хората, но с Кенън не успя. Той бе богат, образован и ерудиран, в което Брент не се съмняваше, но бе сигурен, че това е само първият пласт. Останалите пластове, незнайно какви, бяха толкова добре скрити, че той само усещаше съществуването им и то благодарение на достъпа си до привилегирована информация. Наблюдаваше слабото, хубаво лице на Кенън, но не можа да различи никакво изражение; виждаше единствено непроницаемите му очи, които ги наблюдаваха с неизчерпаемо търпение.

Уилям Брент бързо взе решение и се протегна напред.

— Господин Кенън, ще ви кажа много повече, отколкото бях планирал. Имаме сериозен проблем с една от вашите компании в Алабама...

— Нека първо аз ви кажа какво знам — спокойно го прекъсна Робърт. — След това вие ще добавите каквото знаете.

Ясно и точно той им преразказа това, което бе научил от Дейвис Присън. Дватама агенти неволно си размениха смаяни погледи, което означаваше, че самите те не бяха разкрили толкова и това отново покачи акциите на Дейвис.

Когато приключи Уилям Brent прочисти гърлото си и се наведе напред.

— Поздравления! Малко сте ни изпреварили. Това значително ще помогне за разследването...

— Утре сутрин отивам там — каза Робърт.

Brent го погледна неодобрително.

— Господин Кенън, оценявам желанието ви да помогнете, но Бюрото може най-добре да се справи със случая.

— Вие не ме разбрахте. Нямам намерение да помагам. Това е моя компания и мой проблем. Аз сам ще се погрижа. Няма нужда да губя време в търсене на прикритие, когато направо мога да се включа в операцията. Разбира се, ще продължавам да ви информирам.

Brent вече поклащаше глава.

— Не, и дума не може да става.

— Не само че имам достъп до всичко, но и моето присъствие ще е по-малко подозрително, отколкото това на федерални агенти — Кенън направи пауза и добави: — Пък и не съм аматьор.

— Известно ни е, господин Кенън.

— Тогава ви предлагам да предадете това на началниците си — той погледна часовника си. — А сега, ако ме извините, имам други срещи.

Знаеше, че Brent ще разкаже всичко на началниците си и ще остане изненадан и огорчен, когато те му наредят да се оттегли и да остави Кенън сам да се справи със случая. Разбира се, те щяха да му съдействат и да му осигурят подкрепление на място, ако се наложеше.

През останалата част от деня разчистваше графика си. Фелис уреди полета и хотелската резервация в Хънтсвил. Преди да си тръгне вечерта погледна часовника си — в Ню Йорк вече бе осем, но в

Монтана беше едва шест, което означаваше, че работата в ранчото още продължаваше.

За негова радост телефонът бе вдигнат още на третото позвъняване и чу провлаченият говор на сестра си.

— Лудница Дънканс. Маделин е на телефона.

Робърт се засмя. Можеше да чуе врявата, която неговите племенници вдигаха.

— Тежък ден, а?

— Робърт! — гласът ѝ веднага стана по-сърдечен. — Ти би трябвало да кажеш. Защо не вземеш племенниците си на продължително гостуване?

— Не и преди да са разрушили къщата. Така или иначе няма да съм си в къщи.

— Къде отиваш този път?

— Хънтсвил, Алабама.

Тя замълча за момент.

— Доста е топло там.

— Знам това.

— Може да се поизпоттиш.

Усмихна се на веселостта в гласа ѝ.

— Няма да пропусна такъв шанс.

— Значи е сериозно. Проблеми ли имаш?

— Дребна работа.

— Пази се!

— Непременно. Изглежда, че ще се наложи да остана там за по-дълго, така че ще звънна да ти дам номера си.

— Добре. Обичам те.

— И аз те обичам.

Усмихна се докато затваряше. Маделин никога не би задала нито един въпрос, но веднага бе разбрала, че ситуацията в Алабама е сериозна. С няколко думи му бе дала благословията си, подкрепата и любовта си. В действителност, тя му бе доведена сестра, но обичта и разбирателството между тях бяха толкова силни, като че бяха кръвни роднини.

След това се обади на жената, с която напоследък редовно се виждаше, Валентина Лорънс. Връзката им не бе напреднала и той не очакваше, че тя ще го изчака, така че и за двамата щеше да е най-

лесно, ако ѝ обясни, че не изисква от нея подобно нещо. За съжаление, Валентина бе твърде харесвана, а той най-вероятно щеше да остане в Алабама за няколко седмици.

Беше точно от типа, който най-много привличаше Робърт: расова — висока, слаба, с малки гърди. Гримът ѝ винаги беше загатнат и безупречен, дрехите ѝ бяха стилни и подбрани с вкус. Беше наистина приятна и споделяше страстта му към театъра и операта. Би била идеалният партньор, ако този проблем не се бе появил.

Приключи последната си връзка преди няколко месеца и се чувстваше неспокоен. Много повече предпочиташе да живее с жена, отколкото сам, макар че и сам не се чувстваше зле. Обичаше жените и с ума си, и с тялото си и определено предпочиташе трайните връзки. Флиртовете за една нощ не му бяха по вкуса и съжаляваше тези, които ги поддържаха. Никога не лягаше в леглото с жена, с която връзката му не бе сериозна.

Валентина прие новината за неговото продължително отсъствие сдържано; все пак, те не бяха сериозно заедно и не можеха да имат никакви изисквания един към друг. Усети в гласа ѝ съжаление, но не му каза да ѝ се обади като се върне.

След като приключи и с това, той поседна за няколко минути и се замисли за връзката, която така и не достигна до интимност и колко още време ще му трябва, за да достигне до тази фаза. Дългото чакане като перспектива не го зарадва.

Отношението му към секса не беше несериозно. Постоянно контролираше прекомерната си сексуалност, като отчиташе разликата между силата на мъжа и силата на жената; мъж, който не може да се контролира, лесно можеше да се превърне в насилник — нещо, което ненавиждаше. Той балансираше и желанията, и силата си, като ги подчиняваше на безпристрастната мощ на интелекта си. Никога не притискаше жената, но винаги показваше, че е привлечен, така че тя сама да може да си избере позиция. Оставяше дамата да наложи своето темпо и да допусне интимност, когато е готова. Уважаваше вродената предпазливост на жените. Когато стигнеше до секс бе нежен и ги оставяше, докато са напълно готови. Този контрол не бе проблем за него, можеше да прекара часове в ласки и целувки. Така насищаше своя глад, а и удовлетвореше партньорката си.

Първата нощ с дамата, която е избрал, винаги е неповторима, замисли се той. След това изживяването не беше толкова разтърсващо. Винаги подготвяше всичко, за да може тя да се почувства специална. Не пропускаше дребните неща, като романтични вечери на свещи, подбрани подаръци и цялото му внимание. Когато стигнеха до спалнята, той влагаше всичко от себе си, за да я удовлетвори отново и отново, докато и той се отдаде на удоволствието.

Подразни се, че заради проблема в Алабама ще трябва да изпусне всичко това.

Стресна се от почукването на вратата. Фелис застана на прага.

— Трябваше вече да си си в къщи — скара ѝ се той. — Не е нужно да оставаш.

— Донесоха този плик за вас — отвърна тя, без да обръща никакво внимание на забележката му. Рядко си тръгваше преди него, независимо колко късно беше.

— Тръгвай си — спокойно отвърна той. — Това е заповед. Ще ти звънна утре.

— Имате ли нужда от още нещо? Чаша горещо кафе?

— Не, благодаря, и аз самият си тръгвам.

— Тогава приятно пътуване! — тя се усмихна и излезе от стаята. Чу я, че прибира и заключва всичко за през нощта.

Не му се вярваше, че изобщо нещо в това пътуване можеше да е приятно. Бе тръгнал да си откъсва.

Забеляза, че на плика нямаше обратен адрес. Отвори го и извади няколко листа. Имаше една неясна снимка и кратка бележка от агент Брент, която поясняваше коя е жената на снимката и го уведоми, че Бюрото ще му съдейства по всички линии. Точно както бе очаквал.

Взе снимката и я заразглежда. Бе с лошо качество, но се виждаше жена, снимана на пристанище на фона на моторници. Значи това бе Еви Шоу. Носеше слънчеви очила, така че не можеше да я прецени, освен че бе с руса, разпиляна коса и изглеждаше едра. Не приличаше на Мата Хари. Придирчивият му вкус се засегна от зле подбраните дрехи и от провинциалния ѝ вид. Приличаше на грубиянка, готова да продаде родината си от алчност.

Върна листовите в плика. Бе нетърпелив да вкара Лендън Мърсър и Еви Шоу в затвора.

ГЛАВА ВТОРА

Беше зноен, типично южняшки ден. Небето бе дълбоко, наситено синьо, напръскано от пухкави бели облаци, които лениво се оставяха на лекия бриз. Чайките кръжаха наоколо и лодките се плъзгаха по езерото. Тук-там се забелязваха няколко запалени рибари и скиори с водни ски, но повечето хора бяха избягали от следобедната жега. Въздухът беше тежък и влажен и се чувстваше мирис на езеро и планини.

Еванджелин^[1] Шоу погледна през големите прозорци на кабинета си в задната част на главната сграда на пристанището. Всеки човек на земята заслужаваше свое собствено царство и нейното бе това — пристанищните докове и закотвените моторници. Нищо не убягваше от погледа ѝ. Преди пет години, когато се захвана, пристанището бе почти разрушено и едва покриваше разходите си. Значителен заем от банката ѝ осигури парите, от които се нуждаеше и само година по-късно вече го бе стегнала и разширила. Разбира се, бе доста скъпо да го поддържа, но пристанището носеше добър приход. Ако имаше късмет, щеше да изплати заема за три години. След това то щеше да е само нейно, освободено от всякакви дългове и тя щеше да може да го разшири дори още повече. Единствено се молеше бизнесът да не замре. Търговията с риба бе намаляла, след като властите в Тенеси въведоха програма за изчистване на водните растения, благодарение на които рибата се развъждаше.

Но тя бе внимателна и не се бе надценила. Можеше да се справи с дълга си, за разлика от други, които смятаха, че рибарството ще продължи да процъфтява и бяха инвестирали много пари в пристанищата си. Нейното царство бе защитено.

Старият Върджил Дод бе с нея през цялата сутрин. Седнал в люлеещия се стол зад щанда, той забавляваше всички със спомени от детството си, някъде в началото на века. Мъжът бе доста състарен и как не, като почти цял век лежеше на крехките му рамене, и Еви се страхуваше, че му оставаха само още няколко години, три най-много.

Познаваше го откакто се помнеше и през целия ѝ живот той бе стар. Издръжливостта му напомняше реката и планините наоколо.

Но тя знаеше колко крехък и несигурен бе човешкият живот и се наслаждаваше на сутрините, които Върджил прекарваше с нея. На него също му доставяха радост; вече не ходеше на риба, както бе правил през първите осемдесет години от живота си, но тук можеше да чуе пляска на водата и да усети мириса на езерото.

Сега бяха само двамата и Върджил се впусна в нова история от младините си. Еви седеше на висок стол, като от време на време хвърляше по един поглед навън, но по-голямата част от вниманието ѝ бе заета с Върджил.

Страничната врата се отвори и висок, слаб мъж влезе. Изчака няколко секунди, преди да свали слънчевите си очила, за да могат очите му да свикнат след ослепителното слънце навън и бавно и грациозно се приближи към нея.

Еви му хвърли само един поглед, но той ѝ бе достатъчен, за да заеме защитна позиция. Не знаеше кой е, но веднага разпозна какъв е — бе не само непознат, но и напълно различен. Имаше доста северняци, които се оттегляха в Гънтърсвил, очаровани от топлите зими, спокойствието, евтиния живот и красотата на езерото, но този определено не бе един от тях. Първо, бе доста млад. Носеше скъпи дрехи и със сигурност щеше да се отнесе презрително към южняците. Еви бе срещала такива хора и преди. И тогава не бе впечатлена от тях.

Но не бе само това. Бе забелязала и друго качество, заради което ѝ се искаше да се защити.

Той беше опасен.

Докато се усмихваше на Върджил, анализираше непознатия. Беше отраснала с лошите момчета, разбойници и хулигани — на Юг имаше много такива. Но този мъж бе по-различен, по-... Не че излъчваше опасност, той самият бе опасен. Притежаваше воля и сила, които не търпяха опозиция и силен характер, който струеше от очите му.

Не знаеше как и защо, но веднага усети, че този мъж бе заплаха за нея.

— Извинете — започна той и плътният му глас я обгърна като кадифе. Непознатата тръпка мина по цялото ѝ тяло. Думите му бяха

любезни, но начинът, по който ги изрече показваше, че очаква веднага да му се обърне внимание.

Тя му хвърли бърз, пренебрежителен поглед.

— Идвам след минутка — гласът ѝ бе учтив и отново се обърна към Върджил. — И какво стана след това?

На лицето на Робърт не се изписа никаква емоция, макар че определено бе смаян от поведението на жената. То бе необичайно. Не бе свикнал някой да не му обърне внимание, още по-малко пък жена. Те винаги откликваха на силната му мъжественост скрита под невероятен контрол. Не бе суетен, по-скоро приемаше въздействие му върху жените за даденост. Не помнеше някога да бе пожелавал жена и в крайна сметка да не я е имал.

Нямаше нищо против да почака, защото имаше възможност да разгледа жената. Видът ѝ малко го стъписа, също нещо необичайно за него. Очакванията му се разминаха с действителността.

Това бе Еви Шоу, без съмнение. Тя седеше на висок стол зад тезгяха, изцяло погълната от разказа на възрастния мъж в люлеещия се стол. Робърт присви очи, докато я наблюдаваше.

Определено не бе едрата, груба жена, която очакваше да види. Дори бе точно обратното. Погрешното му впечатление явно се дължеше на лошата снимка и на широките дрехи, с които бе на нея. Очакваше някоя дебела, невъзпитана жена, но не я бе открил.

Вместо това тя... сияеше.

Може би така му се струваше, заради силната слънчева светлина, от която косата ѝ сякаш грееше и дълбоките ѝ, лешникови очи светеха. Като че слънцето галеше златната ѝ кожа, гладка и безупречна като порцелан. Струваше ли му се или тя наистина блестеше.

Гласът ѝ бе дълбок и леко дрезгав, което накара Робърт да настръхне. Говорът ѝ бе мелодичен и напомняше шумоленето на вятъра в дърветата; глас, който Робърт свърза с разпилени чаршафи и дълги, страстни нощи.

Нещо в него трепна, докато я наблюдаваше.

Старият мъж се наведе напред, като облегна ръцете си на бастуна. Бледите му, сини очи бяха изпълнени със смях и спомени от доброто старо време.

— По всякакъв начин се опитвахме да ядосаме Джон, но той не помръдваше. Имаше пушка, така че ние се страхувахме да го

приближим. Беше му ясно, че сме само някакви хлапаци. Всеки път щом вдигнеш пушката, ние се разбягвахме като зайци, но след това пак се промъквахме.

Робърт заразглежда наоколо, като престана да слуша историята на Върджил. Въпреки че сградата беше паянтова, изглежда бизнесът вървеше, ако можеше да се съди по многото моторници. На табло зад тезгяха висяха ключовете за лодките, които се даваха под наем, всички прилежно номерирани. Чудно как успяваше да запомни кой коя лодка бе наел.

Върджил вече бе приключил с историята, като от смях пляскаше с ръка по коляното си. Еви Шоу весело отметна глава назад — смехът ѝ бе също толкова дълбок, колкото и гласът ѝ. Робърт изведнъж осъзна колко бе свикнал с добре премерения смях в неговите среди, толкова неискрен и кух в сравнение с нейната естественост, в която нямаше нищо насилено и нищо прикрито.

Опита се да не я наблюдава, но бе все едно да се опита да не диша — успяваше само за кратко време. Със смесица от настървение и любопитство той се отдаде на изкушението и жадно се вгледа в нея.

Наблюдаваше я безпристрастно. Притежаваше такъв контрол над себе си, че нищо в позата или лицето не издаваше мислите му. За съжаление, нямаше никакъв контрол над тях и, загледан в Еви Шоу, вече не забелязваше нищо наоколо и не чуваше гласът на Върджил.

Тя по нищо не приличаше на жените, които винаги го бяха привличали. На това отгоре беше и предател, или поне бе замесена в индустриален шпионаж. Имаше твърдото намерение да я разобличи и да я предаде на правосъдието. И въпреки това не можеше да откъсне погледа си от нея, не можеше да контролира непослушните си мисли, не можеше да успокои неочаквано бързите удари в гърдите си. Беше се изпотил от задушавачата жегга навън, но изведнъж тя му се стори нищо в сравнение с топлината, която се разнесе из тялото му. Имаше чувството, че собствената му кожа бе омаляла.

Всички жени, с които бе излизал, въпреки различията в характерите си, притежаваха стил и изтънченост. Това му харесваше, правеше му удоволствие да ги глези. Всички те бяха елегантно облечени, парфюмирани, изящно нагласени. Сестра му Маделин презрително бе нарекла две от тях манекенки, но тъй като и тя

държеше на това, забележката ѝ по-скоро го развесели, отколкото подразни.

Еви Шоу очевидно бе пълната противоположност. Носеше няколко номера по-голяма тениска, която бе вързала на кръста си и дънки, които бяха толкова износени, че не се различаваше никакъв цвят. Косата ѝ, която се менеше от светлокестенява до платиненоруса с няколко различни нюанси на златно, бе небрежно хваната на опашка, дълга до средата на гърба. Гримът ѝ бе минимален, а и напълно излишен в тази влага, но и идеалната ѝ кожа не се нуждаеше от корекции.

Как, по дяволите, можеше да сияе така? Сякаш привличаше светлината към себе си. Кожата ѝ бе с лек тен, със златист оттенък и напомняше сатен. Дори лешниковите ѝ очи притежаваха златен нюанс.

Винаги бе предпочитал слаби и високи почти колкото него жени; с тях се чувстваше по-добре и на дансинга, и в леглото. Еви Шоу не беше повече от метър и шестдесет. Нито пък беше слаба. Първата дума, която му хрумна бе чувствена и след това и апетитна. Ядосан на собствените си мисли, се зачуди кое предпочиташе — да се люби с нея или да я изяде и отговорът бе безпристрастното „да“ и за двете.

Беше изящно закръглена, не пълна, а точно женствена, не с момчешка фигура; винаги бе предпочитал малки гърди, но и тук изневеряваше на себе си — нейните му се сториха ужасно изкушаващи.

Като че бе създадена, за да дарява удоволствие на мъжа, но самият той не се радваше на собствената си мисли. След като той реагираше по този начин, значи Мърсър бе по-скоро нейна пионка, отколкото обратното. Не можеше да пренебрегне тази възможност.

Тя нямаше нищо общо с жените, които преди бе пожелавал и сега се ядоса, че бе привлечен от нея. Бе дошъл да събере доказателства, с които да я прати в затвора и не биваше да допусне обикновена слад да го разсее. Тази жена бе замесена в шпионаж и единственото, което трябваше да изпитва към нея бе отвращение. Вместо това той се бореше със силното физическо желание, което му пречеше да действа. Не искаше да я ухажда и съблазнява, искаше просто да я сграбчи и да я отнесе. Неговото леговище беше невероятно скъп апартамент в Манхатън, но инстинктът бе точно толкова примитивен, колкото този, който бе карал мъжете да отвличат жените в

пещерите си. Желаяше я и нямаше нищо цивилизовано или нежно в това. Дори напротив, този импулс бе замъглил съзнанието и контрола му.

Опитваше се да не обръща внимание на привличането, но не успяваше; бе много по-силно предизвикателство. Еви Шоу не само не го забелязваше, но и представа си нямаше от чисто мъжките инстинкти, които го разкъсваха. Дори не го и погледна, докато всяка клетка в него бе нащрек. Трябваше да я има.

Вратата зад него се отвори и той се обърна, благодарен, че нещо бе прекъснало мислите му. Млада жена, облечена в къси панталони и тениска влезе, усмихна му се и го поздрави. Задържа усмивката си за момент, след което се обърна към двамата зад щанда.

— Добре ли си изкарвате? Кой друг е идвал?

— Повеселихме се — отговори Върджил и бавно се изправи, облегнат на бастуна си. — Бърт Мардис мина, а също и момчетата Гибс. Къде са малките?

— В колата са, заедно с покупките — тя се обърна към Еви. — Съжалявам, че трябва да вървя, но е толкова горещо, че искам да прибера продуктите, преди да са се развалили.

— Аз оставям всичко за вечерта — отвърна Еви. — Включително и пазаруването. Чао, Върджил. Внимавай с коляното си и пак да дойдеш.

— Вече съм добре — увери я той. — Старостта не е забавна, но е по-добре от смъртта — той ѝ намигна и бавно се насочи към вратата, като се подпираше на бастуна.

— Ще се видим по-късно, Еви — каза младата жена, обърна се и отново се усмихна на Робърт на излизане.

След като двамата си тръгнаха, Робърт се изтегна на щанда и спокойно каза:

— Предполагам, че му е внучка.

Еви поклати глава и отново погледна през прозореца. Мина ѝ през ума, че е сама с него; абсурдна мисъл, защото тя толкова често оставаше сама с клиенти, но никога не се бе чувствала така — поне досега. Усети тревога в секундата, в която той влезе. Не бе казал или направил нищо и въпреки това не може да преодолее притеснението си.

— Правнучка му е. Той живее при нея. Съжалявам, че ви накарах да чакате, но със сигурност ще имам още много клиенти, докато Върджил е на деветдесет и три и няма да е сред нас дълго време.

— Разбирам — отвърна той. Протегна ръка, с което искаше да я накара да го забележи, да го оцени, да го докосне. — Аз съм Робърт Кенън.

Тя подаде своята, достатъчно бавно, за да му покаже, че изобщо не държи да се здрависва с него и го прави по-скоро от учтивост. Пръстите ѝ бяха тънки и слаби и хванаха ръката му с изненадваща сила.

— Еви Шоу.

Той стисна пръстите ѝ, но не прекалено, за да не ѝ причини болка и веднага я пусна. Допирът бе бърз, безличен и... недостатъчен.

Тя рязко се обърна и каза:

— Какво желаете, господин Кенън?

Поне няколко неща му хрумнаха, но не можеше да ги изкаже. Загледа се в гърба ѝ и подреди мислите си. Смяташе, че не му обръща никакво внимание, но в действителност тя се насилваше да е пренебрежителна — точно обратното, напълно добре съзнаваше присъствие му. За секунда целият му план се промени.

Дойде в пристанището само да разгледа, да прецени мястото и охраната, може би да си купи ловен билет или карта, но всичко това се бе променило в последните няколко минути. Вместо да следи Мърсър, сега реши да не се отделя от Еви Шоу.

Защо така се бе уплашила от него? И то още преди да се представи. Единственото обяснение, което имаше бе, че вече знаеше кой е, че го бе разпознала, че вече бе уведомена. Ако беше така, значи операцията щеше да е доста по-сложна, отколкото бе очаквал. Не че нямаше да се справи, но предизвикателството щеше да е голямо. Взе светкавично решение, с което премести разследването си от Хънтсвил в Гънтърсвил. Преди падането на Съветския Съюз, в няколко паметни случаи бе привлечен от агентки — това, че бе преспивал с тях беше риск, но си струваше. Опасността, разбира се, допълваше удоволствието. Предположи, че да преспи с Еви Шоу ще е още по-незабравимо.

— Като за начало, бих искал да получа малко информация — започна той, ядосан, че тя все още бе с гръб към него, но в гласа му

нямаше и следа от гняв. Трябваше да приспи подозренията ѝ, да я накара да се почувства добре с него. Омайването на жени не му беше проблем и този път нямаше да бъде. С изключение само на няколко правителствени чиновници, за всички останали той бе просто богат бизнесмен. Ако тя бе достатъчно умна, както и предполагаше, скоро щеше да проумее какви облаги и ценна информация ще получи, ако се сближи с него. Един летен флирт щеше да ѝ дойде съвсем добре и той възнамеряваше да ѝ предложи точно това.

— В такъв случай, най-добре отидете в отдела за посетители — предложи тя.

— Казаха ми, че и вие можете да ми помогнете...

— Може би — гласът ѝ не бе въодушевен. — Какво точно ви интересува?

— Дошъл съм на ваканция тук, за цялото лято — каза той. — Искам да наема място във вашето пристанище и, също така, бих искал някой да ми покаже езерото. Казаха ми, че вие го познавате най-добре.

Тя се обърна и го погледна.

— Така е, но не съм екскурзовод. Мога да ви помогна за място в пристанището, но това е всичко.

Беше си изградила защита още в момента, в който го видя и сега нямаше намерение да му съдейства за каквото и да било. Той ѝ се усмихна мило, с което години наред бе успокоявал нервни жени.

— Разбирам. Вие все пак не ме познавате.

Усмивката му имаше ефект и очите ѝ светнаха.

— Не е заради това. Не познавам повечето от клиентите си.

— Доколкото знам таксата за екскурзовод е стотачка на ден, плюс разходите. Готов съм да платя два пъти повече.

— Не става дума за пари, господин Кенън. Нямам свободно време.

Ако продължеше да настоява нямаше да постигне нищо, пък и без това имаше доста работа да свърши. Бе сигурен, че тя няма да го забрави, предостатъчно за първата им среща.

— Бихте ли ми препоръчали друг екскурзовод тогава? — попита той и забеляза, че тя се отпусна.

Изброи няколко имена, които той запомни, тъй като бе твърдо решен да разучи реката. След това тя добави:

— Бихте ли искали да разгледате местата, с които разполагаме?

— Разбира се — това щеше да му даде възможност да огледа и охраната.

Тя взе мобилния си телефон, закачи го на колана и мина пред щанда. Робърт тръгна след нея, като разглеждаше извивките на тялото ѝ, подчертани от тесните дънки. Русата ѝ глава едва стигаше до рамото му. Кръвта му запулсира във вените като си представи как я обгръща. Костваше му известно усилие да откъсне вниманието си от тази мисъл.

— И просто така оставихте магазина си без охрана? — попита той, когато излязоха на пристанището. Слънцето се отразяваше във водата и бе още по-ослепително, така че той постави очилата си. Жегата бе непоносима, като в сауна.

— Оттук мога да видя, ако някой пристигне — отвърна тя.

— Колко души работят в пристанището?

Тя го погледна с любопитство, сякаш се чудеше защо би попитал подобно нещо.

— Има и техник, едно момче, което през лятото работи сутрин, а през учебната година следобед.

— Колко часа на ден работите?

— От шест сутринта до осем вечерта.

— Доста дълъг ден.

— Не е толкова зле. През зимата отварям в осем и работя до пет.

Четири от доковете бяха затворени и повечето моторници бяха заети. В спокойната вода можеха да се видят яхти, рибарски лодки, моторници за водни ски, платноходки. Четирите затворени дока бяха вляво и пътят до тях бе затворен. Вдясно бяха отворените докове. Моторниците, които се даваха под наем бяха на първата редица близо до сградата на пристанището.

Еви отключи катинара и те стъпиха на плаващия док, който леко се носеше по водата. Заведе го до редицата от моторници и му показа кои места бяха свободни.

— Вие каква моторница имате? — попита тя.

Отново трябваше да вземе бързо решение.

— Имам намерение да купя някоя малка и бърза. Бихте ли ме упътили откъде мога да го направя?

Тя отново го погледна леко смаяно и бързо отговори:

— Има няколко търговци в града. Няма да е трудно да намерите, каквато искате — след което се обърна и тръгна към магазина, с

уверени и грациозни стъпки.

Робърт я последва, като отново се любоваше на гледката. Вероятно бе решила, че се е отървала от него, но това нямаше да се случи скоро. Гняв и очакване се смесиха, като образуваха агресивност, която го държеше дори още по-нащрек отпреди. Щеше да си плати, че краде от него и то по много начини.

— Бихте ли вечеряли довечера с мен? — попита той без капка гняв в гласа.

Тя спря толкова рязко, че той се блъсна в нея. Можеше и да го предотврати, но нарочно остави телата им да се докоснат. Еви залитна и той я хвана през кръста, за да я задържи, като опря гърба ѝ в себе си. Усети потръпването на тялото ѝ, аромата и топлината ѝ, докато стояха долепени един до друг.

— Съжалявам — каза той, леко развеселен. — Не знаех, че вечеря с мен може да е толкова ужасяващо нещо.

Можеше да направи много неща. Ако искаше, можеше да се отдръпне от прегръдката му. Или да се обърне към него, ако се опитваше да е вежлива. След това трябваше да обясни, че поканата му изобщо не бе ужасяваща и за да го докаже, щеше да я приеме. Но тя не направи нищо подобно. Просто стоеше неподвижно, сякаш се бе парализирала, с неговите ръце на талията ѝ.

— Еви? — промълви той.

— Не — рязко каза тя, гласът ѝ бе по-дрезгав от преди и се отдръпна от него. — Съжалявам, но не мога да изляза на вечеря с вас.

След това една лодка се приближи към пристанището, докато той наблюдаваше как златната ѝ глава се обърна и тя се усмихна на клиента. Обзе го гняв като видя колко лесно се усмихваше на други, а дори не искаше да погледне него.

Тя протегна лявата си ръка, за да помаха и, шокиран, Робърт се втренчи в слабата ѝ длан. Носеше сватбена халка.

[1] Еванджелин — (Evangeline, A Tale of Acadie) — епична поема от 1847 г. на американския поет Хенри Уодсуърт Лонгфелоу за момиче на име Еванджелин, която търси своя любим Габриел, загубен при нападение на акадеците. — Б.ф.р ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Еви се опитваше да се съсредоточи върху документите на бюрото, но просто не успяваше да задържи мислите си върху приходите и разходите за деня. В съзнанието ѝ постоянно се появяваше едно тъмно, слабо лице и изместваше всички цифри от там.

Всеки път, щом се сетеше за бледите, хищнически очи, стомахът ѝ се свиваше на топка и сърцето ѝ ускоряваше ритъма си. Страх. Въпреки че се държеше учтиво, Робърт Кенън можеше да скрие истинската си природа, точно колкото успяваше и една пантера. По-скоро усещаше, отколкото разбираше, че той бе заплаха за нея.

Инстинктът ѝ бе примитивен; искаше ѝ се да се барикадира, за да се скрие от него. Твърде дълго се бе борила да постигне уредено ежедневиe, за да допусне един непознат да разруши всичките ѝ усилия. Животът ѝ бе преднамерено спокоен и нямаше да позволи никаква намеса в него.

Погледна малката снимка на последната лавица на старомодното ѝ бюро. Не беше сватбена снимка, тях никога не ги разглеждаше. Бяха направили тази през лятото преди последната година в гимназията; бяха решили да прекарат целия ден във водата, караха ски, веселяха се и готвеха на брега. Беки Уотс бе донесла апарата на майка си и бе запечатала златния летен ден. Мат гонеше Еви с кубче лед, което искаше да пусне в гърба ѝ, но когато я хвана, тя го бутна и той го изпусна. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ и двамата се засмяха. Беки бе извикала:

— Хей, Мат! — и ги снима, когато и двамата се обърнаха.

Мат. Висок, в края на младежките си години. С черната коса, която падаше върху веждите му, винаги засмян, с блестящите сини очи. Еви не обърна внимание на момичето, което самата тя е била, но забеляза начинът, по който той я бе прегърнал, връзката между тях бе толкова очевидна. Погледна тънката златна халка на ръката си. Мат.

Не бе срещнала никого през всички тези години. Не бе пожелавала никого, не се бе изкушавала, никой не я бе заинтересувал.

Разбира се, имаше хора, които обичаше, но емоционалната ѝ изолация бе толкова пълна, че дори не знаеше дали някой е бил привлечен от нея... докато Робърт Кенън влезе в магазина и я погледна с леденозелените си очи. Не бе показал нищо и въпреки това тя усети, че я изследва като лазер. И още нещо. Нещо, много по-опасно.

Той си тръгна веднага, след като бе разгледал пристанището, но щеше да се върне. Знаеше това със сигурност. Еви въздъхна и отиде до френския прозорец. Видя, че звездите се отразяваха във водата и излезе. Топлата, лятна нощ я обгърна, влажна и наситена с аромати. Малката ѝ къща се намиреше на самия бряг и стъпалата водеха до личния док и моторница. Седна на едни стол и опъна крака си. Реката винаги ѝ действаше успокоително. Летните нощи не бяха тихи, защото винаги бяха изпълнени с бръмченето на насекомите, жабите, рибите, които изскачаха над водата, шумоленето на дърветата, тихият ромон на реката, но целият този шум вдъхваше спокойствие. Нямаше луна, така че звездите се виждаха ясно на тъмното небе и крехката им, трептяща светлина се отразяваше като милиони диаманти във водата. Реката минаваше през езерото на около половин километър от дома ѝ и течението образуваше вълни по повърхността.

Най-близките съседи бяха на четвърт миля, скрити от един малък залив. Единствените къщи, които виждаше бяха на отсрещния бряг на реката. Езерото Гънтърсвил, образувано през 30-те, когато властите заприщиха река Тенеси, бе дълго и широко — с неправилна форма, с криволичения, със стотици заливи. Имаше и многобройни малки островчета, покрити със зеленина.

Бе живяла тук през целия си живот. Тук бяха домът ѝ, семейството, приятелите — всичко. Познаваше ритъма на сезоните, пулса на реката. Никога не бе искала да живее другаде. Животът ѝ тук бе нейната крепост. Сега, обаче, бе заплашена от двама различни врагове и щеше да ѝ се наложи да се бори, за да се защити.

Първата заплаха бе Лендън Мърсър. Не го познаваше добре, но интуитивно разпознаваше хората и рядко бъркаше. Имаше известна сервилност в него, която я отблъсна още първия път, когато нае моторница от нея, но чак след два месеца ѝ се стори подозрителен. Няколко дребни неща постепенно започнаха да привличат вниманието ѝ, като например факта, че винаги старателно се оглеждаше, когато отплаваше от пристанището; би било логично, ако следеше

движението по реката, но вместо това той внимателно оглеждаше паркинга и близката магистрала. И винаги излъчваше смесица от триумф и облекчение, когато се връщаше, като че беше направил нещо нередно и му се бе разминало.

Дрехите му също по някакъв начин бяха подозрителни. Сякаш се насилваше да се облича небрежно, с облекло, което смяташе, че е типично за рибарите, но никога не успяваше да го докара. Носеше въдица, макара и кутия с рибарски принадлежности, но на Еви ѝ се струваше, че не ги използва. Никога не бе уловил нито една риба и винаги една и съща стръв висеше на въдицата му. Бе сигурна, че е същата, просто защото на нея нямаше кукички. Не, Мърсър не ходеше за риба. Но защо тогава носеше рибарски принадлежности? Единственото обяснение бе, че го използва като прикритие; който и да го видеше не би заподозрял нищо.

Еви постоянно бе нащрек за нещо, което би разрушило нейния свят и затова се чудеше защо му е необходимо прикритие. Дали пък не се срещаше с омъжена жена? Тя отхвърли тази възможност. Лодките бяха шумни и привличаха вниманието; с тях просто не можеш да се промъкнеш незабелязано. Ако жената живееше в някоя отдалечена къща, колата би била по-добрия избор, защото Мърсър нямаше да се тревожи за капризите на времето. Ако къщата бе на реката, тогава лодката със сигурност щеше да привлече вниманието на съседите; тук хората забелязваха непознати моторници. Не можеше да приеме, че тайно се срещаха в реката, като се има предвид колко натоварено бе движението.

Наркотици, най-вероятно. Може би малката кутия бе пълна с кокаин, а не с рибарски такъми. Ако имаше изградена мрежа, определено беше добра идея да ги продава по средата на реката; речният патрул не можеше незабелязано да се появи, а ако ги видеше да приближават просто щеше да хвърли всички доказателства във водата. Най-опасното време бе, докато се качи в лодката, потегли и все още носи наркотиците в себе си. Затова и никога не оглеждаше паркинга на връщане, доказателствата вече не бяха у него. Ако се наложеше да обяснява, просто казваше, че е ходил за риба.

Тя обаче нямаше достатъчно доказателства. На два пъти се опита да го проследи, но го изгуби сред многобройните островчета и заливи. Ако използваше нейна лодка, за да продава наркотици, това излагаше

бизнесът ѝ на опасност. Не само, че щяха да конфискуват самата лодка, но ако се разчуеше, щеше да е пагубно за пристанището. Хората просто щяха да се оттеглят; имаше достатъчно пристанища по Гънтърсвил и те винаги можеха да намерят друго място за моторниците си.

И двата пъти Мърсър се бе насочвал към едно и също място — Маршъл Каунти Парк, където имаше доста острови и лесно можеше да се скрие. Еви познаваше всяко кътче по реката — в крайна сметка можеше да го проследи. Нямаше намерение да го хваща на местопрестъплението и да го арестува, ако правеше нещо незаконно. Всъщност, изобщо не възнамеряваше да се приближава чак толкова; винаги държеше мощен бинокъл в моторницата си. Искаше просто да се увери: ако се окажеше права, щеше да осведоми шерифа и речният патрул щеше да си свърши работата. Така щеше да съхрани и пристанището, и репутацията си. Можеше да загуби лодката, но не вярваше, че шерифът щеше да я конфискува, след като точно тя го бе насочила. Искаше само да се увери напълно, преди да обвини когото и да било в нещо толкова сериозно като търговия с наркотици.

Проблемът с Мърсър бе, че никога не знаеше кога да го очаква; ако имаше клиенти не можеше просто да захвърли всичко и да го проследи. Но щеше да се справи с това при първа възможност.

Робърт Кенън бе съвсем различен случай.

С него не искаше да се справя. Изобщо не искаше да има нещо общо с тези студени, непроницаеми очи, с изисканата му реч, с този непознат янки. Караше я да се чувства като заек пред кобра — едновременно изплашен до смърт и омагьосан. Опитваше се да скрие своята безмилостност под изтънчени маниери, но Еви нямаше никакви колебания за истинската му същност.

Той я желаше. И възнамеряваше да я има. Нищо не можеше да го спре.

Тя докосна халката на пръстта си. Защо Мат не бе жив? Толкова години бяха минали, откакто го нямаше и тя бе оцеляла, бе се научила да живее наново, но неговата смърт изцяло я промени. Да, сега беше по-силна, но се бе оттеглила, изолирала от всички мъже, които можеше да я пожелаят. Те бяха уважили това ѝ решение, но той нямаше да го направи.

Робърт Кенън беше усложнение, което не можеше да си позволи. В най-добрия случай щеше да я разсее, а тя постоянно трябваше да е нащрек. В най-лошия, щеше да разруши всичките ѝ прегради, да вземе, каквото искаше и да си тръгне, без дори да се интересува от това, което ѝ е причинил. Еви потрепери при тази мисъл. Веднъж бе оцеляла, но не бе сигурна, че ще успее втори път.

Днес, когато бе обгърнал кръста ѝ и я бе притиснал до себе си, тя беше едновременно шокирана и буквално парализирана от удоволствието, което почувства. От толкова дълго време не бе изживявала подобно нещо, че почти беше забравила колко всепоглъщащо, колко мощно бе чувството. Беше се стреснала от силата на ръцете му и деликатния мускусен аромат на тялото му.

Врълетяха я спомени отпреди много години за двама млади, които вече не съществуваха. Ръцете, които я прегръщаха бяха на Мат, устните, които страстно я целуваха също бяха неговите. Но времето бе замъглило скъпите спомени, а образът на Робърт Кенън бе болезнено ярък.

Най-безопасното нещо беше да го държи настрана, но бе сигурна, че той няма да го допусне.

На следващата сутрин Робърт влезе в сградата на „Пауър Нет“ и се представи на секретарката — пълна, оправна жена към четиридесетте — която веднага се обади по телефона и лично го придружи до кабинета на Лендън Мърсър. Беше в отворително настроение, което го обзе в момента, в който видя сватбената халка на Еви Шоу. Въпреки това мило се усмихна на жената и ѝ благодари, което я накара да се изчерви.

Никога не изкарваше яда си на невинни хора. Всъщност, притежаваше такъв самоконтрол, че повечето му подчинени не допускаха, че някога е бил ядосан. Останалите го бяха разбрали по много болезнен начин.

Лендън Мърсър обаче не беше невинен. Той бързо излезе от кабинета си и сърдечно посрещна Робърт.

— Господин Кенън, каква изненада! Никой не ни уведоми, че сте в Хънтсвил. За нас е чест.

— Едва ли — промърмори Робърт, докато се здрависваше с Мърсър, като умишлено не вложи никаква сила в ръкостискането. Настроението му се развали още повече като откри, че Лендън беше висок, привлекателен мъж, с гъста руса коса и доста изтънчен вкус. Робърт точно пресметна цената на италианския копирен костюм, който Лендън носеше и мислено повдигна вежди. Мъжът имаше доста луксозен вкус.

— Заповядайте, влезте — подкани го Лендън. — Желаете ли кафе?

— Да, с удоволствие — Робърт знаеше, че когато приеме любезността на подчинените си, те се отпуснаха.

Лендън Мърсър така или иначе щеше да се изплаши от посещението му, но трябваше поне малко да приспи подозренията му.

Мърсър се обърна към секретарката си.

— Триш, би ли донесла две кафета?

— Разбира се. Мистър Кенън, как желаете вашето?

— Черно.

Робърт седна на един от столовете за гости, вместо да заеме мястото зад бюрото и да подчертае властта си.

— Съжалявам, че се появих така неочаквано — спокойно започна той. — Тук съм на почивка и реших да намина, за да видя как вървят нещата, пък и досега не съм идвал.

— За нас е удоволствие да ни посетите по всяко време — отвърна Мърсър със същия ласкателен тон. — Странно място сте избрали за почивка, особено по средата на лятото. Жегата е убийствена, както сигурно вече сте забелязали.

— Не е толкова странно — Робърт можеше да усети подозрението и притеснението на Мърсър.

Защо Кенън е дошъл? Защо точно сега? Бяха ли го разкрили? И, ако бяха, защо не го арестуваха?

За Робърт това бе добро дошло, бе част от плана му Лендън да е притеснен.

След тихо почукване, Триш влезе с две чаши горещо кафе. Подаде първото на Робърт.

— Благодаря.

— Та, за почивката ви — подкани го Мърсър, когато секретарката напусна кабинета.

Робърт се облегна на стола и небрежно кръстоса крака. Усети, че Лендън го изучава и знаеше какво вижда: строен, елегантен мъж, с безизразни, леко уморени очи — нищо, което би го притеснило, въпреки неочакваното посещение.

— Имам къща на езерото Гънтърсвил — бавно каза той. Бе лъжа, но нямаше начин Мърсър да знае. — Купих я преди няколко години. Никога не съм идвал, но няколко от подчинените ми я посещаваха и всички се връщаха с обичайно преувеличените рибарски истории. И всички бяха нетърпеливи да дойдат отново, така че реших сам да опитам риболова тук.

— Чувал съм, че е добро езеро — учтиво отвърна Мърсър, но мислите му със сигурност прескачаха по-бързо отпреди.

— Ще видим — Робърт се усмихна. — Изглежда приятно, спокойно място. Точно както лекарят ми нареди.

— Лекарят?

— Да, заради високо кръвно налягане. От стреса — повдигна рамене. — Чувствам се добре, но ми препоръчаха дълга почивка и това прилича на идеалното място за бягство от стреса.

— Със сигурност — отвърна Лендън. Очите му все още излъчваха подозрение, но сега то се смеси с облекчение при това достоверно обяснение за посещението на Робърт.

— Не зная колко дълго ще остана — с безразличие продължи Робърт. — Но няма постоянно да ви досаждам. Би трябвало да забравя за работата си.

— Не ни досажда, но най-добре е да послушате лекаря си. Така или иначе сте тук, не бихте ли искали да разгледате мястото? Не че има кой знае какво да се види, само програмисти и компютри.

Робърт погледна часовника си все едно, че бързаше за някъде.

— Да, ще имам време, ако това няма да ви притесни.

— Ни най-малко — Мърсър вече бе до вратата, нетърпелив да приключи с обиколката и да изпрати Робърт.

Дори и нищо да не знаеше за него, Робърт пак не би го харесал. Беше сервилен, което веднага отблъскваше. Опитваше се да го прикрие зад сърдечност и прекалено много приказки, но изглежда се смяташе за по-умен от другите и очите му често излъчваха неприязън. По същия начин ли се отнасяше към Еви? Или пък самата тя бе

достатъчно проникателна и пресметлива и той трябваше да внимава и с нея?

Най-вероятно са любовници, помисли си Робърт, въпреки че Еви е омъжена. Клетвите за вярност не можеха да спрат никого. Пък и жена, замесена в шпионаж изобщо нямаше да се колебае да изневери на съпруга си. Странно, че в информацията, която бе получил за нея нямаше и дума за семейното ѝ положение, но защо и да имаше, освен ако съпругът ѝ не бе замесен. Очевидно не беше, но веднага щом се върна в хотелската си стая вчера следобед, Робърт се обади на своите детективи и поиска информация за мъжа на Еви Шоу.

Беше наистина бесен; никога, при никакви обстоятелства не си бе позволявал да се захваща с омъжени жени и сега нямаше да наруши принципите си. Но и никога досега не бе пожелавал някоя друга толкова силно и мисълта, че трябваше да се откаже от нея го ядосваше още повече.

Мърсър беше самата сърдечност, докато развеждаше Робърт из помещенията, като му показваше всичко и обясняваше работата, която течеше. Робърт използва обиколката, за да събере информация. Благодарение на уменията си напълно да се съсредоточава върху едно нещо, той избута Еви Шоу от мислите и се концентрира върху работата си. „Пауър Нет“ се помещаваше в дълга, едноетажна сграда. Кабинетите се намираха в предната част, а същинската работа — програмирането, се вършеше в задната, където компютърни гении правеха чудеса. Огледа мерките за сигурност и ги одобри; имаше камери за наблюдение и датчици, които отчитаха всяко движение или промяна в температурата. Достъп до секретните материали имаха само притежателите на магнитна карта, но и те трябваше да бъдат специално проверени. Изнасянето на документи или дискове извън сградата бе забранено. Всичко се заключваше и съхраняваше в каси, когато служителите си тръгваха.

Мерките за сигурност затвърдиха подозренията му. Единственият начин да се влезе в системата без проблем бе от някой с достатъчно власт — Лендън Мърсър.

По време на обиколката Робърт на няколко пъти погледна часовника си и когато приключиха каза:

— Беше ми много приятно, но имам среща в една фирма за някои ремонтни действия по къщата. Може някой път да поиграем голф.

— С удоволствие, по всяко време — отговори Мърсър. — Само звъннете.

— Ще го направя — усмихна се Робърт.

Беше доволен от посещението си. Намерението му не бе да разузнава, а по-скоро да извести Мърсър, че е в града и да разгледа охраната на „Пауър Нет“. Имаше представа от мерките за сигурност, но най-добре бе сам да провери всички подробности и да се убеди, че нищо не е променено. Можеше да му се наложи да се промъкне в сградата по тъмно, но това не бе част от плана, а по-скоро възможност. Да хване Мърсър със секретна информация не значеше нищо; номерът бе да го хване, когато я предава на друг. Нека Мърсър се притеснява. Нервните хора правят грешки.

Когато се върна в хотела, на рецепцията го очакваше плик от личните му детективи. Робърт се качи в празния асансьор и го отвори, докато се изкачваше. Бързо прегледа единствения лист. Информацията беше кратка. Мат Шоу, съпругът на Еви, бе загинал при автомобилна катастрофа в деня след сватбата, преди дванадесет години.

Врълхлетя го огромно въодушевление, докато спокойно върна листа в плика. Тя бе вдовица! Беше свободна! И, макар още да не го знаеше, бе негова.

След като влезе в стаята си, се зае с няколко телефонни обаждания, като бавно подреждаше фигурите в играта.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Еви подаде глава навън.

— Джейсън! — извика на четиринадесетгодишния си племенник. — Престанете да търчите!

Той неохотно се съгласи и Еви влезе обратно, макар че постоянно поглеждаше навън. Тя обожаваше детето, но никога не забравяше, че той бе просто дете, с невниманието и несръчността на възрастта. Племенницата ѝ, Пеги, предпочиташе да седи вътре с нея, при климатика, но двама приятели на Джейсън бяха дошли и сега тичаха по доковете. Еви очакваше всеки момент някое от децата да падне във водата.

— Толкова са диви! — отбеляза племенницата ѝ с типичното пренебрежение на тринадесетгодишно момиче.

— Ще се подобрят с възрастта — усмихна ѝ се Еви.

— Би трябвало — всезнаещо отвърна Пеги. Тя изпъна дългите си, изящни крака и се захвана с романа, който четеше.

Красива е, помисли си Еви, докато наблюдаваше нежните черти на младото лице, все още носещи отпечатъка на детството. Пеги беше с черна коса, като баща си, и стройна фигура, която щеше да става все по-хубава. Джейсън бе по-открит от сестра си, но всъщност той бе по-открит от повечето хора.

Една моторница се приближи към пристанището и се насочи към бензиновите помпи. Еви излезе, за да обслужи клиентите, две млади двойки, които, ако се съдеше по загара им, бяха прекарвали доста време във водата. След като платиха и си тръгнаха, тя отново хвърли един поглед към Джейсън и приятелите му, но те бяха престанали с тичането. Познаваше децата достатъчно добре, за да знае, че това нямаше да трае дълго.

Поредният горещ ден. Погледна бялото слънце в безоблачното небе; нямаше никакъв изглед да завали и разхлади. Макар че бе навън само за няколко минути, усети, че косата ѝ залепна, докато отваряше

вратата на магазина и влезе. Как изобщо момчетата можеха да стоят на тая жега, камо ли да търчат?

Спря за секунда, за да могат очите ѝ да свикнат след ослепителното слънце навън. Пеги говореше с някого и гласът ѝ бе необичайно дружелюбен за момичето, което по принцип трудно се отпускаше пред непознати. Еви видя, че пред щанда стоеше един мъж, но ѝ трябваша още няколко секунди, за да разпознае стройното, високо тяло и широките рамене. Не бе видяла лицето му, но вече усещаше напрежението в себе си. Тя си пое въздух.

— Господин Кенън.

— Здравейте!

Погледът му плавно се плъзна по голите ѝ крака. Днес жегата бе толкова нетърпима, че бе обула къси панталони. Тя се притесни и се мушна зад щанда, за да се обади на доставчика на бензин и да остави парите в касата.

— Какво мога да направя за вас? — попита тя, без да го поглежда. Съзнаваше, че Пеги ги наблюдава с нескрит интерес, тъй като бе забелязала колко различно се държи Еви.

Той не обърна внимание на деловия ѝ тон.

— Докарах моторницата си — направи пауза. — Ако все още имате свободни места.

— Разбира се — „Работата си е работа“, помисли си Еви. Отвори едно чекмедже и извади договор за наем. — Попълнете това и ще ви заведе до вашето място. Харесахте ли си някое определено, когато идвахте онзи ден?

Той се загледа в листа пред него.

— Не, няма значение кое точно — безразлично отвърна той, докато бързо четеше договора. Беше прост и ясен, включваше цената на наема и общите условия. Най-долу беше мястото за подписите им, неговия и нейния.

— Имате ли още един? — попита той. Бизнесменът в него не му позволяваше да подпише нещо, без да запази копие за себе си.

Тя повдигна рамене и извади още един договор. Взе неговия, сложи индиго между тях и ги заципа заедно. Усмихнат, Робърт го попълни, като написа името, адреса си и за колко време възнамеряваше да наеме мястото. След това се подписа, подаде ѝ ги и извади

портфейла си. Малка табела на щанда поясняваше, че се приемат всякакви кредитни карти и той остави неговата.

Тя все още не го бе погледнала. Той, обаче я наблюдаваше с добре прикрит интерес. През последните три дни, откакто я бе видял за пръв път, се убеждаваше, че не е възможно да е толкова красива и да го привлича по такъв начин. Днес, когато дойде и я наблюдаваше през прозореца, отново същата тръпка премина през тялото му и стомахът му се сви на топка. Беше неземна, чувствена като езическа богиня.

Бе свършил доста неща през това време. Освен, че изигра първия си ход от плана за Мърсър, купи моторница, кола и къща на реката. Доставка на лодката отне два дни, но с къщата нещата приключиха много по-бързо и вчера следобед се бе нанесъл. Брокерът се стъписа от бързината, с която Робърт вземаше решения. За отрицателно време всичко беше уредено, документите подписани; една местна фирма бе почистила основно къщата, а той бе избрал и купил обзавеждане. Междувременно разработи и нов план, с който да вкара Еви Шоу и Лендън Мърсър в капана.

Тя мълчаливо му подаде разпечатката от кредитната карта. Робърт я подписа и ѝ я върна, точно когато отвън се чува викове.

Погледна през прозореца и видя няколко момчета да се боричкат.
— Извинете — каза Еви и отиде да отвори вратата.

— Сега вече няма да им се размине — с видимо доволство отбеляза Пеги.

Точно когато Еви стигна до вратата, Джейсън развеселено бутна едно от момчетата, което веднага му го върна. Джейсън вече се бе обърнал и побутването от приятеля му го накара да залитне към ръба на дока. Ръцете му започнаха да се мятат във въздуха, докато се опитваше да запази равновесие, но точно под краката му имаше вода и той политна.

— Джейсън!

Дори от такова разстояние, Еви забеляза, че той бе прекалено близо до дока. Сърцето ѝ биеше лудо. Чу, че главата му издрънча в ръба. Тялото му безжизнено увисна във въздуха, секунда след това падна във водата и изчезна под повърхността.

Едно от момчетата се опита да извика, но гласът му секна. Еви забеляза стреснатите им, ужасени лица, докато си проправяше път през тежкия въздух. Струваше ѝ се, че докът е страшно далеч и че тя

изобщо не се приближава, въпреки че краката ѝ пулсираха. Панически огледа мястото, където момчето бе паднало, но нищо не се виждаше.

Тя скочи във водата, там, където за последно го видя. Някъде около нея чу още един плясък, но не му обърна никакво внимание, единствено се молеше да открие Джейсън навреме. Само да не е твърде късно. Мили Боже, не позволявай да е твърде късно! Още чуваше звукът от главата му, когато се удари в дока. Можеше вече да е мъртъв или парализиран. Не! Не и Джейсън! Отказваше да го загуби; не можеше. Нямахше да го преживее отново.

Пое си дълбоко въздух и се гмурна, ръцете ѝ отчаяно претърсваха водата. В езерото нямаше добра видимост, така че трябваше да го открие само с ръцете си. Стигна до тинестото дъно и започна да лази. Трябваше да е някъде тук. Видя стълба на дока, което означаваше, че не се отдалечила.

Усети, че дробовете я заболяха, но не можеше да излезе на повърхността. Това би ѝ коствало безценни секунди, с които Джейсън не разполагаше.

Може би течението го бе избутало под дока.

Яростно се изтласка към още по-тъмната вода отдолу. Продължаваше да размахва ръце напред. Нищо.

Дробовете ѝ горяха. Нуждата от въздух бе направо болезнена. Пребори се с импулса да излезе над водата и вместо това се гмурна към дъното.

Нещо се докосна до ръката ѝ.

Тя сграбчи дрехата. С другата си ръка улови тялото му. С последни сили го измъкна изпод дока и немощно се оттласка нагоре. Изкачваше се мъчително бавно, отчаяно се нуждаеше от въздух и усети, че ѝ причернява. Бе открила Джейсън, но сега и двамата ли щяха да се удавят, защото нямаше сили да стигне до повърхността?

Две силни ръце я сграбчиха, хванаха я през кръста и силно я издърпаха нагоре. Подаде главата си над водата и инстинктивно си пое въздух, след което се задави и закашля.

— Хванах ви — ѝ каза един дълбок, спокоен глас. — И двамата. Само се отпусни.

Тя и не можеше да направи нещо друго. Силната ръка я държеше и ги изтегли до дока. Момчетата бяха коленичили и протягаха ръце.

— Хванете го — нареди Кенън. — Не го оставяйте да падне във водата. Някой да се обади на 911.

— Вече го направих — каза Пеги, гласът ѝ трепереше.

— Добро момиче — гласът му премина в команда. — Еви, искам да се хванеш за ръба на дока. Можеш ли сама?

Не можеше да му отговори, тъй като все още се давеше, но му кимна.

— Пусни Джейсън. Момчетата го държат.

Тя се подчини и той постави ръцете ѝ на ръба на дока. Вкопчи се в дървото, докато той излизаше от водата. Махна косата пред очите си, а той хвана Джейсън.

— Може да си е наранил гръбнака — простена тя.

— Знам — лицето на Робърт беше сериозно. — Но не диша. Трябва да го извадим и да му се направи изкуствено дишане.

Тя преглътна с усилие и кимна. Съвсем внимателно Робърт изкара Джейсън от водата, мускулите на ръцете и раменете му изпъкваха под мократа риза. Еви погледна безжизненото, посиняло лице на Джейсън и с последни сили се изтласка от водата. Строполи се до него и се насили да коленичи.

— Джейсън!

Робърт постави ръка на врата му.

— Има пулс — с облекчение каза той. Наведе се над момчето, с едната си ръка запуши ноздрите му и с другата отвори устата. Допря своята и издиша въздух. Малките гърди се повдигнаха и Робърт се отмести.

Еви се протегна, но се отказа и се върна. Не можеше да направи нищо повече от Робърт, а все още трепереше и бе много слаба. Имаше чувството, че се задушава от болката и отчаянието, трябваше да направи нещо, каквото и да е. Ушите ѝ пищяха. Предпочиташе самата тя да умре, отколкото безпомощно да гледа как момчето, което толкова обичаше, умира пред очите ѝ.

Робърт опита отново и отново, като мълчаливо броеше. Вниманието му бе изцяло върху това, което правеше, без да поглежда децата, струпани около него и Еви. Гърдите на детето се надигаха при всяко негово издишване, което означаваше, че кислородът достигаше до дробовете. Сърцето му биеше; ако нямаше сериозна травма на главата или гръбначния стълб, значи трябваше да се оправи; само да

започнеше да диша сам. Секундите течаха. Една минута. Две. След което гърдите на момчето рязко се повдигнаха и той се закашля. Робърт се отдръпна.

Джейсън конвулсивно се извъртя и бутна Еви. Тя безпомощно залитна настрани. Силната ръка на Робърт я улови, пръстите му се вкопчиха в нея и я спасиха да не падне втори път във водата.

От носа и устата на момчето изскочи вода. Той се задави и закашля.

— Слава Богу! — тихо промълви Робърт. — Няма парализа.

— Да — съгласи се Еви. По лицето ѝ потекоха сълзи и тя се наведе над Джейсън. Нежно хвана ръката му и забеляза, че главата му отзад бе цялата в кръв.

— Ще се оправиш, миличък — промълви тя, като огледа раната. — Само с няколко шева всичко ще бъде наред — тя погледна бледото, обляно в сълзи лице на Пеги. — Моля те, донеси ми една кърпа. И не тичай!

Пеги се насочи към сградата, не точно тичайки, но нещо много подобно.

Джейсън се обърна на една страна като все още кашляше. Еви държеше ръката му и повтаряше, че ще се оправи.

Пеги се върна с кърпата и Еви я притисна до главата му, за да спре кръвотечението.

— Лельо Еви! — гласът му бе толкова немощен, че едва се чуваше.

— Тук съм, миличък.

— Може ли да седна?

— Не знам — безизразно отвърна тя. — Можеш ли?

Бавно и внимателно той се изправи, но бе твърде безсилен и Робърт коленичи зад него, за да го подкрепи.

— Главата ме боли — простена Джейсън.

— Мога да си представя — спокойно отвърна Робърт. — Удари се в ръба на дока.

Чуха се приближаващите сирени. Джейсън примигна при мисълта какво следваше.

Внимателно вдигна ръка и докосна главата си. Изплашен отново се отпусна.

— Мама много ще се ядоса — бавно каза той.

— И не само тя — отвърна Еви. — Но после ще говорим за това.

Изглеждаше засрамен. Опита да се отдели от Робърт, но не успя. След това пристигнаха лекарите и се насочиха към дока. Робърт се отмести и издърпа Еви, за да могат те да си свършат работата. Пеги отиде при Еви и се сгуши в нея, по детински търсеца закрила. Робърт ги прегърна и двете. Бе прекалено изтощена и вцепенена, за да се противопоставя. Отпусна се в ръцете му. Силата му я обгърна и намери утеха в топлината на тялото му. Бе спасил живота на Джейсън, а може би и нейния. Не беше сигурна, че щеше да успее да го спаси без неговата помощ. Ако го нямаше, щеше да се удави заедно с Джейсън, защото нямаше силите да стигне до повърхността, а за нищо на света не би го пустила, за да спаси себе си.

Лекарите бързо го прегледаха и пренесоха.

— Раната ще трябва да се зашие — каза един от тях на Еви. — Сигурно има сътресение, така че ще се наложи да остане поне една нощ.

Еви се измъкна от прегръдката на Робърт.

— Трябва да се обадя на Ребека — каза тя. — И искам да дойда с него в болницата.

— Аз ще те закарам — предложи той. — Нали трябва и да се върнеш.

— Ребека ще ме върне — тя се насочи към офиса. Пеги и Робърт я последваха вътре. Пресегна се към телефона, след това спря и разтърка челото си. — Не, тя ще остане с Джейсън. Няма значение, мога и аз да карам.

— Разбира се, че можеш — нежно отвърна той. — Но няма да се наложи, защото аз ще дойда с теб.

Тя го погледна, докато набираше номера.

— Няма нужда... Беки, Джейсън се подхлъзна на дока и си удари главата. Ще се оправи, но трябва да зашият раната и сега го откарват в болницата. Ще те чакам там. Да, Пеги е с мен. Добре, чао.

След това набра друг номер.

— Крег, Еви е. Можеш ли да дойдеш на пристанището за няколко часа? Джейсън си удари главата и отивам с него в болницата. Не, ще се оправи. След пет минути? Чудесно, аз тръгвам сега.

Тя бързо взе портмонето си и измъкна ключовете за колата изпод щанда. Робърт светкавично хвана ръката ѝ и взе ключовете.

— Прекалено си разстроена — спокойно каза той, с тон, който не търпеше възражение. — Едва не се удави преди малко. Недей да спориш с мен за това, Еви.

Нямаше никакви сили за спорове. Ядосана, тя предпочете да се подчини, за да не губи повече време.

— Добре.

Имаше мощен пикап — удобен, ако се наложеше да изтегли някоя лодка от водата. Пеги избърза напред, все едно се притесняваше, че може да я забравят. Еви бе благодарна, че детето избра мястото в средата, между нея и Робърт, и се качи.

— Не е автоматик — без никаква нужда каза тя. Той нежно ѝ се усмихна, докато палеше колата.

— Мога да се справя.

Разбира се, че можеше. Сменяше скоростите, с майсторството на човек, който знае какво прави. Еви не можеше да си представи нещо, в което Робърт да е несръчен и сърцето ѝ започна да бие по-бързо при тази мисъл.

Насили се да гледа пътя вместо непрестанно да поглежда към Робърт, докато му обясняваше как да стигне до болницата. Не искаше да го поглежда, както не искаше да чувства тези изгарящи тръпки по тялото си. Той беше вир-вода, косата му бе залепнала за главата и мускулите му изпъкваха под мократа риза, която подчертаваше широките му рамене и стегнатите мускули на корема и гърба. Помисли си, че образът му и очертанията на тялото му ще се запечатат в съзнанието ѝ завинаги, както и всичко от последните петнадесет минути. Само толкова ли бяха минали? На нея ѝ се сториха цяла вечност.

Караше бързо и пристигна на паркинга веднага след линейката. Болницата беше малка, но нова и лекарите бяха добри. Джейсън бе вкаран в един кабинет, преди тя да може да поговори с него.

Робърт я хвана за ръката и ги заведе двете с Пеги до столовете в чакалнята.

— Седнете тук — каза го мило, но тонът му отново подсказа, че не бива да му противоречат. — Ще донеса кафе за нас. А ти, миличка? Искаш ли нещо за пиене?

Пеги само кимна, след това поклати глава.

— Може ли и аз да пия кафе, лельо. Студено ми е. Или пък течен шоколад?

Еви само кимна и Робърт отиде до автомата. Тя прегърна Пеги и я притегли към себе си. Знаеше, че за детето бе ужасен шок да види как брат ѝ за малко щеше да умре.

— Не се тревожи, миличка. Джейсън сигурно утре ще си е у дома и ще те ядосва с постоянните си оплаквания колко го боли главата.

Пеги подсмръкна.

— Знам, че тогава ще ме вбесява, но сега искам само да се оправя.

— Обещавам ти, че ще се оправя.

Робърт се върна с три чаши, едната пълна с течен шоколад, другите две с кафе. Взеха техните и той седна от другата страна на Еви. Тя отпи от своето и установи, че е сипал прекалено много захар. Погледна го и той също я гледаше в очакване на реакция.

— Изпий го — каза ѝ нежно. — За теб също бе ужасен шок.

Беше прав и тя се подчини, без да спори. Държеше чашата с двете си ръце, за да стопли пръстите си. Мокрите ѝ дрехи станаха много студени от климатика и тя потрепери. На него също би трябвало да му е студено. Ръката на Робърт се допря до нейната и тя почувства топлината през мократа риза.

Той усети лекото трепване, което премина през тялото ѝ.

— Ще ти донеса одеяло — каза той и се изправи.

Наблюдаваше го, когато отиде при сестрата на регистратурата и след около тридесет секунди се върна с одеяло. Макар и учтив, излъчва властност, помисли си тя. Един поглед на студените, зелени очи бе достатъчен всички да правят, каквото наредеше.

Наведе се над нея и я зави с одеялото. Веднага след това вратата на болницата се отвори и сестра ѝ, Ребека, връхлетя. Изглеждаше притеснена и изплашена. Като видя Еви и Пеги тръгна към тях.

— Какво става? — заповеднически попита тя.

— В момента е в кабинета — Робърт отговори вместо Еви. Гласът му бе успокоителен, както когато разговаряше с Пеги. — Ще зашият раната на главата. Вероятно ще остане тук тази нощ, но иначе няма нищо сериозно.

Ребека се втрени в него и безцеремонно попита:

— А вие кой сте?

— Това е Робърт Кенън — представи го Еви, като се насилваше да звучи спокойно. — Той измъкна мен и Джейсън от водата. Господин Кенън, това е сестра ми, Ребека.

Ребека се вгледа в мокрите дрехи на Робърт, след това премести погледа си към Еви и забеляза измъченото ѝ изражение.

— Отивам да видя какво става с Джейсън — решително каза тя. — След това искам да разбера точно какво се случи — тя се насочи към една сестра, представи се и жената я заведе до стаята, в която беше Джейсън.

Робърт седна до Еви.

— В коя армейска част е била сестра ти? — попита той, на което Пеги нервно се изхили.

— Мисля, че се казва „майчинство“ — отговори Еви. — Започна да се упражнява с мен, още когато бях много малка.

— Значи е по-голяма?

— Пет години.

— И ти винаги си била малката ѝ сестричка.

— Нямам нищо против.

— Сигурен съм в това. Изпий си кафето — нареди той, като взе чашата и я приближи към устните ѝ.

Еви отпи и му хвърли дяволит поглед.

— И ти си доста добър в майчинските грижи.

Той се усмихна.

— Грижа се за своето.

Думите му бяха деликатна заплаха... и предупреждение, ако можеше да го разбере.

Не се опита да отговори, че не беше негова „собственост“; вместо това се сгуши в стола и се втренчи напред. Случката с Джейсън бе разбудила много стари спомени и ѝ беше трудно да се справи с каквото и да било, камо ли с Робърт Кенън.

Точно сега най-много ѝ се искаше да се добере до леглото и да се завие през глава, да избяга от целия свят, докато отново е готова да се изправи срещу него. До довечера, най-късно до утре щеше да се оправи. И тогава щеше да премисли всичко, което Робърт направи и за грижовността му, на която не можеше да устои. Кенън беше смесица от нежност и силна воля, която не допускаше нищо да застане на пътя му.

Можеше да е нежен и внимателен, но нищо не можеше да го омилостиви.

Седяха мълчаливо, докато Ребека не излезе от стаята.

— Ще го задържат тази нощ — каза тя. — Има слабо сътресение, дупка в косата и десет шева. Не иска да ми каже какво е станало, само мърмори нещо. Опитвате ли се да скриете нещо?

Еви се поколеба, чудеше се какво точно да отговори на сестра си, но Пеги започна вместо нея.

— Скот, Джеф и Патрик дойдоха на пристанището и се гонеха по доковете. Леля Еви каза на Джейсън да престанат, но те не я послушаха. Той бутна Патрик, после Патрик го бутна и Джейсън се подхлъзна, падна, удари си главата и потъна във водата. Леля Еви скочи след него... много дълго време я нямаше и господин Кенън ги търсеше и двамата. След това Еви се появи, беше намерила Джейсън и господин Кенън ги извади от езерото. Джейсън не дишаше, а и леля почти се беше удавила, и му правиха изкуствено дишане. Започна да кашля и тогава дойде линейката. Аз се обадох на 911.

Ребека гледаше стъписана и едва сега забеляза колко изплашена бе дъщеря ѝ. Седна до нея и я прегърна.

— Много добре си постъпила — каза ѝ и Пеги облекчено въздъхна.

Погледна бледото, изплашено лице на Еви.

— Добре е — успокоително каза тя. — Поне засега. Веднага щом се оправи ще го убия. Или по-добре да го заровя до края на лятото. Ще го убия след това.

Еви се усмихна вяло.

— Ако все пак оцелее ме повикай.

— Уговорено. А сега си върви в къщи и свали тия мокри дрехи. Изглеждаш по-зле от Джейсън.

— Благодаря ти — с усмивка ѝ отвърна. Знаеше, че сестра ѝ бе забелязала напрежението, което бе преживяла.

— Аз ще се погрижа за нея — каза Робърт, изправи се и помогна на Еви. Искаше ѝ се да се противопостави, но бе толкова изтощена, нервите ѝ бяха толкова опънати, че нямаше никакви сили. Раздели се с Ребека и Пеги, каза им да целунат Джейсън от нея и след това се остави в ръцете на Робърт, докато той я придържаше на излизане от

болницата. Бе върнала одеялото, но следобедната жега я обгърна и тя потрепери от удоволствие.

Робърт я прегърна още по-силно.

— Студено ли ти е?

— Не, добре съм — промълви тя.

Той отвори вратата на пикапа и я повдигна, за да се качи. Силните му ръце отново накараха тяло ѝ да потръпне. Облегна се на стъклото и затвори очи както от неимоверната умора, така и за да престане да мисли за него.

— Не бива да заспиваш — предупреди ѝ Робърт, като се качи в колата. — Трябва да ми покажеш пътя.

Насили се да отвори очи и да се изправи като спокойно му даваше указания. Разстоянията в Гънтърсвил не бяха големи и след по-малко от петнадесет минути, пикапът спря пред къщата ѝ. Тя отвори вратата, но бе толкова уморена, че Робърт вече бе до нея, като я хвана за лакътя. Слезе от колата. Нямаше желание да го кани в дома си, но нищо друго не ѝ оставаше. Най-добре да вземе душ, да се преоблече и да приключи с него.

Той влезе след нея.

— Седни — покани го тя, като се отправи към банята. — Ще съм готова след около петнадесет минути.

— Още съм много мокър, за да сядам — отвърна той. — Но не се притеснявай, аз ще изляза на верандата.

— Както искаш — учтиво се усмихна, без да се обръща към него и влезе в спалнята.

Робърт се загледа в затворената врата. Бе толкова притеснена от него, че едва го поглеждаше. Не бе свикнал с подобно поведение от страна на жените, но ако тя знаеше, че е свързан с „Пауър Нет“ имаше всички основания да се притеснява. Можеше да прояви търпение и да остави с времето сама да се издаде, но той вече бе подготвил друг план. Беше решил да приспи подозренията ѝ като я съблазни.

Чу, че тя пусна душа. Едва ли имаше по-добра възможност да огледа наоколо. Къщата е поне на четиридесет години, помисли си той, но явно е била реконструирана, защото имаше доста модерен вид, с колони и дървени подове. Очевидно много обичаше растения, защото цялата къща бе осеяна със саксии. От дневната може да разгледа и

кухнята, освен това голям френски прозорец водеше към верандата. От нея по малка пътечка се стигаше до моторницата.

Мебелите бяха практични и удобни, но определено не бяха луксозни. Без да бърза се приближи до старомодното бюро и старателно го претърси. Не откри нищо интересно, както и бе очаквал. Тя не приличаше на глупачка, която да остави отключено бюро, в което държи нещо уличаващо. Разгледа банковата ѝ книжка, но не видя огромни суми, поне не в тази банка.

На бюрото имаше малка снимка в рамка. Взе я и заоглежда двойката на нея. Еви, определено много млада, но вече излъчваща съблазън. Момчето явно бе съпругът ѝ, загинал преди дванадесет години. Робърт се вгледа в лицето му; излъчваше щастие, смях и отдаденост. Едва ли обаче е имал и представа какво да прави с чувственото момиче в прегръдките си. Не, не и един тийнейджър. И все пак, Робърт внезапно усети чувство на ревност към това момче, заради богатството, което толкова кратко е било негово. Еви го беше обичала достатъчно много, за да носи халката толкова дълго.

Чу, че душът спря, върна снимката на мястото ѝ и тихо излезе на верандата. Къщата ѝ беше приятна, нищо екстравагантно, но много уютна. Пък и наоколо нямаше други къщи, освен тези на отсрещния бряг. В синята вода се отразяваха близките планини. Следобедът се изнизваше и слънцето бе по-ниско, но още беше много горещо. Скоро щеше да започне разхладителния залез и въздухът щеше да се изпълни с ухания на рози, борове и току-що отрязана трева. Тук времето течеше бавно и никой не бързаше. Бе виждал хора, които седяха в градините си, четяха вестник или лющеха фасул, като от време на време махаха на някой минувач. Хората от Ню Йорк или друг голям град биха казали, че местните просто нямаха за какво да бързат; не че нямаха работа, а просто не се втурваха да я свършат. Чу, че Еви отвори вратата.

— Готова съм.

Обърна се и я погледна. Бе вързала косата си на плитка. Късите панталони бяха заменени с джинси и носеше розова тениска, от която кожата ѝ блестеше. Лицето ѝ още бе бледо и изглеждаше напрегната.

— Хубава къща имаш — каза той.

— Благодаря. Наследих я от роднини.

Би било странно да не я попита, макар да знаеше отговора.

— Омъжена ли си?

— Вдовица — отвърна тя и влезе обратно вътре.

Робърт я последва.

— Съжалявам. От колко години?

— Дванадесет.

— Видях снимката на бюрото. Това съпругът ти ли е?

— Да, това е Мат — тя се обърна и погледна рамката. Очите ѝ излъчваха неописуема тъга. — Бяхме още деца — каза тя, след което се стегна и бързо отиде до вратата. — Трябва да се върна на пристанището.

— Къщата ми е на пет минути отгук — каза той. — Само ще си взема един душ и ще се преоблека.

Взе една кърпа и я постави на седалката, преди да се качи.

Не се и опита да поиска ключовете от колата; нямаше никакъв смисъл, макар че вече бе по-добре и можеше да шофира.

Дрехите му бяха почти изсъхнали, само малко влажни. Почувства се гузно. Робърт не само бе спасил живота на Джейсън, нейния също, но и бе изтърпял доста неприятности, за да се погрижи за тях. Независимо, че бе решила да седи настрана от него, знаеше, че никога няма да забрави решителността и бързината, с които им помогна.

— Благодаря ти — тихо каза тя, като гледаше напред. — Джейсън и аз май нямаше да се справим без теб.

— Най-вероятно — безизразно каза той. — Толкова надълбоко се гмурна, че никога нямаше да успееш да излезеш на повърхността. Не ти ли хрумна да го пуснеш и да излезеш да си поемеш въздух?

— Не — едносрично му отговори. — Не бих могла да го направя.

Загледа се в профила ѝ. Забеляза, че изражението ѝ бе още по-напрегнато и смени темата.

— Сестра ти наистина ли ще го зарови до края на лятото?

Еви се засмя, със същата искреност, от която стомахът му се сви на топка.

— Бих казала, че ще е късметлия, ако му се размине само с толкова. Не заради това, че тичаше като луд, а защото го предупредих и той не ме послуша.

— Нарушил е важно правило?

— Точно така.

Робърт възнамеряваше да си поговори с момчето за това, какво значи да постъпваш отговорно и как да понасяш последствията от действията си, но не го сподели с Еви. Тя явно изпитваше силно покровителствено чувство към племенниците си и нямаше да одобри идеята. Разговорът му с Джейсън щеше да е личен.

Когато спря пред къщата му, Еви се огледа с интерес.

— Това място се продаваше около година.

— Значи съм късметлия, че никой не ме е изпреварил — Робърт заобиколи пикапа, за да отвори врата ѝ.

Не бе изчакала да го направи пред болницата, но тогава ситуацията беше спешна; не бе чакала и пред къщата ѝ, но там пък като че искаше да избяга от него. Сега, обаче, стоеше като кралица и той трябваше да постъпи по правилата. Можеше да е облечена в дънки, тениска и маратонки, но това ни най-малко не намаляваше женствеността ѝ; очакваше от мъжете да са кавалери. Робърт държеше на обноските, макар че понякога ги забравяше. Сега бе едновременно развеселен и очарован от южняшката ѝ царственост.

Покани я в къщата. Макар че все още се притесняваше от него, му се стори, че малко се бе отпуснала. Мускулите на тялото му се стегнаха в очакване. Не, още не беше дошло времето.

— Разположи се, докато си взема душ — покани я той и се насочи към спалнята. Бе сигурен, че тя ще постъпи точно като него; щеше да претърси навсякъде.

Еви стоеше в средата на стаята, прекалено напрегната, за да се „разположи“. Огледа наоколо, като се опитваше да се успокои. Къщата беше просторна и модерна, едноетажна, около три пъти по-голяма от нейната. Стената вляво представляваше огромна каменна камина с голям комин. Двата бели вентилатори на тавана разхлаждаха стаята. Мебелите бяха оригинални и удобни, доста големи по размер.

Дневната бе отделена от кухнята с плот, покрит с цветя. Големият двоен прозорец водеше към верандата, на която имаше маса, столове и още растения. Колебливо отиде в кухнята. Вдясно имаше голям бокс с най-модерните уреди, които бе виждала. Стори ѝ се, че дори за да работи с кафе машината на човек му трябва диплома. В другата част имаше малка маса, покрита с бели плочки.

Представи си го как сутрин пие кафе и чете вестник. Огромен френски прозорец с орнаменти, далеч по-стилен от нейния, извеждаше

към верандата. Искаше ѝ се да продължи да разглежда, но не се чувстваше удобно на негова територия.

Робърт не бързаше. Нека си разглежда колкото иска. Нямаше да открие нищо тревожно и това ще я накара да се успокои, точно както искаше.

Повечето мъже биха предприели действия още докато бяха у тях — тогава тя бе разстроена и уязвима. Имаше възможност да го направи; можеше да влезе при нея в банята, ако искаше. Но той предпочете да изчака. Знаеше, че тя ще е по-спокойна сега, когато опасността бе преминала. Не бе опитал нищо, когато тя го очакваше. Сега щеше да е по-неподготвена и да реагира искрено.

Най-накрая приключи и се върна в дневната. За негова изненада я завари на почти същото място, където я остави. Част от напрежението ѝ бе изчезнало. Тя се обърна и го погледна. Красивите ѝ, лешникови очи все още излъчваха тревога.

Робърт спря на няколко крачки от нея и се загледа в тези тъжни очи. След това с едно ловко движение, което не ѝ остави никакво време да реагира, бе до нея и я прегърна. Тя рязко си пое въздух, видя смаяните ѝ очи, желанието ѝ да се възпротиви, което той възпря като я целуна.

Опита да се отдръпне, но той нежно я притисна плътно до тялото си. Внимаваше да не ѝ причини болка, но целувката му стана по-настоятелна. Сладостта на устните ѝ го накара да потръпне от желание. Усети, че тя се предаде на ласките и се отпусна трепереща в ръцете му.

Желанието, с което му отвърна го изненада и му коства известно усилие да си възвърне контрола. Усещането да я държи в ръцете си бе невероятно, нежните, женствени извивки до неговото силно тяло. Устните ѝ бяха съблазнително сочни и за пръв път само една целувка бе достатъчна да го изпълни с желание.

Не искаше да спира. Намерението му бе само да я целуне, но желанието ѝ, готовността, с която му отговори го завари неподготвен. Целувката му стана по-страстна, устните — по-настоятелни. Тя простена, обви ръце около врата му и се притисна в него. Заля го първично, мъжко доволство. Усещаше гърдите ѝ с тялото си и ръката му се плъзна по фината дантела на сutiена ѝ. Тя се изви от желание... И внезапно се отдръпна, панически се опитваше да се освободи.

Пусна я, макар всяка клетка от него да искаше още.

— Спокойно — простена той, гласът му бе дрезгав и изпълнен с желание. — Няма да те нараня, мила.

Еви се бе отдръпнала, лицето ѝ беше бледо, но устните ѝ бяха почервенели от целувката. Опитваше да се успокои, да застане мирно и да го погледне. Съблазнителната му мъжественост я привличаше като магнит; искаше ѝ се да се върне в прегръдките му и да се остави на страстта. Почувства се обречена; Робърт бе много по-опасен, отколкото бе предполагала.

— Напротив — прошепна тя. — Защо го правиш? Какво искаш от мен?

ГЛАВА ПЕТА

Всеки момент щеше да се разплаче. За да я успокои, той се отдръпна и отпусна ръцете до тялото си. В очите му проблесна ирония.

— Ти си много красива жена и няма нищо чудно, че ме привличаш по този начин. Мисля, че стана ясно какво искам от теб.

Тя не отговори на очевидното заяждане. Тъжните ѝ очи се загледаха в лицето му, като се опитваше да разгадае какво се криеше под тези заучени фрази. Иронията му бе просто щит, зад който се опитваше да скрие истинската си същност, да скрие мъжа, който я целуваше с всепоглъщаща страст. Сякаш бе изтъкан от хиляди пластове и мотивите му бяха неразбираеми.

Да, тя го привличаше, както и той нея. Би било глупаво да отрича собственото си желание, а Еви не бе глупачка. Но постоянно имаше чувството, че този мъж я изучава, че по много деликатен начин се опитва да я контролира. От самото начало бе усетила решимостта му да нахлуе в живота ѝ и спокойно, но настойчиво го правеше. Не знаеше какви са мотивите му, но далеч не бяха чисто физическо привличане.

— Не се захващам със случайни — каза тя. По-скоро в очите, отколкото на устните му прочете усмивка.

— В това, което ще се случи между нас няма да има нищо случайно — замълча за секунда. — Обвързана ли с някого?

Тя поклати глава.

— Не.

Не се учуди, че не си призна за Мърсър.

— Значи няма никакъв проблем, нали? Не можеш да отречеш, че те привличам.

Тя повдигна брадичката си.

— Тези кадифени ръкавици трябва да прикрият железни ръце, така ли? — безизразно каза. — Не, не отричам, че ме привличаш.

Думите ѝ го стреснаха, реакция, която никога не издаваше.

— Никога не се спирам, когато пожелаю нещо... или някого.

Тя рязко се обърна, сякаш размяната на остроумности ѝ бе омръзнала.

— Изразих се неправилно. Нямам любовни връзки — каза тя.

— Много умно, но твърде ограничаващо.

Приблужи се до нея и този път тя не се отдръпна. Нежно обгърна лицето ѝ с ръце, пръстите му се наслаждаваха на кадифената ѝ кожа. Колко беше красива, не типичната хубавица, а с онази съблазнителна женственост, която го накара да се замисли колко подходящо е името ѝ. Ева трябва да е притежавала същата подчиняваща чувственост. Нищо чудно, че Адам се бе оставил да го омагьоса, нещо, което гой нямаше да допусне, въпреки че възнамеряваше изцяло да ѝ се наслади. Усети уханието на тялото ѝ.

— Няма да те насилвам — промълви той. — Но рано или късно ще бъдеш моя.

— И как, ако няма да използваш сила, смяташ, че това ще се случи?

Той повдигна вежди.

— Наистина ли вярваш, че ще се издам?

— Да.

— Интересно разсъждаваш — погали устните ѝ. — Засега най-добре да се връщаме в пристанището. Имаш работа, а и аз трябва да оправя лодката си.

Той отпусна ръцете си и Еви се отдръпна с облекчение, сякаш напускате бойно поле. Лицето ѝ гореше от ласките му; спомни си удоволствието, което ѝ достави целувката му. Очевидната самоувереност явно се дължеше на богат опит с жените, което, незнайно защо, я подразни.

И двамата мълчаха на път за пристанището. Тя се изненада като откри колко късно е станало и слънцето вече залязваше. Все още бе топло, но небето се бе затъмнило, което предвещаваше дългоочаквания дъжд.

Моторницата на Робърт бе закачена за джипа му. Добре че, не препречваше пътя, иначе Крег щеше да има големи главоболия. Тя забързано влезе в офиса и той я погледна над спортното списание, което четеше.

— Всичко наред ли е? — попита Крег, като се изправи. — Децата казаха, че Джейсън едва не се удавил.

— Има сътресение, но утре ще си е у дома — отговори тя. — Много съм ти благодарна, че дойде и извинявай, че ти провалих плановете.

— Няма нищо — весело отвърна той. Беше на седемнадесет години, високо, стройно, чернокосо момче, последна година в гимназията. Работеше при нея от близо две години и бе толкова сигурна в него, че без никакво притеснение го оставяше в офиса. — А на кого е новата моторница отвън?

— Моя е — отговори Робърт, като влезе и протегна ръка. — Казвам се Робърт Кенън.

Крег силно стисна пръстите му.

— Крег Фостър. Приятно ми е да се запознаем, господин Кенън. Вие трябва да сте мъжът, който е спасил Еви и Джейсън. Децата казаха, че бил някакъв висок янки.

— Аз съм този янки — развеселено потвърди Робърт.

— Така си и помислих. Искате ли да ви помогна да завържем моторницата за дока?

— Аз ще се погрижа — каза Еви. — И без това ти отнех прекалено много време.

— За което и ми плащаш — усмихнато отвърна Крег. — Така и така съм тук, а и в къщи не ме чакат преди вечеря.

Двамата с Робърт излязоха, като приятелски си говореха.

Изглежда децата лесно го харесват, помисли си Еви, докато ги наблюдаваше през прозореца. Дори и Пеги, която бе толкова срамежлива, се отпусна пред него. Не ги приемаше като равни — той беше възрастният и знаещият, но в същото време не се отнасяше с пренебрежение към тях. Съчетаваше властност и отговорност. И очевидно, бе свикнал да командва.

Заради собствената си безопасност трябваше да го държи настрана, а не бе сигурна, че ще успее. Днес само с една целувка ѝ бе доказал, че не може да му устои. Можеше да се влюби в него и това я плашеше най-много. Излъчваше сила и определено бе мъж, който заслужава да бъде обичан. Щеше да открадне сърцето ѝ, ако не внимаваше и не се пазеше.

Дръпна се от прозореца. Преди дванадесет години любовта ѝ едва не я уби, като я остави сред купчина пепел, от която тя едва бе успяла да изгради един спокоен, защитен свят. Втори път нямаше да

успее; нямаше силите да преживее всичко това наново и да излезе като победител.

Бе загубила прекалено много хора, за да се заблуждава, че любовта, или животът траят вечно. Достатъчни ѝ бяха тези, които вече обичаше — семейството ѝ, стария Върджил, няколко близки приятели, но не допускаше никого да се присламчва към тях. Твърде много мъка бе преживяла и ѝ останаха съвсем малко сили. Днес едва не загуби Джейсън и болката бе непоносима. Ребека знаеше, че ако Еви не бе открила Джейсън, сега щеше да страда и за сина си, и за сестра си. Затова и му бе толкова ядосана.

На Еви ѝ бе ясно, че Робърт е твърдо решен да нахлуе в живота ѝ. Бе ѝ казал, че ще остане до края на лятото; един летен флирт би бил идеалното занимание през дългите, мързеливи седмици. Ако се влюбеше в него, това би го поласкало още повече. Но накрая на лятото щеше да се върне към истинския си живот, а Еви щеше да остане с още една рана в сърцето си, каквито и без това вече имаше достатъчно. Не можеше да си позволи подобни емоции.

Винаги имаше какво да свърши в пристанището, но в момента нищо не ѝ хрумваше. Чувстваше се странно дезориентирана, сякаш светът се бе обърнал с главата надолу. А може би така си и беше.

Обади се в болницата и я свързаха със стаята на Джейсън. Сестра ѝ вдигна слушалката при първото позвъняване.

— Боли го главата и е много сърдит — развеселено събщи Ребека. — Трябва да го будя през няколко часа, но иначе е добре и утре ще си ходим. Пол закара Пеги при майка му, но ще остане с мен. Ти как си? Успокои ли се вече?

— Не съвсем — искрено ѝ отвърна Еви, макар че инцидентът с Джейсън не бе единствената причина за неспокойството ѝ. — Но се оправям.

— Предполагам си се прибрала?

— Много добре знаеш, че не съм.

— Трябваше да си останеш вкъщи и да си починеш — скара ѝ се Ребека. — Надявах се господин Кенън да се погрижи за това. Изглежда е свикнал да издава заповеди.

— Направо е шампион в това — съгласи се Еви. — Ще мина да те видя, като приключа тук. Искаш ли да ти донеса нещо — възглавница, книга, хамбургер?

— Не, нямам нужда от нищо и по-добре изобщо не идвай. Джейсън е добре. Успокой се и си иди в къщи.

— Аз също съм добре — спокойно отвърна Еви. — И искам да ви видя, само за няколко минути — тя изпищя, когато някой рязко измъкна слушалката от ръката ѝ. Обърна, се и видя Робърт, който вече говореше:

— Госпожо Уд, Робърт Кенън е на телефона. Лично ще се погрижа да се прибере. Да, все още е доста разстроена.

— Не съм — каза Еви, докато го гледаше втренчено.

Той се пресегна и нежно я погали, но тя рязко се отдръпна от ръката му.

— Не се притеснявайте — продължи той, като не откъсваше очи от Еви. — Всъщност, като си помисля, най-добре да я заведа на вечеря преди това. Да, точно така. Дочуване.

Когато той затвори телефона Еви хладно каза:

— Не понасям да се държат с мен като с безпомощен идиот.

— Никой не си е и помислял подобно нещо.

Тя обаче не се отказа.

— Ако си мислиш, че се чувствам по-сигурна и защитена, като взимаш решения вместо мен, жестоко се лъжеш. Чувствам се обидена.

Робърт повдигна вежди в опит да скрие истинската си реакция. В действителност точно това целеше и се изненада, че така бързо го разкри. Оказа се, че е далеч по-проницателна.

— Това, което мисля, е, че просто се опитваш да скриеш от сестра си колко си изплашена — внимателно започна той. — Все още си разстроена. Ако отидеш в болницата ще трябва да се преструваш пред тях, че си добре и това ще ти се отрази още по-зле.

— Това, което пък аз мисля, е, че съм в много по-голяма опасност с теб, отколкото бях във водата — отговори тя, ръцете ѝ бяха на кръста. Красивите ѝ очи бяха студени и безизразни.

Робърт отново се учуди от прозорливостта ѝ. И все пак, щеше да я омилостиви. Гласът му бе закачлив, когато ѝ каза:

— Дори и ако ти предложи примирие за тази вечер? Няма да има целувки и няма да си държим ръцете. Само една вечеря, след което примерно ще те закарам у вас и ще си пожелаем лека нощ.

— Не, благодаря. Няма да вечерям с теб, пък и сама мога да се прибера.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— В такъв случай предложението за примирие се оттегля.

Гласът му бе толкова спокоен, че ѝ трябваша няколко секунди, докато схване думите му. Поколеба се за момент, но той вече я държеше в ръцете си и тя отново се почувства завладяна от силата му. Тялото му бе стегнато, държеше я внимателно, но настойчиво. Мускусният аромат на топлата му кожа я накара да потръпне. Стори ѝ се, че всеки момент ще я целуне и за да го избегне се сгуши в прегръдката му. Не ѝ стана приятно, когато той се засмя на постъпката ѝ.

— Колко страхливо — промълви той, гласът му бе развеселен. — Нямам нищо против просто да те прегръщам. И това си има своя чар.

Наистина съм страхливка, помисли си Еви. Плашеше я, не физически, а емоционално. Бе избрала грешен подход с него — очевидно не бе свикнал да бъде отхвърлян от жените и всеки път, когато тя го правеше това го амбицираше още повече. Ако се бе поддала още първия път, ако се бе съгласила, вече щеше да му е омръзнала и да я е оставил на мира. Сега, обаче, бе твърде късно.

Погали я по гърба, като нежно я приближи към себе си. Толкова лесно бе да го остави той да се погрижи за всичките ѝ проблеми, за умората и напрежението, с които досега се бе справяла сама. Възпря се да не го прегърне и да се отпусне в силното му тяло, но и така чуваше ударите на сърцето му. Бе толкова мъжествен и излъчваше сила, която веднага привлича жените. С нищо не беше по-различна от безбройните, безименни „други“.

— Робърт — простена тя. — Недей.

Страхлива и ненужна молба.

Той обгърна раменете ѝ и започна да масажира скованото ѝ тяло.

— Еви — промълви. — От какво се боиш? — и продължи, без да дочака отговора. — Всъщност това истинското ти име ли е? Би трябвало да се казваш Ева.

Затвори очи, докато силата и топлината му омагьосваха не само тялото ѝ, но и волята ѝ. Би било толкова лесно просто да му се отдаде. Бе дяволски изкусителен.

— Съкратено на Еванджелин.

Той възкликна одобрително. Наистина не знаеше цялото ѝ име. Никъде в докладите не се споменаваха друго, освен Еви.

— Еванджелин. Женствено, възвишено, чувствено... и тъжно.

Еви не отвърна на думите му, но последната я стъписа. Да, наистина беше тъжна. И то толкова много, че през последните години виждаше само мрак, не можеше да каже дали изобщо слънцето грее, защото в сърцето ѝ бе пустош. А сега можеше да усети светлината. Благодарение на желанието си за живот бе успяла да се измъкне от тъмнината, но сенките от миналото винаги бяха на една крачка зад нея. Бяха неин постоянен спътник.

Щом имаше светлина, значи трябваше да има и тъмнина; щастието винаги се допълваше от болка, любовта от самота. И никой не правеше изключение.

Чувстваше се толкова добре в ръцете му, че мисълта да се отдръпне вече не съществуваше. Бе много изморена и изплашена, а топлото му, силно тяло като че ѝ вливаше сили. След няколко минути той прошепна:

— Да не заспиш?

— Нищо чудно — отвърна тя, все още не отваряше очи. Въпреки заплахата, намираше изключителна утеха в прегръдката.

— Вече е почти шест и половина. Мисля, че при тези обстоятелства клиентите няма да се сърдят, ако затвориш пристанището малко по-рано.

— Час и половина не е „малко“ по-рано. Ще остана до осем, както винаги.

— Тогава ще остана с теб — незнайно защо се подразни от решението ѝ. Самият той не позволяваше нищо да попречи на работата му, с изключение на Маделин и семейството му, но не искаше да оставя Еви в пристанището.

— Не е необходимо.

— Аз пък смятам, че е — сериозно отговори той.

— Въпреки това няма да изляза на вечеря с теб.

— Много откровено! Тогава ще донеса да хапнем нещо тук. Искаш ли нещо специално?

Тя поклати глава.

— Не съм гладна. Мислех да си направя един сандвич като се прибера.

— Остави на мен.

— Май обичаш да поемаш отговорност. Изглежда, че това е естественото ти поведение.

— Така е, решителен съм.

— Не забравяш ли „деспотичен“?

— Мога да разчитам, че ти ще ми го припомниш.

Усети развеселеност в гласа му. По дяволите, защо и когато спореха бе толкова привлекателен и нежен? Никога не си бе позволявала да разчита на друг; само Ребека се опитваше да се грижи за нея, но Робърт просто не търпеше никакви възражения.

— Разбирам, че те карам да прибързваш — промълви той в косата ѝ. — Все пак днес се срещаме едва за втори път. Няма да те пришпорвам, ще ти оставя достатъчно време да ме опознаеш и да ме приемеш. Става ли?

Тя поклати глава в знак на съгласие. Не искаше изобщо да има нещо общо с него, но точно в момента нямаше смисъл да го споменава. Бе разклатил устоите ѝ из основи и тя все още се чувстваше несигурно. Да, имаше нужда от време и то не малко.

Робърт обгърна лицето ѝ с ръце и повдигна главата ѝ. Зелените му очи блестяха от желание.

— Но няма да си отида — предупреди я той.

Тази нощ Еви спа непробудно, изтощена от всички емоции през деня. Рано сутринта се събуди от шума на една моторница, но не стана веднага, както обикновено, а продължи да се излежава в леглото, загледана в перления изгрев на небето.

Дванадесет години се бе крила в грижливо построената ѝ крепост, но Робърт вече тропаше на вратата. Всъщност я бе преодолял, ако трябваше да бъде честна. Бе нахлул изведнъж, макар че имаше още защити, с които да се пребори. Откакто Мат загина тя дори не бе забелязала нито един мъж, но Робърт я насили да го види. Привличаше я и физически, и емоционално; само благодарение на неимоверни усилия успяваше да овладее чувствата си. Не искаше да се влюбва в него, но знаеше, че точно така ще стане, ако продължи да го вижда.

Точно това я очакваше. Бе я предупредил — или по-скоро обещал, — че няма да я остави на мира, а той не се отказваше лесно от целите си.

Щеше да я целува, да я държи в ръцете си, да я обгръща с нежност. Знаеше, че в края на краищата, цялата ѝ предпазливост щеше да отстъпи пред чисто физическото желание, че нямаше да може да го спре — или по-скоро да спре себе си?

Затвори очи и отново си припомни как я целуваше. Още усещаше ръцете му на гърдите си. За пръв път, откакто Мат го нямаше, пожелаваше друг мъж. Представяше си силното, стегнато тяло на Робърт до нейното, нежните му ръце, които милват голата ѝ кожа. Образът му бе толкова настойчив, че тялото ѝ потръпна от желание. Наистина го искаше, точно толкова, колкото и се страхуваше от болката, която щеше да ѝ причини.

ГЛАВА ШЕСТА

Еви остави двете чинии на масата, едната пред Ребека, а другата пред себе си, след което напълни чашите с кафе.

— Благодаря ти — въздъхна Ребека, като взе вилицата си. Сенките под очите ѝ бяха много дълбоки, последица от безсънната нощ около Джейсън.

Еви седна. Сутринта се бе обадила в болницата, за да разбере как са. Той бе добре, но Ребека беше изтощена. Не само, че е трябвало да стои будна цялата нощ, но явно Джейсън я бе ядосвал с лошия си характер, когато е болен. Беше се оплаквал от всичко, недоволствал, че постоянно го буди, въпреки че и докторът, и Ребека му обясниха колко е важно. Накратко, гневът на майка му май в най-скоро време щеше да се стовари на и без това ранената му глава.

Еви бе отишла до болницата, за да се погрижи за безбройните документи, които трябваше да се разпишат. След това ги придружи до тях, успокои момчето, накара Ребека да си почине и се захвана да приготви закуска. Познаваше кухнята на сестра си много добре и затова без затруднение приготви бъркани яйца с бекон и препечени филии. Джейсън се бе разположил на дивана в хола, с поднос в скута и гледаше телевизия.

Кафето съживи Ребека достатъчно, за да подхване темата.

— Къде вечеря снощи?

— В пристанището — поясни ѝ Еви.

Ребека се облегна на стола си, като я гледаше невярващо.

— Той каза, че ще те заведе на вечеря и след това ще те изпрати до вас.

— Не ми се излизаше.

— Така ли! — възкликна сестра ѝ. — Мислех, че на мъжете вече не им минават тия.

Ако се бях съгласила, помисли си Еви, тази нощ определено нямаше да съм сама в леглото.

— Бях много изморена, така че той донесе сандвичи. Всичко, което направи за мен вчера беше много мило.

— Особено това, че ви извади от водата. Трябва да му се обадя и да му благодаря, че те е спасил. За Джейсън още не съм му благодарна.

Еви се усмихна на думите на сестра си. Семейна черта бе да се говори точно каквото се мисли и дори свитата Пеги не правеше изключение.

— Обаче — продължи Ребека със същия тон, — познавам мъжете достатъчно добре, така че не ми говори врели-некипели колко бил мил. Това е последното нещо, което му минава през ума.

Еви се втренчи в чинията си.

— Зная.

— Ще му дадеш ли поне шанс, или и него няма да забележиш, както всички други досега?

— Кои други? — учуди се Еви.

— Ето, виждаш ли? Те като че ли бяха невидими. Никога не забеляза всичките мъже, които биха искали да излязат с теб.

— Никой никога не ме е канил на среща.

— А защо да те канят, като ти дори не ги забелязваш? Обзалагам се обаче, че Робърт те е поканил!

— Не.

В действителност той просто ѝ каза, че ще излезе с него на вечеря, след което ще прекара нощта с него, но нито веднъж не я покани да излязат.

Ребека я погледна невярващо.

— Лъжеш.

— Не лъжа, но сигурно следващия път, когато дойде на пристанището ще ме покани, ако това ще те успокои.

— Това, което ме интересува, е дали ще излезеш с него — безцеремонно я попита сестра ѝ.

— Не зная — Еви облегна лакти на масата, в ръцете си държеше горещото кафе. — Харесва ми, Беки, но в същото време ме и плаши. Не искам да се захващам с никого, а се боя, че той няма да ме чуе.

— И това лошо ли е? — с известно раздражение попита сестра ѝ. — Миличка, минаха дванадесет години. Може би е време да срещнеш някого.

— Може би — съгласи се Еви, макар изобщо да не бе убедена в думите си. — Но Робърт Кенън не е най-добрият избор. Излъчва нещо... Не знам, имам чувството, че зад интереса си към мен крие някакви тайни мотиви. И се прави на мил, но в действителност не е джентълмен.

— Това е добре. Един джентълмен би приел думите ти и би се отказал от всякакви опити след поредния отказ. Все пак ми се стори мил и грижовен.

— Собственически — поправи я Еви. — И непоколебим — не, не бе джентълмен. Хладната безцеремонност в зелените му, диамантени очи по-скоро напомняше на хищник, който е открил жертвата си. А страхът се бе наместил в нейните.

Ребека се наведе към сестра си.

— Зная какво ти е — каза ѝ тя и наистина знаеше, защото през всичките години бе неотлъчно до нея. — Не искам да те убеждавам, но човек никога не знае какво ще се случи. Ако Робърт Кенън е мъж, когото можеш да обичаш, би ли си позволила да изпуснеш този шанс?

Еви въздъхна. А можеше ли да си позволи да го приеме? И щеше ли изобщо да има избор?

За нейно облекчение Робърт не бе в пристанището, когато се върна да смени Крег. Огромни тъмни облаци бяха покрили небето и силния, студен вятър предвещаваше буря, нещо обичайно през лятото. Хората с моторници и рибарите започнаха да излизат от езерото и през следващия един час Еви нямаше и минута почивка. Светкавица разцепи небето, бялата ѝ светлина се очерта на тъмните облаци. Чу се и гръм, като ехото му се разнесе по повърхността на водата и внезапно бурята започна с проливен дъжд.

Хората се бяха спасили, моторниците им бяха на местата си и Еви можеше да се скрие в офиса, откъдето да наблюдава бурята. Не бе успяла да избегне дъжда и сега избърса ръцете си с кърпа. За около десет минути температурите паднаха с поне двадесет градуса; след дългата жега дъждът бе добре дошъл, но въпреки това студът бе доста рязък.

Харесваше енергията и силата на бурята и се настани удобно в люлеещия се стол, за да я наблюдава на фона на красивото езеро и

планините. Шумът от дъжда ѝ действаше успокоително. Доспа ѝ се и стана да включи малкия телевизор, който бе донесла за Джейсън и Пеги. На екрана пишеше: „Кадри от бурята“.

— И без това я гледам — каза тя на телевизора и се върна в стола си.

Постепенно бурята поутихна, като премина в силен дъжд, за какъвто фермерите тук отдавна жадуваха. Пристанището бе опустяло, с изключение на техника Бърт Мардис, който поправяше някаква лодка в голямото хале отстрани. Можеше да го види през отворената врата. Не очакваше да дойдат повече хора, докато времето не се проясни, което явно нямаше да е скоро. На всеки кръгъл час синоптикът прекъсваше програмата и показваше по картата пътя на бурята през щата, както и районите с валежи, които започваха още от Мисисипи. Дъждът се очакваше през нощта, но очевидно бе избързал.

Явно ѝ предстоеше дълъг, мързелив следобед. Винаги държеше книга за такива случаи и сега я извади, но от толкова дълго не бе чела, че трябваше да започне от началото, за да си припомни историята. Всъщност я започваше за трети път; сигурно трябваше да я вземе вкъщи, ако иска някога да я прочете.

Все още бе сънлива и четеното определено щеше да я приспи. Върна я на мястото ѝ и се огледа да свърши нещо по офиса. Крег, обаче, я бе изпреварил — подът бе изчистен и стоките, които продаваха, бяха грижливо подредени по рафтовете.

Прозя се и обърна на музикален канал. Това би трябвало да я разсъни.

Когато Робърт влезе след половин час тя още седеше пред телевизора и гледаше с досада. Обърна се към него и развеселено попита:

— Не мога да разбера защо тези окаяни музиканти трябва да се показват пред хората?

Той тихо се засмя. Никога не се смееше гласно, обикновено смехът се появяваше в очите му, но вече за втори път Еви бе успяла да го провокира. Никой не би я заподозрял в шпионаж, изведнъж си помисли той, може би заради неустоимия ѝ чар. Почти невъзможно бе някой, който я познава да повярва на нещо подобно. Дори и той, който толкова добре знаеше истината, не можеше да си наложи да не я желае

с такава сила, която едновременно го ядосваше и притесняваше, защото бе изцяло извън контрола му.

Прекъсна разсъжденията си, докато отиваше до нея. Трябваше да престане да мисли за това, тъй като гневът отново щеше да го завладее, а Еви бе толкова проникателна, че веднага би го разкрила. Когато обвиняете си около нея всичко това му се стори ужасно лесно.

Тя премигна, смаяна. Постави ръцете си на гърдите му, в опит да се защити.

— Нали каза, че няма да ме пришпорваш и ще ми дадеш време — обвини го тя.

— Това и правя — отговори той. Хвана лявата ѝ ръка и я повдигна към себе си, чувствените му устни докоснаха китката. Сърцето ѝ заби по-силно. Кожата ѝ ухаеше толкова примамливо, с аромат, който го възбуждаше много повече от изтънчените и скъпи парфюми. С върха на езика си докосна сините вени под нежната кожа и усети ударите на сърцето ѝ.

Еви потръпна от ласките му и коленете ѝ омекнаха. Той също забеляза издайническото трепване и я притисна по-близо до себе си, като леко захапа палеца ѝ. Тя простена, никога не бе подозирала колко възбуждащо може да бъде подобно нещо.

— Ще излезеш ли на вечеря с мен? — промълви той, все още бе заровил устни в дланта ѝ, като продължаваше да я целува. Ръката ѝ трепереше.

— Не мога — автоматично отговори тя, преди да може да се спре — последица от многобройните откази през годините. А всъщност искаше да приеме, с желанието, с което пеперудата се хвърля към огъня.

— Имаш уговорена среща?

— Не, просто е... Много ми е трудно — бе далеч по-трудно, отколкото можеше да си представи. Тя рязко си пое въздух. — Не съм излизала на срещи, откакто съпругът ми загина.

Робърт повдигна глава, лицето му бе намръщено.

— Какво каза?

Тя се изчерви и измъкна ръката си. Искеше да я избърше в дънките си, но вместо това стисна пръсти, сякаш за да запази ласките му.

— Не съм излизала с никого, откакто Мат загина — повтори тя.

Той замълча, като преосмисляше чутото и се чудеше би ли могло да е истина. Звучеше абсурдно, особена за жена като Еви. Може и да нямаше връзка с Мърсър, но не можеше да приеме, че бе прекарала дванадесет години като монахиня. И все пак нямаше да я обвини, че лъже.

Вместо това погали лицето ѝ и почувства нежната, кадифена кожа.

— И защо? — малко разсеяно промълви той. — Не вярвам всички мъже наоколо да са слепи.

Тя прехапа устни.

— Това беше мой избор. Никой не ме интересува, а нямаше да е честно само да им губя времето.

— Звучи достоверно, за известно време. Но за дванадесет години?

Опита да се измъкне от ръцете му, но това само го накара да я притисне по-плътно до себе си. Телата им бяха долепени и можеше да почувства стегнати му бедра. Силата на мъжа е прекрасна, помисли си Еви; винаги подканяше жената да се предаде и да си почине. Преди Робърт да я бе прегърнал, не си бе давала сметка колко много се нуждае от това. Но не от който и да е, а от него. В този момент Еви си даде сметка, че битката бе загубена. Нямаше никакъв смисъл да се противи; не само че той не би ѝ позволил да се измъкне, но и самата тя вече не го желаше. За добро или лошо, с главозамайваща скорост беше преодолял всички прегради. Не бе сигурна дали има силите да се справи, но знаеше, че трябва да опита.

Не му обясни какво бе преживяла през тези дванадесет години. Вместо това промълви, все още заровила глава в гърдите му:

— Добре, ще изляза с теб. И сега какво следва?

— Като за начало може да ме погледнеш?

Тя бавно повдигна глава. Очакваше да види присмех в кристалните му очи, но вместо това те блестяха триумфално. Потрепери както от тревога, така и от студа.

— Хладно ли ти е? — нежно я попита, като разтри ръцете ѝ.

— Не, изплашена съм — откровено призна тя. — От теб и от перспективата да се обвържа — очите ѝ излъчваха дълбочина и тревожност, когато погледна мъжът така неочаквано нахлул в живота ѝ. Ако настояваше да изградят връзка трябваше в самото начало да му

обясни някои неща. — Не си падам по игрички, Робърт. Така че не ме целувай, ако наистина не го искаш и не идвай, ако нямаш намерение да останеш.

— Имаш предвид да се оженим ли? — хладно попита той с леко повдигнати вежди.

Изчерви се от думите му. Разбира се, бе абсурдно да говорят за брак, а и не това бе имала предвид. Наум потрепери при тази мисъл.

— Естествено, че не! Изобщо не желая да се омъжвам отново. Имах предвид стабилността и емоционалната сигурност, която имах с Мат. Няма да приема нещо по-малко, така че ако просто търсиш флирт за лятото, може би не си открил подходящата жена.

Устните му се свиха и лицето му придоби неразгадаемо изражение.

— Разбира се, че съм. Просто още не си го признала дори и пред себе си.

Тя отново потрепери, но погледът ѝ остана непроменен.

— Очаквам емоционална отдаденост. Ако приемаш условията ми, ще изляза с теб. Не се чувствам много удобно, но предполагам, че това ще се промени като се опознаем. И не желая да спя с теб. Би било прекалено рисковано.

Сигурно бе решил, че има предвид физически рисковано, но опасността да накърни чувствата ѝ бе по-страшна за нея.

Робърт се вгледа в лицето ѝ и спокойно каза:

— Добре, няма да бързаме и ще се опознаем. Но аз искам да спя с теб и не мога да положа никаква клетва за целомъдрие — обгърна лицето ѝ с ръце. Очите му бяха изпълнени с желание, когато се наведе. — Ако някога искаш да ме спреш — прошепна той, допрял устните си до нейните, — просто кажи „не“.

Тя простена в ръцете му. Усещането бе неземно, сякаш е била замразена за безкрайно дълго време и сега тялото ѝ се изпълваше с живителна топлина. За пръв път отвърна на целувката му със същото желание. Може да дава уроци по целуване, Еви си помисли с раздразнение. Толкова съблазнително го правеше, майсторски и еротично.

Струваше ѝ се, че я е целувал безкрайно дълго, обгърнал лицето ѝ с плътно прилепнати тела. Устните му бяха съблазняващи и възбуждащи. Тревогата ѝ изчезна, победена от топлината, която се

разля по тялото ѝ. С едната си ръка държеше китката му, а с другата обгърна гърба му, като почувства стегнатите мускули.

Телевизорът продължаваше да работи. Никой не ги прекъсна; стояха по средата на офиса, напълно забравили за музиката или за ромона на дъжда. Единственото, което чуваха бяха ударите на сърцата си и нежните звуци на удоволствие. Както сутрешното небе се предаваше на слънцето, така и Еви се съживи в ръцете му, без да се притеснява от собствената си чувственост.

Той изгаряше от желание, но изцяло се контролираше, за да не я притесни. Тя се чувстваше... сигурна, спокойна, освободена и се отдаде на удоволствието и на безкрайната наслада. Бе много по-различно от всичко, което бе изпитвала с Мат. Тогава беше още момиче, а сега бе зряла жена, с по-дълбока и мощна страст.

Въпреки че и преди я бе целувал, този път се изплаши от собственото си желание. Бе се впуснала във вихъра. Наслаждаваше се на топлите му устни и на удоволствието да е желана. Ръцете ѝ се плъзнаха по широките рамене и мускулестото тяло. Погали косата му, гъста и копринена. Усети нежното дразнене от наболата му брада. Вдъхваше чистия, мускусен аромат и лекото ухание на сапун.

— Господи! — простена той и рязко си пое въздух като отдръпна главата си. Бе усетил колебанието ѝ в началото, но тя сякаш разцъфна в ръцете му като предзнаменование, че най-сетне е открил, каквото бе търсил. Мощното му желание го смая. Единствената мисъл в главата му бе, че трябва да я има.

— Този път аз съм този, който спира, мила. Ако не го направя, просто трябва да намерим по-скрито място.

Почувства се изоставена. Сърцето ѝ биеше лудо и кожата ѝ сякаш гореше. Беше прав, това не бе подходящото място да се целуват като тийнейджъри.

— Няма по-скрито място — каза тя, обърна се и смени на канал с кънтри музика. Шумната рап песен бе изместена от любовна балада и това допълнително увеличи разочарованието ѝ. Изключи телевизора и тропотът на дъжда изведнъж стана по-натрапчив. Погледна през прозореца и видя сивата завеса над езерото, която почти скриваше отсрещния бряг.

— Никой няма да използва лодката си до края на деня — каза Робърт. — Защо не затвориш и да отидем да вечеряме в Хънтсвил?

Зачуди се как успяваше въпросите му да звучат като команда. Досега никой ли не му бе отказвал?

— Не мога да затворя по-рано.

— Очаква се да вали и през нощта — продължи да упорства той.

— Но някой може да дойде да си купи нещо. Може и един човек да не влезе в магазина, но на вратата пише, че работя до осем и дотолкова ще остана.

Точно така и ще направи, помисли си Робърт, изтощен от трудностите, които срещаше при ухажването на жена, която отказва да му отдели от времето си. Досега никога не бе имал подобен проблем. В действителност не можеше да си спомни изобщо да бе имал някакви проблеми с жените... освен с Еви. Сближаването с нея му приличаше на минно поле. Със съжаление си помисли, че ако искаше да прекарва времето си с нея, трябваше да идва в пристанището по-често.

Вместо да се ядоса, което само би провокирало упорството ѝ, Робърт нежно попита:

— Не може ли да се смениш с Крег за един ден, ако го предупредиш предварително?

Тя се усмихна, заподозряла плановете му.

— Предполагам, че може. Той обикновено е свободен.

— За утре?

Тя се засмя.

— Не мога утре.

Имаше уговорен час при лекаря си за десет сутринта. Когато му каза, че не иска да спи с него, той ѝ отвърна, че е достатъчно само да каже „не“, ако не го желае. Заради това „ако“ трябваше да вземе мерки, тъй като вече бе наясно колко силно бе собственото ѝ желание. Ако обаче му кажеше, че ще ходи на лекар, за да вземе мерки за предпазване, той би го изтълкувал като зелена светлина.

Робърт въздъхна.

— Вдругиден?

— Ще говоря с него.

— Благодаря ти много — иронично отговори той.

На другата сутрин Робърт получи две телефонни обаждания. Седеше на верандата и четеше статии от вестници, които Фелис му бе

пратила по факса. Оказа се много лесно да ръководи фирмата си оттук с помощта на телефон, факс и компютър. Първото позвъняване бе от Маделин.

— Как вървят нещата в Алабама?

— Горещо — отвърна той.

Беше само по къси панталони. Дъждът като че бе измил всичко наоколо и сега беше много по-зелено, уханията във въздуха бяха по-наситени, но не бе успял да се справи с жегата. Тя дори се бе усилила. Сутрешното слънце пареше по гърдите и краката му. Благодарение на бронзовия си тен не се притесняваше да не изгори.

— Тук времето е страхотно, около двадесет и пет градуса. Защо не дойдеш за уикенда?

— Не мога — каза той и осъзна колко много приличаше в това отношение на Еви. — Не зная колко време ще остана, но не мога да дойда, докато нещата не се оправят.

— Поканата остава — каза Маделин с бавния си акцент. Робърт се учуди колко много му напомняше на гласа на Еви. — Ако все пак намериш няколко свободни дни ще се радваме да те видим.

— Ще опитам да дойда, преди да се върна в Ню Йорк — обеща той.

— Наистина опитай, не сме се виждали от пролетта. И се пази.

Телефонът иззвъня почти веднага, след като го затвори. Обаждаше се мъжът, когото бе наел да следи Лендън Мърсър.

— Вчера вечерта имаше посетител. Проследихме го, когато си тръгна, но още не сме открили кой е. Няма нищо интересно в телефонните му разговори.

— Добре, продължавайте да го следите и подслушвате. Издал ли е с нещо съучастника си?

— Не, сър.

— Нещо подозрително в къщата му?

Робърт мислено се похвали, че бе наел цивилни, вместо да премине през тромавата процедура в полицията, макар че можеше да стане напечено, ако хванеха неговите хора. Все още не бяха открили никакви улики, но продължаваха с търсенето. Информацията беше сила.

— Нищо, дори е прекалено чисто. Няма дори банкова книжка. Открихме метална каса и може би съхранява документите си в нея, но

още не сме я отворили. Търсим начин да направим копия от тях.

— Дръжте ме в течение — каза Робърт и затвори телефона. След няколко дни Мърсър щеше да се почувства притиснат. В началото нямаше да обърне внимание, но скоро щеше да започне да се задушава. Плановете му за Еви и личните, и деловите, също се развиваха прекрасно.

ГЛАВА СЕДМА

Този ден Робърт не възнамеряваше да се среща с Еви. Беше експерт в стратегията на вечната битка между мъжа и жената — след като я бе преследвал толкова настойчиво, сега тя щеше да очаква или да се обади, или да отиде в пристанището. Той обаче нямаше да го направи и това щеше да я обърка и да отслаби защитите ѝ. Често бе мислил, че прелъстяването бе като играта на шах — печели този, който кара другия да гадае.

А той винаги печелеше. Инстинктивно знаеше какво да прави и никога не бъркаше. Можеше да му отнеме няколко седмици в ухажване, но в края на краищата Еви щеше да се окаже в леглото му. И малко след това да оправи цялата каша щеше да приключи; Еви и Мърсър щяха да бъдат арестувани, а той щеше да се върне в Ню Йорк.

По дяволите.

Точно в това се състоеше проблемът. Не искаше Еви да отиде в затвора. Беше бесен, когато пристигна тук, твърдо решен да ги предаде и двамата. Но това бе преди да я срещне, преди да я целуне и да усети сладостта ѝ. Преди да бе видял тъгата в златистите ѝ, лешникови очи. Мисълта, че той щеше да я натъжи още повече го измъчваше.

Дали изобщо тя бе виновна? В началото бе твърдо убеден, че е; сега, въпреки краткото им познанство, не бе сигурен. Никой престъпник не оставаше недокоснат от деянията си. Винаги имаше някакви следи, известна студенина в погледа или липса на морал. А в Еви нямаше нищо такова. Бе смятал, че хората замесени в шпионаж и готови да предадат родината си бяха най-студените от всички. Липсваше им емоционалността на другите. С Еви бе точно обратното, дори би казал, че бе прекалено емоционална.

И за миг не се бе поколебала да скочи във водата след Джейсън. В това нямаше нищо необичайно, почти всеки непознат би го направил, камо ли роднина. Но не можеше да забрави колко дълго бе стояла без въздух, за да намери момчето. Знаеше със сигурност, че нямаше да се спаси без неговата помощ... и че предпочиташе да умре,

отколкото да пусне Джейсън и да спаси себе си. Дори и сега настръхна като си припомни.

Бе влязъл вътре, защото имаше работа с компютъра, но отново излезе на верандата.

Само изключително емоционален човек е способен на подобно нещо.

Облегна се на парапета и се загледа в реката. Днес водата не бе зелена, а наситено синя и отразяваше безоблачното небе. Бризът бе съвсем лек, така че нямаше никакви вълни. Реката равномерно се плискаше в брега и звукът го накара да потрепери. Целият живот бе започнал в морето; може би и затова човек реагираше така първично на водата. Но същата река почти бе убила Еви.

Отново потрепери. Не можеше да си спомни някога да е бил толкова ядосан... и изплашен. Напълно се контролираше и нищо не издаваше чувствата му, но те като че се бяха закотвили в него. Гневът му не бе на разумно ниво, а по-скоро бе първичен яд към съдбата и шанса, затова че измъкнаха Еви от ръцете му, преди да е... какво? Преди да я е обвинил? Изсумтя раздражено при тази мисъл.

Не, беше бесен, защото нямаше да има възможност да я прегръща, да я люби и дните му щяха да минават без нея.

Приличаше ли Еви на човек способен да предаде родината си? Започваше да се съмнява в собствената си информация.

Нерешителността не бе сред качествата на Робърт и сега се дразнеше от себе си. Не можеше да допусне колебанията да променят плановете му. Ако беше невинна, нищо нямаше да ѝ се случи. Да, щеше да преживее някои трудности, щеше да има проблеми, но в крайна сметка щеше да се оправя.

Мислите за нея го изнервяха. Погледна часовника си, беше малко след дванадесет. Трябваше да е в пристанището. Очакваше всеки момент да му се обади жената, която бе наел да я следи.

Телефонът иззвъня и Робърт влезе вътре, за да го вдигне.

— Отиде до Хънтсвил тази сутрин — информира го тих женски глас. — В една сграда с офиси. Асансьорът потегли, преди да успее да се кача, така че не разбрах точно къде е била. Изчаках я във фоайето и тя си тръгна след час и двадесет минути. Прибра се в тях, преоблече се и отиде на пристанището. Мърсър цяла сутрин бе в кабинета си в „Пауър Нет“ и не са разговаряли по телефона.

— Какви са наемателите в тази сграда?

— Направих списък. Има две застрахователни фирми, една за недвижими имоти, четири лекарски и три зъболекарски кабинети, три адвокатски кантори и две фирми за програмиране.

По дяволите, мрачно си помисли Робърт. На глас каза:

— Открийте къде е била. Първо проверете компютърните фирми.

— Да, сър.

Изруга, докато затваряше телефона. Не можеше ли просто да бе ходила на пазар или да си плаща сметките?

Искаше да я види и да я раздруса, докато го помоли да спре. Искаше да я замъкне на някое отдалечено място и да я заключи, докато всичко се оправи. Ожесточението в мислите му го стресна, но не можеше да се противопостави. Тя определено се бе вмъкнала под кожата му, както никоя друга досега.

Гняв и раздразнение се сляха, изруга и се предаде. Облече се бързо, излезе от къщата и се качи в черния джип. По дяволите, искаше да я види и щеше да го направи.

Върджил отново бе дошъл. Каза, че коляното не го боли толкова и наистина ходеше по-лесно. Денят определено бе натоварен, постоянно пристигаха хора и той често се заговаряше със стари приятели или със случайни хора.

Беше заета с рибар, който плащаше бензина за моторницата си, някаква безалкохолна напитка и пакет бисквити, когато врата се отвори. Без да поглежда, знаеше, че е Робърт. Кожата ѝ настръхна и веднага я обзе пристъп на паника. Бе се надявала да не го види днес, така че опънатите ѝ нерви да се възстановят преди вечерята им утре. От друга страна, мрачно си помисли Еви, времето и разстоянието нямаше да помогнат. Дори да не бе дошъл лично, Робърт постоянно бе в ума ѝ, окупирал мислите и мечтите ѝ.

След като приключи с клиента си, се обърна към него и сърдечно го представи на Върджил, който, разбира се, си го спомняше. Нищо не убягваше от стария човек.

Робърт бе облечен в дънки и свободна, бяла, памучна риза. Носеше бейзболна шапка с цвят каки и в едната си ръка държеше скъпи слънчеви очила. Еви усети как кръвта ѝ започна да се движи по-

бързо във вените; дори в тези обикновени дрехи излъчваше елегантност и опасност. Дънките бяха избелели, но изглеждаше точно толкова добре в тях, колкото и в копринените си костюми.

След това той я докосна по ръката и на Еви ѝ се стори, че през цялото ѝ тяло премина слаб ток.

— Ще изляза с моторницата да разгледам реката.

Значи нямаше да остане при нея. Почувства едновременно облекчение и разочарование.

— Намери ли екскурзовод?

— Не, но нали каналът е маркиран?

— Да, не би трябвало да има някакъв проблем, освен ако не решиш да се разходиш извън него. Ще ти дам карта.

— Добре — Робърт замислено се обърна към Върджил. — Не бихте ли искали да ме разведете из езерото, господин Дод? Ако нямате други планове, разбира се.

Върджил се засмя, очите му изведнъж се изпълниха с ентузиазъм.

— Аз съм на деветдесет и три години! Кой, по дяволите, смее да прави планове на тази възраст? Може след минута вече да не дишам!

Очите на Робърт излъчваха развеселеност и приличаха на зелени диаманти.

— Бих се радвал да дойдеш, но те предупреждавам, че ще ми създадеш много главоболия, ако престанеш да дишаш в лодката ми.

Върджил се изправи.

— Казвам ти, синко, ще се помъча с всички сили, заради възможността да седна отново в моторница!

— Уговорено — Робърт намигна на Еви, докато се обръщаше.

Тя поклати глава и се усмихна на Върджил. Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че няма смисъл да опитва да го спре. Освен това, заслужаваше радостта да се разходи по реката, която така обичаше. Бе сигурна, че Робърт е също толкова добър в управляването на моторница, колкото и във всичко останало. Как за толкова малко време бе отгатнал, че Върджил би искал да се разходи с него?

— Внимавайте — предупреди ги тя. — Върджил, да не си забравиш шапката.

— Няма, няма — раздражено отвърна той. — Мисли, че съм толкова оглупял, че ще изляза без нищо на главата си.

— Ще докарам лодката до дока — каза Робърт и тя мислено му благодари, че няма да кара Върджил да върви чак мястото му в пристанището. Той стигна до вратата, спря рязко и се върна до нея. — Забравих нещо.

— Какво?

Хвана лицето ѝ с едната си ръка, наведе се напред и бавно я целуна. Не беше страстна целувка и въпреки това усети, че сърцето ѝ започна да бие по-бързо и мислите ѝ се замъглиха.

— Това — промълви той.

Чу кикота на Върджил и осъзна, че двама клиенти, дошли да търсят кукички и стръв, ги наблюдават с нескрит интерес. Изчерви се и се захвана с някакви документи, докато се успокои.

Върджил я потупа по рамото. Макар да носеше на раменете си девет десетилетия, все още бе по-висок от нея. Усмихна ѝ се.

— Разправят, че някакъв непознат ви е помогнал, когато момчето на Беки паднало във водата.

Тя се покашля.

— Да, ако го нямаше, сигурно и двамата с Джейсън щяхме да се удавим.

— Не си губи времето, а?

Еви усети, че отново се изчервява и махна на Върджил към вратата. Защо Робърт я целуна пред всички? Не бе смятала, че е склонен към публични изяви на чувствата си, изглеждаше много резервиран. А бе направил точно това!

Погледна през прозореца и видя, че докарваше лодката си до дока, мощният ѝ мотор ревеше като звяр. Бе сложил очилата на съвършения си нос, което му придаваше още по-непроницаем вид. Бе виждала войници със същото изражение. Замисли се, за пръв път осъзнала колко малко знае за Робърт Кенън. С какво се занимаваше? Очевидно имаше пари, след като можеше да си позволи нова къща, моторницата и джипа. Откъде беше? Имаше ли семейство, бил ли е женен, беше ли женен сега, имаше ли деца? Полазиха я тръпки като си представи колко неща не знае за него.

И все пак, по някакъв начин, го познаваше. Беше резервиран и неразгадаем, мъж, който държеше всички на деликатна, но осезаема дистанция. Не физически, тя най-добре знаеше колко е чувствен. Но емоционално винаги излъчваше нещо скрито, нещо, което пазеше

непокътнато. Може би повечето хора го смятаха за безчувствен, за човек, който винаги се контролира. Еви бе съгласна с второто, но под привидния контрол имаше някаква необузданост, която я разпалваше. Беше безмилостен, деспотичен... и от пръв поглед бе разбрал каква радост ще достави на Върджил, ако го покани на разходка по реката.

Дъхът ѝ спря и усети болка в гърдите си. Изпълни я паника, докато наблюдаваше Върджил, който се насочи към дока, където Робърт вече бе докарал моторницата си. Робърт му подаде ръка, Върджил я стисна и се качи в лодката. Видя усмихнатото му лице, когато се настани на седалката. Робърт му даде едно яке и старият мъж послушно се подчини.

Паниката, която почти я задушаваше се смеси със страх и нежност. Не можеше да изпитва толкова силни чувства към него, не и така скоро. Затова трябваше да познаваш човека дълго време, а тя току-що се чудеше колко малко знае за него. Просто бе очарована от Робърт, това е всичко. И беше разбираемо. Той бе първият мъж в живота ѝ след смъртта на Мат, дванадесет дълги, пусти години. Отново бе съживил страстта ѝ, със съблазнителните си целувки и решимостта си да я има.

Никога не се бе чувствала така стихийно привлечена от мъж.

С Мат... Бяха израснали заедно, учиха в едно училище, от първи клас до дипломирането. Познаваше го, както познаваше себе си; бяха като двете половини на едно цяло. Любовта между тях се бе развила бавно, чиста и сигурна, като пламъка на свещта. Робърт... Робърт бе огън, който можеше да я превърне в пепел.

Робърт и Върджил бяха отплавали преди повече от час, когато Лендън Мърсър влезе в магазина.

— Здравей, скъпа — весело я поздрави. — Как е най-красивата жена в тази част на щата?

Лицето на Еви излъчваше безразличие, когато го погледна. За съжаление, хората се бяха разотишли и бе сама. Винаги предпочиташе да има някой наоколо, когато Мърсър идваше. Така пък щеше да има възможност отново да го проследи. Мислите ѝ започнаха да препускат.

— Здравейте, господин Мърсър.

— Лендън — поправи я той, както винаги правеше.

Облегна се на щанда в небрежна поза, за да подчертае фигурата си. Привлекателен е, призна Еви, но не можеше да я заинтригува.

— Лодка ли искате да наемете? — попита тя и се обърна да провери кои точно бяха свободни, макар да знаеше много добре. Бе открила, че най-добрия начин да парира интереса му към нея бе като не му обръща никакво внимание.

— Разбира се. От доста време не съм ходил на риба и днес реших да избягам от работа — Лендън се засмя на собственото си остроумие.

Еви се насили да се усмихне учтиво. Носеше познатата малка кутия с принадлежности, въдицата и макарата. Разбира се и стръвта бе същата.

— Искате ли някоя конкретна лодка?

— Не, нямам претенции — той се протегна по-близо до нея. — Какво ще кажеш като се върна да излезем на вечеря? Може да отидем на някое хубаво място, например в Бирмингам.

— Благодаря, но довечера съм заета — отговори тя и гласът ѝ показваше, че изобщо не е ентусиазирана.

Той обаче бе толкова обсебен от собствения си чар, че изобщо не забеляза липсата на интерес у нея.

— Утре вечер, тогава. Още по-добре, че е събота. Ще отидем да се повеселим в Атланта. Хем няма да се притесняваме, че на другия ден сме на работа.

— Пристанището работи всеки ден от седмицата.

— Добре, тогава ще отидем в Бирмингам.

— Не, благодаря, господин Мърсър. Утре вечер също съм заета.

— Хайде де, много си заета. Каквото и да е, можеш да го отложиш.

Прехапа устни, за да не му отговори веднага. Едва успя да звучи учтива, когато каза:

— Вече имам уговорена среща за утре.

— Сега започвам да ревнувам. И кой е щастливецът?

— Не го познавате — тя взе ключа от таблото и го плъзна по щанда. — Ето, заповядайте. Номер пет, на края на дока е.

Той извади портфейла си и ѝ подаде две банкноти по двадесет долара.

— Ще се върна след два часа — взе ключа пред него.

— Чудесно — измърмори тя. — Приятно прекарване и дано да хванете много риба.

— Никога не съм хващал, но ми е приятно да опитвам — отговори ѝ той, като взе нещата си и се насочи към вратата.

Еви остави парите в касата и я заключи, като през цялото време наблюдаваше Мърсър, който вървеше към дока. Докато вървеше, постоянно оглеждаше наоколо, паркинга, шосето и близката магистрала. Тя бързо набра телефона на Бърт в работилницата. Той вдигна, точно когато Мърсър се качваше в моторницата.

— Бърт, налага ми се да изляза с лодката за малко — каза му бързо. — Заклучвам магазина, но моля те, наглеждай бензиновите помпи.

— Разбира се — отвърна ѝ той, както обикновено, без да задава въпроси. Бърт Мардис изобщо не бе любопитен.

Мърсър вече отплаваше от дока. Еви бързо взе шапката и очилата си и излезе от сградата. Заключи и изтича до моторницата си.

Той вече минаваше вълнолома, когато Еви стигна до лодката си и чу, че включи регулатора. Скочи бързо и завъртя ключа на стартера. Моторът изрева. Моторницата ѝ бе по-бърза от тези, които даваха под наем, но все пак разликата не се усещаше много.

Трябваше плавно да се отдалечи от дока. Ако потеглеше рязко би предизвикала вълни, които щяха да разлюлеят останалите лодки и можеха да се ударят една в друга. Броеше всяка секунда и изчака да мине вълнолома, преди да включи регулатора. Моторът изрева и носът на моторницата се издигна над водата. Засили се и се изравни.

Огледа езерото за Мърсър; за съжаление бе спечелил доста голяма преднина, за да го различи със сигурност. Имаше още три моторници пред нея, малки точки, които пореха водата и не можеше да определи точно коя бе неговата.

Слънцето бе в апогея си и бе превърнало езерото в огледало. Усещаше горещия въздух и косата ѝ се развяваше пред лицето. Мирисът на водата я обгърна. Цялото ѝ тяло ликуваше. Обожаваше тази част от живота си — вятърът в лицето, бясната скорост, усещането, че моторницата се плъзга по повърхността на водата и плясъкът на вълните. Въпреки че имаше и други лодки, и по бреговете се виждаха къщи, тя имаше чувството, че е сама в цялата Вселена. Щеше да е напълно доволна, ако го нямаше Мърсър.

Минута след това една от лодките намали и се насочи към друго пристанище. Вътре имаше двама души.

Значи оставаха още само две възможности. Едната бе доста мощна, но Еви вече почти настигаше другата. Тази трябваше да е на Мърсър. Тя предвидливо изключи регулатора, така щеше да запази скоростта, но нямаше да привлече вниманието му със силния звук на мотора. Почти всички останали носеха шапки и слънчеви очила, така че вероятността да я разпознае бе минимална. Той отново се насочваше към района, където езерото бе осеяно от малки островчета. Не може да се приближи много близо, тъй като, ако той изключеше мотора си веднага щеше да чуе нейния. Най-доброто решение бе да спре наблизко и да се престори, че лови риба. Лодката спря между два острова. Еви продължи със същата скорост. Бе на около двеста метра от нея и можеше да различи, че се приближава към брега на острова вдясно.

Тя обърна в обратната посока, за да се отдалечи. Отгоре се задаваше шлеп, доста натоварен, съдейки по това колко надълбоко се бе потопил. Ако го пуснеше да мине между нея и Мърсър, щеше да отнеме поне минута — време, през което можеше да го загуби от погледа си. Ако минеше от другата страна щеше да е опасно близо до Мърсър.

Нямаше какво друго да направи. Прибра косата, си вързана на опашка, в ризата и се насочи към него.

— Гънтърсвил лесно може да се опознае — заяви Върджил. — Разбира се, ловил съм риба много преди властите на Тенеси да построят бента, така че познавам земята още преди водата да я покрие. Не са много хората, които си спомнят как беше. Реката често прииждаше и момчетата на Рузвелт решиха, че ни трябва бент, за да не ни наводни. И какво направиха, сега цялата тая земя е постоянно наводнена. Правителството го нарича „контрол по наводнения“. Използват думи като „суверенно право на държавата да отчуждава частна собственост“, но в действителност взеха земите на хората, изгониха ги от фермите им и потопиха плодотворните ниви под водата.

— Но пък властите в Тенеси ви прокараха и електричество, нали? — каза Робърт. Караше с около четиридесет километра в час,

много по-малко, отколкото можеше моторницата му, но иначе нямаше да могат да разговарят. И сега се налагаше да говорят доста високо, но поне се чуваха.

Върджил изсумтя.

— Така е и им е приятно да го използват. Никой никога не е смятал, че построиха бента, за да улеснят живота ни. Беше ни пределно ясно какво става. Бе времето на Депресията и Рузвелт бе готов да построи втора Вавилонска кула, само и само да намери работа на хората. Чак по времето на войната нещата потръгнаха.

— Ти участва ли в нея?

— Бях твърде стар — засмя се Върджил. — Представяш ли си, преди петдесет години ми казаха, че съм прекалено стар. Но участвах в първата. Излъгах ги за възрастта си. Не че си направиха труда да ме проверят, просто им трябваша хора, които могат да си служат с пушка. През втората световна се записах доброволец да обучавам младите момчета, тук в щата. Приятно беше. Жена ми никак не бе доволна, че я оставих сама да се грижи за петте деца. Щеше да се побърка, ако бях заминал на фронта. Най-големият ни син бе на седемнадесет и се присъедини към флотата. Тя ужасно се плашеше, че момчето ни е на война. Но той се върна жив и здрав. Можеш ли да си представиш, че бе оцелял в Тихия океан без нито една драскотина и две години, след като се върна умря от пневмония. Животът си прави каквото иска. Не съм и подозирал колко неща ще ми се случат, но и никога не съм мислил, че ще доживея тия години.

Старият мъж замълча, явно замислен за всички онези хора, които бяха присъствали и бяха напусkali живота му. След минута каза по-весело:

— Има много заливчето по реката. Преди малко подминахме Малкия залив, сега този е Градския.

Робърт бе изучавал езерото на карта, така че когато Върджил ги назова можеше да се ориентира. Каналът на реката бе маркиран и тук бе лесно да се управлява моторницата. Когато обаче напуснаха канала познанията на Върджил бяха полезни, защото знаеше къде има дънни ями и къде някое изсъхнало дърво можеше да разцепи моторницата, ако управляващият не внимаваше. През следващите няколко минути Върджил не спираше да му обяснява всички тайни по езерото.

След това каза:

— Много хора съм загубил през годините. Майка ми и баща ми, разбира се, и всичките ми братя и сестри. Бяхме шестнадесет и само аз останах. За сметка на това имам много племенници и техните деца, и децата на техните деца. Жена ми си отиде през шестдесет и четвърта. Не мога да повярвам, че бе толкова отдавна. Загубих и три от децата си. А родителите не бива да надживяват децата си, не е редно. Всичките ми приятели, с които съм израснал, си заминаха. Да, доста любими хора съм погребал, затова станах много загрижен за тези, които останаха — бледите, сини очи сега просветнаха гневно, като се обърна към Робърт. — Еви е много специална жена. Достатъчно мъка е преживяла, така че ако не си сериозен по-добре бъди така любезен да си замъкнеш задника обратно на север.

Лицето на Робърт остана безизразно.

— Еви роднина ли ти е? — попита той, без да обръща внимание на заплашителните думи на Върджил. Нямахше никакво намерение да спори с деветдесет и три годишен старец.

Върджил изсумтя.

— Не кръвна, но я познавам откакто се е родила, гледах я как расте и мога да ти кажа, че в града няма по-прекрасна жена от нея. Гледам телевизия и ми е ясно, че нещата много са се променили от времето, когато аз ухажвах жените. Тогава беше различно, изпитвахме уважение към тях и внимавахме да не ги нараним. Но както ти казах, нещата много са се променили. Знам как сега младите живеят, не това е въпросът. Искам да ти кажа, че ако само си търсиш развлечения, по-добре си намери друга жена. Еви не е такава.

Робърт трябваше да се пребори с няколко различни реакции. Първата бе хладният, инстинктивен гняв към вмешателството на Върджил. Никога, нито в работата, нито в личния си живот допускаше подобно нещо. Втората пък беше веселието. Беше на тридесет и шест, с доста голямо влияние в икономическите и политически кръгове и му стана смешно, че Върджил го причисли към днешните младежи.

Това, което привлече вниманието му, бе забележката, че Еви не е момиче за развлечения. Тя самата го бе предупредила: „Не ме целувай, ако не го искаш наистина.“

— Обикновено не обсъждам отношенията си — хладно каза той, тонът му ясно показваше раздражението. — Не търся забавления с Еви — така си и беше. — Какво имаше предвид, като каза, че е

преживяла достатъчно мъка? — попита той, тъй като това бе основната идея: Не я наранявай!

— Имам предвид, че животът ѝ никак не бе лек. Ако живееш достатъчно дълго мъката не те подминава. Но понякога животът е много жесток и към младите. Начинът, по който загуби Мат, в деня след сватбата, много я промени. В очите ѝ вече не се вижда оня блясък, който го имаше преди. Откакто Мат загина не е поглеждала друг мъж, докато ти не се появи. Така че това, което ти казвам, е да не я разочароваш!

Робърт се изненада от внезапната ревност, която го жегна. Ревност? Досега никога не бе ревнувал жена. Те или му бяха верни, или връзката приключваше. Точка. Как можеше да ревнува от момче, починало преди дванадесет години? Но Еви все още носеше сватбената му халка и очевидно през всичките тези години му бе останала вярна. И дума не ставаше за Мърсър, очевидно е направил грешка за него. Разбираема, но все пак грешка. Едновременно се радваше, че не бе обвързана с Мърсър, но и се ядосваше, че явно е решила да прекара остатъка от живота си със спомени. „Не искам да спя с теб“, беше му казала. Все още се опитваше да е вярна на мъртвия си съпруг.

— Що за човек беше Мат? — попита той. Не искаше да знае, не искаше да говори за момчето, но просто не можеше да се спре.

— Беше прекрасно момче. Ако имаше късмет, щеше да стане и прекрасен мъж. Добър по характер, честен, мил. За малко хора мога да го кажа, но Мат наистина не таеше нито една лоша мисъл. Не бе имал други момичета преди Еви и на нея той ѝ беше първият. Планираха да се оженят още от гимназията. Никога не съм виждал двама души да се обичат толкова много. Жестоко е, че нямаха повече време. Дори не можа да роди дете, поне да запази частица от него. Тогава наистина ѝ трябваше причина да продължи да живее.

Робърт бе чул достатъчно. Не искаше да знае колко прекрасен е бил Мат Шоу и колко много го е обичала Еви. Не помнеше кога за последен път бе губил контрол, но в момента бе на път да се случи. Не се опита да анализира гнева си — просто безмилостно го изтика надълбоко в съзнанието си, докато обръщаше моторницата към пристанището. Увеличи скоростта, така че шумът на мотора направи разговорът им невъзможен.

След петнадесет минути вече бяха до дока. При звука на моторницата някакъв мъж, облечен в сив гащеризон, излезе от работилницата. Той кимна на Робърт и се обърна към Върджил.

— Ела да се скриеш от слънцето и да ми правиш компания за малко. Еви затвори магазина и излезе с лодката — докато говореше, той протегна ръка към Върджил и му помогна да се качи на дока.

— Кога беше това? — рязко попита Робърт.

Мъжът повдигна рамене.

— Преди около час, може би. Не знам, не съм броил времето.

Значи отказа да затвори пристанището в късния, дъждовен следобед, когато нямаше никакви клиенти, а сега го бе затворила по обяд, в такъв чудесен, слънчев, натоварен ден. Робърт присви очи и огледа паркинга. Знаеше номера, модела и цвета на колата на Мърсър и веднага я разпозна.

По дяволите, бе отишла да се срещне с този негодник.

ГЛАВА ОСМА

Робърт стоеше на дока, когато Еви есе приближи и вкара моторницата си на обичайното ѝ място. Носеше черните очила, от които очите му изобщо не се виждаха и въпреки това знаеше, че очите му са леденостудени и изпълнени с гняв. Може би движенията, резки и премерени, го издаваха. Полазиха я тръпки, макар че бе горещо. В хладния му, безмилостен контрол имаше нещо много по-страшно, отколкото ако даваше воля на гнева си. И отново ѝ мина през ума, че Робърт бе най-опасният мъж, когото бе срещала. Но какво го бе ядосало така?

Завърза моторницата и се изкачи на дока.

— Върджил повесели ли се? — попита тя, мина покрай него и се насочи към магазина. Не само той умееше да се контролира. Точно сега настроението му не бе единствената ѝ грижа. Чуваше приближаваща моторница — това можеше, а можеше и да не е Мърсър. Когато той се върне, тя трябваше да е в магазина и да се държи както обикновено.

— Само за минутка — бързо каза Робърт и се пресегна към нея.

Еви избягна ръката му.

— По-късно — отвърна тя и се забърза.

Бе точно зад нея, докато отключваше, но вече нямаше възможност да каже каквото и да е. Върджил бе разпознал лодката ѝ и се приближаваше към тях. Робърт погледна стария мъж, нямаше да може да получи никакъв отговор, преди той да дойде, така че наистина бе по-добре да изчака. Можеше да контролира яда и раздражението си, но от това не му стана по-леко. Дори би казал, че се усилиха.

Върджил влезе и въздъхна облекчено, когато усети полъха от климатика.

— Повредих се с възрастта — каза той. — Преди жегата изобщо не ми пречеше.

— Не можем да си позволим да ни пречи — започна Еви, като мило му се усмихна. — Тогава нямахме климатици, така че трябваше

да се справяме с нея.

Старият мъж се настани удобно в люлеещия се стол.

— Повредих се — повтори той.

Еви отиде до машината за безалкохолни и пусна монети за три напитки. Поддържаше температура, при която течностите се превръщаха в малки, ледени кристалчета, както обичаха клиентите. Отвори бутилките, подаде една на Робърт и една на Върджил. Третата я изпи тя, като отпиваше студената течност на големи глътки.

Видя, че Робърт гледаше бутилката си с почти ужасено изражение, но след това и той я изпи. Вкусът му сигурно е прекалено изтънчен, за да пие газирано, помисли си Еви, но щом ще остане тук за лятото трябва да се научи да живее като местните. Един от начините да се преборят с жегата бе като пият ледена кока-кола за разхлаждане.

Една моторница се приближаваше към дока. Еви ѝ хвърли бърз поглед и веднага я разпозна. Мърсър сигурно я бе видял, но едва ли я бе разпознал. С шапка, очила и прибрана коса по нищо не се различаваше от другите. Едва ли изобщо бе различил, че е жена.

Робърт се облегна на щанда. Изражението му не издаваше нищо, но тя бе сигурна, че той... изчаква. Докато можеха да поговорят? Не, нещо не толкова спешно.

Видя, че Мърсър завърза лодката и се отправи от дока, като носеше ненужните си такъми. След това вратата се отвори и той влезе с видимо самодоволство.

— И днес нищо не хванах, скъпа — каза той, с противно сърдечния маниер. — Може би ще имам по-голям късмет, ако дойдеш с мен? Какво ще кажеш?

— Не си падам много по риболова — излъга тя, без никакво колебание, при което Върджил едва не се задави.

Робърт бе застанал така, че бе полуобърнат към Мърсър. Сега се извъртя и го погледна.

— Здравей Лендън — хладно го поздрави. — Следващия път, когато си вземеш почивка аз бих искал да дойда с теб.

Еви се изненада, че Робърт знаеше мъжа по име и веднага започна да мисли трескаво. Откъде изобщо го познаваше?

Но ако тя само се изненада, то Мърсър се шокира. Той се вкамени и лицето му пребледня, като се втренчи в Робърт.

— Господин Кенън — започна да заеква. — Аз... Аз... Вие какво правите тук?

Черните вежди на Робърт се повдигнаха в характерната му гримаса. Мърсър бе абсолютно стъписан и Еви се успокои. Откъдето и да се познаваха, очевидно Робърт не бе в комбина с Мърсър, иначе той не би се стреснал толкова.

Най-простият отговор би бил, че държи лодката си тук, но не това каза Робърт. Вместо това той преднамерено погледна Еви и отвърна:

— Мястото притежава известна привлекателност.

Почувства се глупаво и не можа да спре изчервяването.

По някаква причина, Мърсър изглеждаше още по-стреснат.

— О, така ли — измърмори той. — Разбира се — с усилие успя да възвърне самообладанието си и с изкуствена усмивка продължи: — Става късно и трябва да вървя. Обадете се, като сте свободен. Можем да направим една игра на голф, както искахте.

— Или пък да отидем за риба — със спокоен глас предложи Робърт.

— Да, когато кажете — Мърсър остави ключа на щанда и бързо излезе.

— От какво толкова се изплаши? — почуди се Върджил.

— Сигурно от лошия си късмет да си тръгне от работа, за да ходи на риба и в пристанището да се натъкне на шефа си — отговори Робърт.

Върджил се облегна на стола си и се засмя.

— Значи работи за теб? Обзалагам се, че му развали настроението до края на деня!

— Със сигурност!

Еви стоеше неподвижно и премисляше цялата сцена с Мърсър и доволния тон на Робърт в края на разговора. Определено му бе доставило удоволствие да наблюдава притеснението на Лендън. Затова и бе казал, че тя е причината да идва тук — така Мърсър се притесни още повече. Все пак бе доста неудобно да кани жената на шефа си... пред шефа си и то след като току-що го бяха хванали, че е напуснал работата си по никое време.

Мърсър едва ли го разбираше, но за Еви бе ясно, че Робърт не го харесва. Бе изключително любезен, но във всяка дума се усещаше

неприязн. Почувства огромно облекчение. За секунда бе решила, че Робърт е замесен в тъмните сделки на Мърсър, но реакцията му не бе на човек, който среща приятел. Разтревожи я това, че той работеше за Робърт. Както не искаше Мърсър да навреди на пристанището ѝ, така се страхуваше, че може по някакъв начин да навреди на Робърт.

И този път нямаше никакъв успех в преследването на Мърсър — бе се завъртял около малките островчета и накрая спря на един от по-големите. Не можа да види какво прави там. Ако имаше безшумен мотор можеше да го приближи без той да я чуе, но за съжаление тя нямаше такъв. След това Мърсър запали моторницата си отново и започна да се промъква през островчетата. Наблюдаваше го, доколкото можеше, но не успя да го държи под око през цялото време. Когато излезе от района ѝ се наложи да кара с пълна мощ, за да успее да стигне преди него до пристанището, без да я види.

Така че и този път остана само с подозренията си. Докато се чудеше дали да ги сподели с Робърт правнучката на Върджил влезе. Този път тя носеше единнадесетмесечната си дъщеричка, а двете момчета, на шест и четири, вървяха след нея.

— Дядо, дядо — извикаха момчетата. Те се втурнаха към стола и се покачиха в скута му със спокойствие, което показва, че често го правят.

— Как мина? — попита Върджил, като ги прегърна. — Боля ли при зъболекаря?

— Да — отговори по-големия, като извади от джоба си дъвка. — Мама каза, че може, защото е без захар. Искаш ли я? — попита момчето, очевидно разочаровано от липсата на захар.

— Звучи добре, но по-добре ти си я изяж.

Еви се усмихна, докато наблюдаваше Върджил с праправнуците си и след това се обърна към жената.

— Шери, запознай се с Робърт Кенън. Той и Върджил днес се разходиха из езерото. Робърт, това е правнучката на Върджил, Шери Фъргюсън.

— Приятно ми е — каза Шери и се усмихна. Очевидно си го спомняше от предния път. Тя премести бебето от другата страна и подаде ръката си.

Робърт също протегна своята, но бебето явно реши, че той се протяга към нея. Като издаваше неразбираеми звуци, се пусна от

блузата на Шери и протегна малките си ръчички към Робърт. Майката се опита да я задържи, но той бе по-бърз и веднага хвана бебето.

— Алисън Роуз! — възкликна Шери, докато гледаше дъщеря си. — Много съжалявам — обърна се тя към Робърт и се опита да вземе детето от ръцете му. — Не знам какво ѝ става. Обикновено се плаши от непознати.

Алисън Роуз изобщо не обърна внимание на майка си. Продължаваше да издава същите звуци, извъртя се от ръцете ѝ и се вкопчи в ризата на Робърт с всичките си сили.

— Няма нищо — каза Робърт с дълбокия си, успокоителен глас и постави силната си ръка на гръбчето на детето, за да я прикрепи. — Винаги съм се разбирал с жените.

Абсолютната истина, помисли си Еви, и сърцето ѝ започна да бие по-бързо, докато наблюдаваше с каква нежност люлееше бебето, сякаш бе отгледал поне дузина собствени деца. Имаше ли изобщо нещо, което този мъж да не може да прави? Шери се разтапяше пред усмивката му, а малката Алисън Роуз бе на седмото небе.

Облегнато на ръката му, малкото момиченце се заоглежда наоколо, като че бе кралица и трябва да разучи всеки предмет. Робърт погали с носа си меките, руси къдрици и мислено отбеляза, че момичетата бяха различни от момчетата дори на тази крехка възраст. Когато децата на Маделин бяха бебета, често си играеше с тях и ги люлееше, но те определено не бяха толкова нежни като малкото създание в ръцете му. Имаше нещо затрогващо в миниатюрните сандали на крачетата ѝ и малката рокля, с която бе облечена.

Мили Боже, помисли си Еви. Нещо стегна гърдите ѝ и тя едва дишаше. Защо не бе непохватен с бебетата? Трябваше да се обърне, за да скрие изумлението в очите си. Защо трябваше да люлее Алисън с такава нежност? Някакво дълбоко чувство я завладя и тя вече не можеше нито да мисли, нито да действа.

През целия си живот щеше да помни точно в кой момент се е влюбила в Робърт Кенън.

Започна да подрежда някакви документи, макар изобщо да не знаеше за какво се отнасят. Като че някъде отдалеч чуваше Шери, която разпитваше Върджил за екскурзията, ентусиазмът му, докато ѝ отговаряше и думите на Робърт.

Гласът му все още бе спокоен, забеляза тя. Как можеше Шери да се притеснява за разходката из езерото, като спокойствието и самоувереността му показваха, че изцяло се е погрижил за безопасността на Върджил?

Нарочно го бе направил, осъзна Еви, докато слушаше разговора им. Чувстваше се странно откъсната, не чуваше самите думи, а по-скоро усещаше емоциите в тях. Робърт определено от пръв поглед преценяваше хората, като използваше точния глас и поведение, за да провокира в тях каквото целеше. Сякаш бе кукловод, който така умело дърпаше конците, че те дори и не разбираха, че някой друг ги направлява.

Ако можеше да манипулира тях, значи можеше да манипулира и нея.

Ушите ѝ пищяха и имаше чувството, че всеки момент ще припадне. За да не направи нещо толкова глупаво започна да диша дълбоко. Пое си въздух. Усети невероятно облекчение, знак, че не го бе правила поне откакто Робърт бе погалил момиченцето по косата. Нищо чудно, че щеше да припадне.

Дълго време се бе лутала в търсене на емоционална сигурност, а сега отново имаше чувството, че нещо непознато се е доближило до нея. Сякаш целият ѝ живот се бе извъртял и тя отново се бе загубила. Дали всичко, което Робърт ѝ е казал бе истина или целеше да я манипулира... за какво? За да я вкара в леглото си? Дали интересът му щеше да трае само докато я има? Възможно бе да е напълно искрен. Как можеше сама да прецени?

Отговорът е, с болка си помисли тя, че не мога. Само времето щеше да покаже дали може да разчита на него, дали трябваше да му повери сърцето си, но се съмняваше, че им остава толкова време. Бе казал, че ще остане до края на лятото, а вече бе минала по-голямата част от него. Щеше да е тук още шест или седем седмици.

— Еви — чу името си съвсем отблизо. Почувства топлината на тялото му зад гърба си и усети свежия, чист аромат. Той докосна ръката ѝ. — Шери и Върджил си тръгват.

Еви се обърна, като възвърна контрола си и успя да се усмихне. Никой не бе забелязал, че е замислена, с изключение на Робърт, още един пример колко бе проникателен. Алисън отново бе в ръцете на

майка си, примамена с близалка. Сега бе заета да открие откъде се отваря целофана и след като не успя, я лапна с обвивката.

Еви им каза довиждане, а на Върджил добави:

— Пази се!

Момчетата излязоха и се затичаха към дока. Шери ги последва и извика:

— Веднага елате тук — при което те се заковаха на местата си и послушно се върнаха. Отне им още няколко минути, докато всички се настанят в голямата кола и през това време Еви осезателно чувстваше, че Робърт е страшно близо до нея, ръцете му бяха на гърба ѝ. Шери и Върджил също бяха забелязали близостта им.

След като си тръгнаха тишината стана напрегната. Тя затвори вратата и се опита да мине покрай него, но ръцете му обхванаха талията ѝ със зашеметяваща бързина и тя се оказа легнала върху щанда. Той бе застанал между краката ѝ, като не ѝ позволяваше да мръдне. Еви се втренчи в гърдите му, като отказваше да го погледне в очите. Не искаше да се изправя срещу него, толкова скоро след като бе разбрала, че го обича и в същото време, че едва ли може да му се довери.

— По дяволите — изруга той. — Погледни ме.

— Защо?

— Защото не искам да говоря на главата ти.

— И така мога да те чуя.

Отново изруга, хвана лицето ѝ и го повдигна нагоре. Внимаваше да не ѝ причини болка, но ръцете му излъчваха непоколебима сила. Опита да се концентрира в устните, но зеленият блясък на очите изпъкваше на лицето му. Не можеше да не забележи хладния гняв в тях.

— Къде беше?

Въпросът бе зададен лъжовно спокойно, дори небрежно. Ако не виждаше очите му, можеше да повярва.

— Трябваше да изпълня една поръчка.

— Така ли? — ръцете му стиснаха лицето ѝ. — С Лендън Мърсър ли се срещна? — рязко попита той. — Връзка ли имаш с него?

Тя се втренчи в него, стъписана. За няколко секунди нищо не ѝ хрумна, мозъкът ѝ бе абсолютно блокирал. Как бе успял да свърже излизането ѝ с Мърсър? Нямахше го, когато тя излезе и се бе върнала

сама. Наистина бе излязла заради Мърсър, но не за да се среща с него. Усети, че се изчервява и знаеше, че изглежда гузно, но просто не можеше да измисли отговор. След това последният му въпрос стигна до съзнанието ѝ и тя процеди:

— Не, нямам връзка с Мърсър! Ненавиждам този човек!

Устните на Робърт бяха свити.

— Тогава защо се измъкваш да се срещнеш с него?

— Изобщо не съм се измъквала — избухна тя. — И не съм се срещала с него.

— Но затвори пристанището по средата на доста зает ден — неумолимо продължи той. — А не пожела да го затвориш в късен, дъждовен следобед, когато нямаше жив човек.

— Казах ти, че трябваше да изпълня една поръчка.

— С моторницата си?

— Аз живея на водата — отбеляза тя, лешниковите ѝ очи проблясваха в златисто. — С моторницата мога да стигна до дома си много по-бързо, отколкото с кола. Понякога, ако времето е хубаво и съм в настроение, така се прибирам.

Очите му продължаваха да излъчват опасност.

— Значи си се прибирала?

Тя бавно хвана китките му и ги отдръпна от лицето си.

— Имах поръчка — повтори Еви. — Не съм се срещала с Мърсър и нямам връзка с него. И какво, по дяволите, ти дава право да ме разпитваш?

Тя извика последното си изречение, като се опита да се измъкне от ръцете му.

Той не помръдна дори и сантиметър.

— Това — ядосано каза, като наведе главата си към нея.

Еви си пое въздух при топлината на устните му и желанието в тях. Той отмести краката ѝ и се настани още по-плътно де нея. Тя потрепери от близостта на мускулестото тяло до нейното. Страстта му бе също толкова силна, колкото и гнева, като я накара да се предаде, да се подчини на волята му. Ръцете му бяха болезнено стегнати около тялото ѝ и тя опита да се измъкне със същия неуспех.

— Престани — простена тя, устните ѝ бяха долепени до неговите и едната му ръка се плъзна по тялото ѝ, като я притисна още повече.

Неочакваното, мълниеносно желание, което почувства в слабините си я накара да извика, но звукът бе заглушен от устните му. Той повтори движението си, като я притискаше все повече към себе си, ядосан от собствената си ревност и желание. Тя се изви в ръцете и обгърна раменете му. За секунди гневът ѝ бе изместен от желание и тя усети тръпки по цялото си тяло. Всяко негово движение разпалваше собствената ѝ страст. Усещането бе зашеметяващо и пронизващо, и тя се вкопчи в него.

С Мат никога не съм изживявала подобно нещо, помисли си тя. Тяхната младежка страст бе свенлива, несръчна, сладка, но колеблива. Робърт бе мъж, който прекрасно знае какво прави.

Гърдите ѝ бяха болезнени от желание. Тя отново се изви и издаде неясен, дрезгав звук, когато се обви и притисна в него.

— Спокойно — простена той и плъзна ръката си по гърдите ѝ.

Тя потрепери от топлината и нежния натиск. Знаеше, че трябва да го спре, да сложи край на този екстаз, но това бе последното нещо, което можеше да направи. Тялото ѝ бе изпълнено с очакване, изгаряше под топлината му. Той пъкна ръката си под блузата, сръчно разкопча сутиена ѝ и ръцете му нежно се плъзнаха по голите ѝ гърди. Галеше сатенената кожа и след това ръката му спря на зърното ѝ.

— Това ли искаш? — промълви той. Тя простена, когато удоволствието я заля като вълна.

Той я отмести назад, тя се изви и видя, че блузата ѝ бе вдигната, така че нищо не прикриваше гърдите ѝ. Почуди се кога ли е станало това и затвори очи, когато устните му се приближиха към тях.

Щеше да я има тук, на щанда. Усети решимостта и страстта му. Почувства паника, която премина през тялото ѝ, като се бореше със собственото ѝ желание и разум. Всеки момент някой можеше да влезе и да ги види. Рискът бе твърде голям.

Устните му все още бяха на гърдите, а ръцете му разкопчаваха дънките ѝ.

Еви отчаяно пъкна ръцете си между двамата.

— Не — каза тя. Гласът ѝ бе дрезгав, едва доловим. — Робърт, спри!

Той замръзна, мускулестото му тяло остана неподвижно за няколко секунди. След това много бавно махна ръцете си от нея и направи една крачка назад, после още една. Дишаше бързо и тежко.

Еви не можеше да го погледне, когато слезе от щанда, закопча сутиена си и след това дънките. И тя едва дишаше.

— Защо имаш такъв уплашен вид? — спокойно попита той. — Обещах ти, че ще спра, когато поискаш и го направих.

Проблемът не бе с неговата воля, а с нейната. Ако бяха където и да е другаде, а не в пристанището, едва ли щеше да може да каже „не“.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита той.

Тя се прокашля.

— Още не.

— Добре — той все още звучеше спокойно и напълно под контрол. — Ще говорим утре. Ще те взема в седем.

— Седем — повтори тя, докато той излизаше.

Робърт говореше по мобилния си телефон, след като бе излязъл от паркинга на пристанището.

— Проследихте ли го, след като излезе от офиса си? — попита той, веднага щом вдигнаха от другата страна.

— Да, сър, но видяхме вашия джип в пристанището и се върнахме.

— По дяволите, бях излязъл с моторницата си. Той също нае лодка и се срещна с някого в езерото, вероятно Еви, тъй като и тя излезе. Носеше ли нещо като излезе от работата си?

— Нищо не сме забелязали, сър, но спокойно може да е носил дискета в джоба си.

— Не беше облечен в костюм. Къде се е преоблякъл?

— В дома си. Прибра се за по-малко от пет минути и излезе с въдицата си.

— Ако е носил дискета, значи я е скрил в кутията си.

— Да, сър, но нищо не можахме да видим.

— Зная, не е ваша вина. Първото нещо, което ще направя, е да си сложа сигурен телефон в моторницата, така че да можете да се свържете с мен в ситуации като тази.

— Добра идея. Отново претърсихме къщата му. И този път нищо не открихме.

— Добре, продължавайте да го следите. И изпратете някой довечера в къщата на Еви.

— Както говорихме ли, сър?

— Да — отговори Робърт. Бе време да притисне нещата.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Следващата сутрин бе ужасна. Еви не спа добре, всъщност, почти не бе спала. Бе навила часовника си за четири и половина и когато той звънна, бе спала само два часа. Това, че сънува Робърт бе едно на ръка, но дори когато бе будна той постоянно беше в ума ѝ. Мислите ѝ се лутаха от завладяващата страст на ласките му до това, колко умело манипулираше хората. Опита да анализира постъпките му и не откри нито един случай, когато е бил злонамерен, но и това не я успокои.

По някое време след полунощ, докато лежеше в тъмнината и се взираше в тавана, осъзна какво я притеснява. Като че Робърт допускаше хората да видят и опознаят само една част от него — останалата, вероятно истинската му същност, скрита и непокътната, внимателно наблюдаваше и анализираше другите, следеше реакциите им и точно преценяваше как да постигне, каквото искаше. Никой не бе допуснат до истинския мъж с остър като бръснач ум, който работеше безгрешно като компютър. Еви осъзна, че това бе така, защото той го искаше, преднамерено прикриваше тази вътрешна отдръпнатост и не бе склонен да допусне никой близо до себе си.

На какво място в живота му можеше да се надява? Той я желаше, бе готов да я превърне в център на вниманието си за известно време, за да получи каквото искаше: връзка само за удоволствия. Докато не я допуснеше в сърцевината си, никога нямаше да я допусне и в чувствата си. Щеше да е мил, но Еви щеше да разбие сърцето си, докато се опитва да преодолее преградите му.

По-добре от всеки друг знаеше какво означават емоционалните бариери. Дълги години бе изграждала собствените си прегради, докато можеше вече да се изправи на краката си. Как можеше да го обвинява, че се е затворил в крепост? Не бе сигурна, че изобщо трябва да се опитва да прекрачи там.

Проблемът бе, че вече нямаше избор. За добро или лошо, днес следобед той бе преодолял всичките ѝ прегради. И то с толкова малко

усилия — просто бе прегърнал малкото момиченце. Но любовта се градеше върху дребните неща. Бе омекнала към него, когато ги спаси с Джейсън, но тогава сърцето ѝ все още си бе нейно. Днес се влюби в Робърт — и това не бе нещо, от което може да избяга или да не му обърне внимание. Може би бе невъзможно да се пребори с крепостта и да достигне до сърцето му, но трябваше да опита.

Най-накрая заспа, но часовникът звънна малко след това. Стана, очите я боляха от недоспиване. Пусна кафе машината и влезе да си вземе душ, докато кафето стане готово. Излезе от банята и си направи закуска.

Мощният пикап обикновено не ѝ създаваше никакви проблеми, въпреки многото навъртени километри, но днес започна да издава странни звуци, докато караше по тъмното шосе.

— Да не си посмял да се развалиш точно сега! — предупреди тя на глас. И без това имаше финансови затруднения в момента, последното нещо, което можеше да си позволи, е да плати ремонт на колата.

Стигна шосе 413 и зави. Колата започна да трепери и да шуми по-високо. Тя намали и огледа лампичките на таблото — температурата бе добре, маслото...

— О, не! — лампичката за маслото мигаше в червено. Тя натисна спирачките, завъртя волана към мантизелата и точно в този момент моторът гръмна. Продължи да издава същите звуци и пред предното стъкло се разнесе дим. Насочи се към страничната лента на шосето, като се бореше с волана и пикапът спря.

Еви излезе и се загледа в пушека над предния капак. Моторът продължи да издава странен шум, след което спря, което просто означаваше, че се бе повредил. Обикновено не ги използваше, но имаше случаи, в които извикваше всички ругатни от съзнанието си и днес бе точно такъв. Това не накара моторът ѝ да се съживи, нито пък подобри банковата ѝ сметка, но поне малко намали яда ѝ. След като запасите ѝ от ругатни приключиха, тя спря, пое си дълбоко въздух и огледа шосето в двете посоки. Вече се зазоряваше и движението щеше да се усили; може би щеше да мине някой познат и да я качи, без да се налага да върви пеш поне четири километра до най-близкия монетен телефон. Въздъхна, извади пистолета, който държеше под седалката,

пусна го в чантата си и заключи пикапа — макар че, ако някой решеше да го открадне, трябваше да го бутат по целия път — и тръгна пеш.

След по-малко от минута се зададе един камион и спря до нея. Тя го огледа и видя, че за ремаркетото бе закачена моторница. Вътре седяха двама мъже и единия свали прозореца си.

— Проблем ли имате? — попита той и добави: — Мис Еви?

С облекчение разпозна Ръс Макелроу и Джим Хайнес, двама местни рибари, които знаеше от години.

— Здравей, Ръс. Джим. Моторът на колата ми току-що се развали.

Ръс отвори вратата и скочи на земята.

— Качи се, ще те закараме до пристанището. Не бива да вървиш сама по пътя. Много лоши работи взеха да се навъртат тук напоследък.

Тя се качи и Ръс потегли по магистралата.

— Имаш ли добър монтьор? — попита Джим.

— Мислих да помоля Бърт, монтьора на пристанището да го погледне. Той разбира от мотори.

Джим кимна.

— Познавам го Бърт Мардис. Наистина е добър. Ако той не може да го оправи, знам още едно момче, има магазин на „Блаунт“ и също е много добър. Казва се Рой Симс. Телефонът му е в указателя — „Авторемонти при Симс“.

— Благодаря ти, ще го запомня.

Джим и Ръс се впуснаха в разговор за добри монтьори из района и скоро стигнаха пристанището. Тя им благодари и Ръс излезе от колата. Решиха, че щом така или иначе са дошли дотук, могат да тръгнат за риба от нейното пристанище и тя отключи рампата. Джим започна да маневрира, за да може да приближи пикапа до водата. Еви влезе в магазина и светна лампите. Двамата мъже отплуваха от дока тъкмо, когато Бърт пристигна.

Малко след съмване телефонът звънна. Робърт отвори очи и забеляза златистия цвят на небето.

— Да.

— Пикапът ѝ не стигна до града. Развали се точно когато стигна магистралата. Тя се качи на една кола, за да стигне до пристанището.

Робърт седна в леглото. Усети, че го обземат гняв и притеснение.

— По дяволите, тя е пътувала на автостоп?

— Да, аз също се притесних и затова я проследих докато пристигне. Нямаше никакъв проблем. Бяха двама рибари, които изглежда познаваше.

Това изобщо не го успокои. Не че в Гънтърсвил имаше голяма престъпност, но всичко можеше да се случи със сама жена. Това, че я бяха следили също не премахваше опасността. Изобщо не трябваше да се стига дотук.

— Защо колата ѝ се е развалила, преди да стигне до града?

— Вероятно Уест е направил по-голяма дупка в тръбата за маслото. Сигурно почти цялото е изтекло на пътеката пред къщата ѝ. Можеше да го види, ако не бе още тъмно.

Съвсем спокойно Робърт каза:

— Ако нещо ѝ се беше случило, заради негова грешка, изобщо нямаше да ми хареса.

От другата страна замълчаха.

— Разбирам. Няма да се повтори.

След като изясни това, Робърт продължи:

— Внимавайте да не разместите нищо, когато влезете довечера в къщата. Не искам да се усети, че някой е влизал.

— Няма. Лично ще се убедя.

След като затвори телефона, Робърт продължи да лежи, като скръсти ръцете си под главата и се загледа в изгрева на слънцето над близките планини. Предишния ден още повече се разклатиха съмненията му, че между Еви и Мърсър има връзка. Бе убеден, че се е срещала с него в езерото, но или не му бе казала за присъствието на Робърт, или пък изобщо не го свързваше с „Пауър Нет“. Очевидно шпионажът бе добре изпипан, след като никой в „Кенън Груп“ не го бе разкрил толкова дълго; ако беше така, Еви трябваше да знае за него. Или поне Мърсър трябваше да я е предупредил, че Робърт Кенън е в града. Или го бяха скрили от нея, или участието ѝ бе толкова минимално, че никой не е сметнал за нужно да ѝ каже?

Другата възможност бе Еви да го бе разпознала или да е била информирана, но поради някакви лични причини да не им е съобщила, че Кенън е наел място в пристанището ѝ и проявява интерес към самата нея.

И в двата случая излизаше, че Еви не се разбираше с останалите участници в конспирацията. От една страна почувства облекчение при тази мисъл. В същото време, обаче, се притесни, че може би животът ѝ бе в опасност.

Еви бе уредила да докарат пикапа ѝ в пристанището. Бърт се наведе над предницата на колата и започна да я оглежда. След това легна под нея, за по-обстояен преглед. Когато излезе, изобщо не бе оптимист относно поправянето на мотора.

— Повредата е прекалено голяма — каза той. — По-добре си купи нов.

Очакваше такъв отговор и бе пресмятала наум финансовото си положение. Този месец можеше да закъснее със заема за пристанището, но след това щеше да се наложи да отложи други плащания, за да го уреди. За няколко дни можеше да използва моторницата си, между дома ѝ и пристанището. Пък, ако спешно се наложеше да отиде някъде, можеше да заеме колата на Беки, макар че не ѝ се искаше.

— Ще се обадя тук-там и ще се опитам да намеря нов — каза тя. — Ако открия, ще можеш ли да го поставиш?

— Разбира се, — отговори Бърт. — И без това сега няма кой знае колко работа в работилницата.

Когато Крег дойде да я смени всичко бе уредено. Тя намери нов мотор и веднага щом го докарат, Бърт щеше да започне работа. Ако нямаше много моторници за ремонт, можеше още утре да се прибере с колата си.

В живота на Еви обикновено нещата не се развиваха толкова лесно. Нищо чудно, ако Бърт точно сега се окаже затрупан от поръчки.

Пътуването по езерото бе приятно, независимо че имаше толкова много грижи. Водата бе зелена, планините — мъгливо сини и пухкавите облаци се носеха по небето, като от време на време скриваха блестящото слънце. Чайките мързеливо плуваха по повърхността на езерото и в далечината видя орел. Ден, в който бе непоносимо да седиш затворен.

Затова, когато се прибра, реши да отложи финансовите си грижи и се захвана да подреже растенията в двора ѝ. Видя голямото маслено

петно на пътя, точно където бе паркиран пикапа. Ако не си бе сменила смяната с Крег и тази сутрин не бе излязла по-тъмно, щеше да види петното и нямаше да подкара колата — така щеше да спаси мотора само с обикновен ремонт.

Просто не бе уцелила времето.

След като приключи с двора, влезе в къщата, за да се охлади и да свърши домакинската работа, която не бе чак толкова много. В три часа отново бе навън, седнала на дока, с чаша леден чай до нея, като бе потопила краката си във водата. Нямаше никакъв смисъл да се тормози за пикапа. Щеше да се справи, както се бе справяла с всички парични кризи през годините, като намаляваше разходите си до минимум, докато всички сметки се изплатят. Нищо повече не можеше да стори, пък и бе малко вероятно някоя добра фея да се появи и да изсипе парите в скута ѝ. Все пак имаше възможност да започне работа като сервитьорка само сутрините в един от близките ресторанти за бърза закуска. По четиридесет долара на седмица правеше сто и шестдесет на месец, с които щеше да покрива сметката за тока, а щяха да остават и за газта. Засега, обаче, всичко, което искаше бе да седи на дока, да наблюдава планините и да се отдаде на насладата с цялото си съществуване.

Точно така я откри и Робърт. Мина по страничната пътека около къщата и спря, като я видя седнала на мокрия док, със затворени очи и вдигнала лицето си към слънцето.

Дългата, златиста опашка сега бе пусната от двете страни на раменете, така че разкриваше съвършения ѝ тил. Бе облечена в избелели къси панталони и бяла тениска — облекло, което трудно можеше да се нарече изтънчено. Въпреки това сърцето на Робърт започна да бие по-бързо, докато наблюдаваше грациозните извивки на рамене ѝ, нежните ръце и добре оформените крака. Кожата ѝ блестеше в топъл, златист цвят, като узряла праскова. При последната мисъл буквално му потекоха лигите и трябваше да преглътне. Очите, цялото му тяло изгаряше, докато я гледаше. Никога досега не бе изпитал такава импулсивна страст към жена. Единственото, което искаше, бе да я има тук и сега, без изобщо да се опитва да е нежен.

Не го бе забелязала, докато докът се разклати, когато той стъпи на него. Нямаше никакъв страх в очите ѝ, когато се обърна да види кой е, само някакво мързеливо любопитство, което премина в топла

приветливост. Дори и петгодишно дете в голям град е по-тревожно от хората тук, помисли си той, като седна до нея и си свали обувките.

— Здравей — усмихнато каза тя, толкова провлачено, че ѝ отне два пъти повече време, отколкото на него.

Той също ѝ се усмихна, устните му се извиха в искрена усмивка, докато сърцето му биеше лудо. Пожела я от първия миг, в който я видя; толкова много пъти бе неочаквано очарован от нея. Сега и двете реакции бяха налице, но се чувстваше и омагьосан.

Бе танцувал по безбройни дансинги с безбройно много жени, които можеха да си позволят да се гласят и да носят най-скъпите тоалети и най-изящните бижута, жени, които той наистина бе харесвал. След това се бе любил с тях, нежно, бавно, в най-люксови обстановки. Когато срещите му криеха опасност удоволствието бе още по-голямо. Но никога не се бе чувствал така омагьосан, седнал до Еви на мокрия, стар док, под почти брутално силното слънце, което къпеше всичко в светлина. Усети как капчици пот се спуснаха по гърба му, сякаш в цялото му тяло пулсираше живот. Въпреки огромния си самоконтрол едва въздържа желанието.

И в същото време се чувстваше напълно доволен просто да чака. Щеше да я има. Сега бе омагьосан от усмивката ѝ, от блясъка на кожата ѝ, от топлото, женствено ухание, което нито един парфюм не можеше да постигне. Само да седи до нея бе съблазнително и той го правеше с огромно удоволствие.

След като свали обувките, Робърт нави крачолите на панталона в цвят таки и потоци краката си във водата. Не бе студена, но освежаваща в сравнение с жегата. Чувстваше се напълно удобно.

— Има време до седем — усмихнато отбеляза тя.

— Исках само да проверя дали не си се уплашила.

— Не съм, но още имам няколко часа.

Въпреки че го подразни, той бе убеден, че не би го оставила да я чака, без да дойде. Може да е нервна, дори изплашена, но се бе съгласила и щеше да удържи на думата си. Липсата на ентузиазъм би го обидила, ако не бе видял с очите си колко е силно желанието ѝ към него. Каквито и причини да имаше, за да се страхува от него, тялото ѝ изобщо не им обръщаше внимание.

Еви бавно размърда краката си във водата, като наблюдаваше вълничките, които се образуваха. За момент се замисли дали бе

подходящия момент да повдигне въпроса, който толкова я притесняваше и се престаши.

— Робърт, допускаш ли си някога друго човешко същество близо до теб? Има ли някой, който да те познава истински?

Усети, че той се стегна за секунда. След това спокойно каза:

— Аз самият се опитвам да се доближа близо до теб, от момента, в който те видях.

Обърна се и видя, че я наблюдава, зелените му очи бяха студени и непроницаеми.

— Хитро измъкване, но току-що доказа това, което имах пред вид.

— Така ли направих? — угоднически попита той и се наведе, за да целуне голото ѝ рамо.

Еви не позволи изгарящата му целувка да я разсее.

— Как успяваш да отбягваш личните въпроси и да не им отговаряш? Защо винаги държиш хората на разстояние? Постоянно наблюдаваш и манипулираш и никога не показваш мислите и чувствата си.

Робърт изглеждаше развеселен.

— Обвиняваш ме, че е трудно да ме опознаеш, като самата ти си разговорлива колкото Сфинкс.

— И двамата имаме защиты — призна тя.

— Нека тогава аз ти задам същия въпрос — каза той, като я гледеше напрегнато. — А ти допускаш ли си някой да те опознае истински?

По лицето ѝ се изписа болка.

— Разбира се, семейството ми и... Мат.

Тя замълча и Робърт видя тъгата, която премина през очите ѝ, като облак, който закрива слънцето. Отново Мат! Какво толкова е било това осемнадесетгодишно момче, че дванадесет години по-късно само при споменаването на името му тя се натъжаваше. Не харесваше начина, по който се чувстваше, изпълнен с ревност и злоба към човек, отдавна починал. Поне спомените ѝ я отказаха от задаването на неудобни въпроси.

Изглеждаше напълно доволна просто да седи мълчаливо, потопила краката си във водата и да наблюдава как слънцето променя

цвета си, докато се движи по небето. Робърт я остави сама с мислите ѝ и се захвана със собствените си.

Проницателността ѝ бе удивителна. За съжаление, обаче, не спомена нищо за пари. Винаги бе смятал, че трябва да запази една част от себе си непокътната. Това, за което се представяше пред света — преуспяващ, богат бизнесмен, не бе лъжа. Само беше малка част от цялото и то точно тази част, която той бе решил да покаже. Определено му вършеше работа; бе идеална за бизнеса му, при ухажването и съблазняването на жените, които искаше и бе пропускът му за онези случаи, когато бизнесът му не бе точно това, което изглежда.

Никой от приближените му не предполагаше, че е нещо друго, освен хладнокръвен бизнесмен. Не знаеха за страстта му към приключения и опасности. Не знаеха за изключително опасните поръчки, които бе изпълнявал за различни държавни отдели и агенции, от чист патриотизъм; нито пък за всичко, което правеше, за да се поддържа във форма и да развива уменията си. Не знаеха вулканичния му характер, защото го държеше под безпощаден контрол. Робърт се преценяваше съвсем точно и знаеше скритите си възможности. Винаги бе по-добре да запази тази част от себе си в тайна и да не разкрива силата си пред другите. Ако това означаваше, че никой не го познава истински, то той бе напълно доволен от положението. Така нямаше никаква опасност.

Нито една жена не бе достигнала до сърцевината на емоциите му и не го бе карала да загуби контрол. Всъщност, никога не бе искал да обича истински жена, в романтичния смисъл, да се разкрие пред нея и да стане уязвим. Планираше да се ожени някой ден и съпругата му щеше да бъде напълно щастлива. Щеше да е изключително внимателен и грижовен, да я задоволява в леглото и да я глези извън него. А тя никога нямаше и да поиска нещо друго. Щеше да е нежен, любвеобилен съпруг и баща. И тя никога нямаше и да разбере, че не бе разкрила истинската му същност и че сърцето му си бе останало само негово.

Маделин, разбира се, знаеше, че крие свирепо пазени дълбини, но никога не се бе опитвала да проникне в тях. Бе се оставила да я обича и това ѝ бе достатъчно. Тя самата много приличаше на него — зад привидна леност криеше твърдия си характер, както бе установил съпругът ѝ за голяма негова изненада.

Но как бе успяла Еви, за толкова кратко време, да разкрие неща, за които хора, които го познаваха от години не подозираха? Чувстваше се разгадан и това изобщо не му харесваше. Трябваше да е внимателен с нея.

Слънцето сега печеше гърбовете им и той усети капчиците пот, които се спускаха по кожата му. Реши, че мълчанието е продължило прекалено дълго и небрежно попита:

— Къде е пикапът ти?

— Слагат му нов мотор — отвърна тя. — Може би ще е готов още утре, но дотогава се придвижвам с моторницата.

Робърт изчака, но нямаше никакви допълнителни обяснения. Изненадан, той установи, че тя нямаше да сподели с него, че моторът ѝ се бе повредил, нямаше да разгласи грижите си. Бе свикнал хората да му стоварват собствените си проблеми, за да ги разреши. Дори смяташе, че е възможно Еви да го помоли за пари назаем, за да покрие ремонта. Не бе обсъждал финансовото си състояние, но тя бе видяла новата моторница, къща и джипа и не беше глупава; бе разбрала, че има пари. Разбира се, той нямаше да ѝ услужи, защото планът му включваше да ѝ създаде финансови проблеми, но не би се учудил, ако му бе поискала. Вместо това тя дори не му спомена, че пикапът ѝ е повреден.

— Обади ми се, ако имаш нужда да отидеш някъде — предложи той накрая.

— Благодаря ти, но нямам никакви спешни поръчки, които да не мога да отложам, докато ми оправят колата.

— Не е нужно нищо да отлагаш — мило продължи той. — Просто ми се обади.

Тя се усмихна, с което приключи темата, но той знаеше, че няма да му се обади. Дори и постоянно да седеше при нея в пристанището, докато ѝ оправят мотора, пак нямаше да го помоли за нищо.

Хвана ръката ѝ и нежно погали пръстите.

— Дори не си ме попитала къде ще ходим довечера.

Тя го погледна изненадано.

— Не съм мислила за това.

Така си и беше. Къде щяха да отидат бе второстепенно; важното бе, че ще е с него.

— Не ме ласкаеш много — каза той, с вяла усмивка.

— Нямах пред вид, че не ме интересува, че ще излизам с теб, но просто няма никакво значение точно къде ще ходим.

Изтънчените хора от елитните кръгове в Ню Йорк и други големи градове в света никога не биха направили такова безвкусно изказване. Ако пък го направеха, щеше да е прекалено превзето и кокетно. А Еви не кокетничеше. Тя просто бе казала истината и го остави да я тълкува както си ще. Прииска му се да я целуне, но тя определено щеше да започне да се чувства по-спокойно, ако не трябваше да се бори с опитите му да я съблазни всеки път щом се срещнат.

След това Еви се обърна към него, лешниковите ѝ очи бяха тъжни и настоятелни.

— Аз ти отговорих на въпроса. Сега ти отговори на моя.

Робърт почти зяпна от изненада. Значи не се бе отказала.

Бързо измисли отговор, който щеше да задоволи любопитството ѝ, но нямаше да го разкрие. Още по-добре, че бе истина.

— Аз съм затворен човек — тихо каза той. — Не разказвам историята на живота си на всеки, когото срещна. Ти също не го правиш, така че би трябвало да ме разбереш.

Очите ѝ продължиха да го изследват за още една дълга минута; след това тя въздъхна и се обърна. Усети, че отговорът му не я задоволи, но нямаше да го попита втори път. Чувството, че толкова бързо са загубили интерес към теб не бе приятно, но поне нямаше да настоява.

Робърт погледна часовника си. Трябваше да проведе няколко телефонни разговори, да се изкъпе и преоблече. Целуна я по рамото отново и се изправи.

— Трябва да вървя или ще закъснея за срещата. Не стой прекалено дълго навън, да не изгориш. Раменете ти вече са много топли.

— Добре, ще се видим в седем.

Тя остана седнала на дока и Робърт се обърна, за да я погледне. Точно когато бе решил, че я е накарал да му се довери, тя отново се бе отдръпнала, както костенурката се крие в черупката си. Днес следобед излъчваше странна смесица от удоволствие, меланхолия и примиреност. Може би се тревожеше за пикапа или пък бе нервна,

заради срещата им довечера, макар да не можеше да разбере защо ще е нервна, след като предишния ден бе полугола в ръцете му.

Истината бе, че Еви му беше толкова непозната, колкото бе той за другите. Винаги бе имал способността да разгадава хората, но или не можеше да проникне в мислите ѝ, или пък реагираше по най-неочаквания начин. Не можеше да предположи нито какво ще каже или направи, нито пък за какво мисли и това усещане бавно го влудяваше. Насили се да си тръгне, вместо да седи и да чака да го погледне. Какво щеше да постигне? Най-вероятно тя щеше да разгадае, че той просто чака да го погледне и щеше да го направи, само и само да си тръгне. Подобни главоблъсканици бяха за неуверени хора, а последното нещо, което можеше да се каже за Робърт бе, че е неуверен. Единственото време, през което не се притесняваше с какво се занимава бе, когато е с нея.

Докато се качваше в джипа тъжно си помисли колко е несправедливо да си така обсебен от жена и в същото време да не можеш да ѝ се довериш.

Еви остана на дока, дълго след като звукът на джипа вече не се чуваше. Робърт бе изградил стена пред въпросите ѝ и тя тъжно осъзна, че той нямаше да я допусне до себе си. Можеше да не уважи желанието му и да продължи да го засипва с въпроси, но знаеше, че това само би го накарало да се затвори още повече. Не, ако искаше да има връзка с него трябваше да се примири с малкото, което той ѝ даваше от себе си. Познаваше Мат до най-малката подробност и го бе обичала от цялото си сърце. Каква ирония бе да се влюби в мъж, който я допускаше само до повърхността си!

Най-накрая извади краката си от водата и се изправи. Бе доста тежък ден, макар да се опитваше да не се ядосва. Най-добре да започнеш да се стяга за голямата среща. Имаше чувството, че трябва да положи всички усилия за нея.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Никоя жена не би могла и да мечтае за по-прекрасна вечер, осъзна Еви по средата на срещата. Наред с вродената му изтънченост, имаше известна старомодност в любезния и покровителствен начин, по който се отнасяше към нея. Всичко бе нагласено, за да ѝ достави удоволствие, да се чувства добре. Тя самата бе достатъчно старомодна и достатъчно южнячка, за да ги приеме като нещо най-нормално. Робърт Кенън я ухажваше, така че съвсем разбираемо трябваше да се погрижи тя да се чувства добре.

Цялото му внимание бе насочено към нея. Не поглеждаше останалите жени, макар тя да забеляза, че те го гледат. Държеше стола ѝ всеки път, щом ставаше или сядаше, доливаше вино в чашата ѝ и помоли келнерът да намали климатика, когато видя, че ѝ е студено. Разбира се, молбата му бе веднага изпълнена. Когато вървяха, ръката му бе поставена на гърба ѝ, закрилнически и собственически.

За съвсем кратко време успя да я накара да се успокои. Съвсем нормално бе да се чувства нервна — все пак не бе излизала на среща от дванадесет години и имаше голяма разлика между това да си на осемнадесет и да си на тридесет. Тогава срещата означаваше да хапнете по един хамбургер, да отидете на кино или да се съберете с приятели на пързалката. Изобщо не бе сигурна, че знае какво се прави на среща с мъж, който бе свикнал с най-космополитни развлечения.

Докато наблюдаваше тъмното му, слабо лице Еви осъзна колко изтънчен в действителност бе Робърт. Бе я довел в много хубав ресторант в Хънтсвил, но ѝ бе напълно ясно, че не можеше да се сравнява с местата, в които бе ходил в Ню Йорк или Париж, или Ню Орлианс. Нито с една дума той не намекна, че е свикнал към по-изискани обстановки. Други, които бяха пътували толкова, но бяха по-неделикатни, и със сигурност по-неучтиви, щяха да опитат да я впечатлят като ѝ обяснят какво означава наистина добър ресторант. Не и Робърт. Съмняваше се, че изобщо подобна мисъл бе минала през главата му, тъй като притежаваше вродената аристократичност да се

чувства добре навсякъде. Той не преценяваше и не сравняваше; просто се наслаждаваше. Чувстваше се точно толкова добре да яде пържолата си с ръцете, както и ако се хранеше със златни прибори и ленени салфетки.

Мили Боже, не само, че се оправяше прекрасно с бебета, но се чувстваше напълно на мястото си в нейния свят. Още едно нещо, заради което да го обича.

Той размаха пръстите си пред лицето ѝ.

— Хей, от пет минути ме гледаш и ми се усмихваш — развеселено каза. — По принцип бих се поласкал, но някак сега се притесних.

Тя повдигна вилицата към устата си.

— Би трябвало да си поласкан. Мислех си колко удобно се чувстваш сред нас, въпреки разликите.

Той повдигна рамене и каза нежно:

— Разликите всъщност са само към по-добро, макар че, да си призная, не бях подготвен за жегата. Тридесет градуса в Ню Йорк са доста различни от тридесет градуса тук.

Тя повдигна вежди.

— Тридесет градуса изобщо не е топло.

Той се изхили и отново се изуми над умението ѝ да го развеселява. Не бе нещо престорено, просто начинът, по който изглеждаше и думите, които използваше.

— Разликата е в нашата нагласа. Макар и в Ню Йорк да става по-топло, за един нюйоркчанин тридесет градуса е горещо, а за теб — не.

— Не е точно така. И за нас е топло, но като го сравним с четиридесет градуса, ни се струва добре.

— Както ти казах, въпрос на нагласа — каза той, като отпи от виното си. — Харесва ми Ню Йорк. Но и тук ми харесва. В Ню Йорк кипи оживление и живот, с балетите, операта и музеите. Тук въздухът е много по-чист, няма ги навалиците от хора, няма задръствания. Изглежда, че тук никой за никъде не бърза. И дори се усмихвате на непознати.

Замълчаха за минута и тя се поколеба дали да му зададе следващия си въпрос, защото можеше да се затвори в себе си, както бе направил следобед.

— Бил ли си женен?

Той отново отпи от виното си, очите му блестяха, когато я погледна над ръба на чашата.

— Не — спокойно ѝ отговори. — Бях сгоден, когато бях в колежа, но и двамата навреме осъзнахме, че да се оженим — особено един за друг, би било особено глупава постъпка.

— На колко си години?

— Тридесет и шест. За да задоволя любопитството ти ще ти кажа, че проявявам сексуален интерес само към жени, никога не съм използвал наркотици и не страдам от никакви заразни болести. Родителите ми са мъртви, но имам сестра, Маделин, която живее в Монтана със съпруга и двете си деца. Имам и няколко далечни роднини, но не поддържам връзка с тях.

Тя го гледаше спокойно. Говореше без никакво притеснение, което означаваше, че за него тези подробности от живота му изобщо не бяха разкриващи. Бяха просто факти. Слушаше го внимателно, защото точно тези подробности образуваха скелета на живота му.

— Ние с Беки имаме роднини разпръснати из целия щат — каза тя. — Един от вуйчовците ми има голяма ферма в Монтгомъри и всеки юни там се събира родата. Не сме близки, но се разбираме и поддържаме връзка помежду си. Ако не се събираме, Пеги и Джейсън изобщо нямаше да познават роднините си по майчина линия.

— Родителите ти починали ли са? — попита той, макар да знаеше, че са от допълнителния доклад, който бе получил.

— Да — златистият оттенък в очите ѝ помръкна. — Беки е единствената ми близка роднина. Когато мама почина живях при нея и Пол, докато се омъжих за Мат — гласът ѝ потрепери накрая на изречението.

— А след това?

— След това живях с родителите на Мат — думите ѝ прозвучаха глухо. — Където живея и сега. Къщата беше тяхна, също и пристанището. Мат бе единственото им дете и когато почина, те оставиха всичко на мен.

Робърт отново усети ревност. Тя живееше в къщата, в която Мат бе израснал. Съвсем естествено бе всяка вещ да ѝ напомня за него.

— Не си ли мислила да се преместиш? Да си купиш по-нова къща?

Тя поклати глава.

— Домът е много важен за мен. Загубих го, когато мама почина и макар Беки и Пол да ме приеха много топло, през цялото време съзнавах, че това не е мой дом. С Мат бяхме решили първоначално да живеем в каравана, но когато той почина... Както и да е, родителите му ме поканиха да живея при тях; нуждаеха се от мен, точно колкото и аз се нуждаех от тях. Може би затова и се чувствах съвсем у дома си при тях. И къщата наистина стана мой дом.

Погледна я замислено. Никога не бе изпитвал такава привързаност към някое място, не бе чувствал корените си някъде. Бе израснал в имението им в Кънектикът, но то бе просто мястото, където живееше и нищо повече. Сегашният му апартамент изпълняваше същата практична функция. Еви не би го харесала, макар че бе просторен и безупречно обзаведен. Той се чувстваше съвсем удобно в него, пък и много по-сигурно.

В ресторанта свиреше оркестър, който бе наистина добър. За да е в тон с обстановката свиреха само стари песни. Робърт протегна ръката си към Еви.

— Искаш ли да танцуваме?

Тя се усмихна, докато поставяше ръката си в неговата, но след това на лицето ѝ се изписа несигурност.

— От доста време не съм го правила — честно призна тя. — Не зная дали ще мога.

— Довери ми се — успокоително ѝ каза той. — Няма да те разочаровам. Танцуването е като карането на колело — никога не се забравя.

Тя се изправи в ръцете му. В началото бе притеснена, но след първите няколко стъпки се отпусна и се отдаде на удоволствието от музиката и движенията. Робърт бе перфектен танцьор, но тя и не бе очаквала друго. Държеше я близо до себе си, за да се чувства сигурно, но не прекалено близо, за да не я притесни. Част от изтънчените му маниери, помисли си тя.

Докато музиката свиреше, тя осъзна, че той изобщо нямаше нужда да настоява за близост. Танцуването бе съблазняване само по себе си — нежността, с която държеше ръката ѝ и грижовността, с която бе обгърнал кръста ѝ. Усещаше дъха му в косата си, чистия аромат на тялото му. Бе толкова близо, че можеше да види гладката кожа на лицето. От време на време гърдите ѝ се докосваха в ръката му

и бедрата им се движеха в поразителен синхрон. Танцът им наподобяваше любене и тя не можеше да остане безразлична към това.

Тръгнаха си в полунощ. По пътя към Гънтърсвил тя седеше мълчаливо в колата, докато той караше. Не говореха, докато стигнаха до пътеката пред дома ѝ, където той изключи мотора и изведнъж тъмнината и тишината ги обгърнаха. Когато очите им привикнаха, можеха да видят тихата, блестяща вода на реката.

— Утре вечер? — попита той, като се обърна към нея и подпря едната си ръка на волана.

Тя поклати глава.

— Не мога, не съм се уговорила с Крег, така че ще отворя пристанището сутринта. Пък и нали се разбрахме, че няма да бързаме.

Той въздъхна.

— Добре тогава, ще се примиря. Какво ще кажеш да си редуваш смените с Крег веднъж в седмицата? Приемливо ли ти звучи? Все пак, той работи за теб, а не обратното.

— Винаги ми е помагал и е правил много услуги. Не мога да се възползвам от него — гласът ѝ бе хладен, с което му показва, че я е засегнал.

Той излезе и заобиколи джипа, за да отвори вратата ѝ. Докато ѝ помагаше да слезе попита с лека ирония в гласа.

— Все пак ще се опиташ ли да намериш малко време и за мен?

— Ще поговоря с Крег — безучастно отвърна тя.

— Моля те.

Тя извади ключа си от чантата и Робърт бързо го взе от ръката ѝ, отключи вратата и светна лампата.

— Благодаря ти — каза тя.

Той сложи ръката си на рамото ѝ, като я спря, когато тя се опита да мине покрай него.

— Лека нощ, мила — промълви той и я целуна.

Целувката му бе бавна и топла. Не я докосваше, с изключение на ръката му върху нейната и устните, слети с нейните. Тя въздъхна и се отдаде на удоволствието.

Когато повдигна главата си, цялото ѝ тяло гореше и дишаше учестено. За нейно успокоение и неговото дишане бе по-тежко.

— Ще се видим утре — каза ѝ той. Целуна я още веднъж и се върна в джипа си.

Еви затвори вратата, заключи я и се облегна на нея, докато звукът от мотора вече не се чуваше. Имаше чувството, че нещо е стегнало гърдите ѝ и чуваше ударите на сърцето си. Едновременно се чувстваше щастлива и ѝ се плачеше.

Вместо това събу обувките си и отиде в кухнята. Когато влезе кракът ѝ попадна в нещо мокро и студено и тя подскочи от уплаха. Бързо светна лампата и видя локвата пред хладилника. Още по-красноречиво бе, че от него не се чуваше никакъв звук. Отвори го, но и лампичката не светна.

— О, не сега! — простена тя.

Точно сега ли трябваше да се развали? Просто не можеше да си позволи да го поправи. Сигурно можеше да си купи нов на изплащане, но изобщо не искаше да прибавя нови сметки към досегашните. Наистина хладилникът бе стар, но не можа ли изкара още поне една година? Дотогава щеше да е изплатила по-голямата част от дълга си и щеше да има възможност да си вземе нов. Поне още шест месеца да беше издържал.

Така или иначе нищо не можеше да направи в един през нощта. И без това бе капнала от умора, така че просто събра водата от пода и постави кърпи, за да попиват, ако продължеше да тече.

Легна си, но не можа да заспи. Изглежда, че работата в закувалнята, за която бе мислила следобед вече не бе възможност, а необходимост. Срещата с Робърт, за която толкова се притесняваше, се оказа най-приятната част от деня.

В седем сутринта говореше по телефона с Беки. Докато Беки се захвана да звъни на познати, Еви започна да преглежда всички обяви във вестника за хладилници втора употреба. Дори в този ранен час не всички вдигаха телефона.

Откри един, който изглежда бе добър, но го бяха продали веднага щом излязла обявата.

Към девет двете с Беки вече се бяха спрели на хладилник. Не че безпроблемно можеше да извади сто долара, но поне бе доста по-евтино от цената на нов. Беки дойде да я закара, за да го видят.

— На десет години е, така че спокойно може да изкара още пет или седем — дружелюбно каза жената, като ги въведе в кухнята си. —

Не се е развалял, но си строим нова къща и искам по-голям хладилник за нея. Миналата седмица открих точно какъвто търся на разпродажба, така че изобщо не се колебах. Веднага щом продам този ще ми докарат новия.

— Вече е продаден — каза ѝ Еви.

— Как ще го пренесеш до къщата си? — практично я попита Беки. — Пикапът ти е на ремонт, така че няма с какво да го закараш.

След като постави проблема, тя се залови да го разреши, като се обади на всичките си познати, които имаха пикап или камион.

Еви също имаше доста дълъг списък от познати. Все пак, познаваше доста рибари. Половин час по-късно Сони, неин приятел, който работеше втора смяна, вече бе на път.

Тя закъсняваше, когато стигнаха до дома ѝ. Обади се на Крег, за да му обясни защо се е забавила.

— Не бързай — бе приветливият му отговор.

Сони закачи устройството за лед, докато тя и Беки преместиха храната, която бе оцеляла в новия хладилник. Замразените продукти бяха наред, и тъй като не бе оставила вратата отворена, повечето и от другите храни не се бяха развалили. За всеки случай изхвърли яйцата и млякото.

— Искаш ли да откарам някъде стария? — попита Сони.

— Няма нужда и без това закъсняваш за работа. Само го пренеси на верандата и аз ще се погрижа. Много ти благодаря, Сони. Не знам какво щях да правя днес без теб.

— По всяко време — искрено каза той и се зае да пренася хладилника.

След като приключи с това и си тръгна, Беки се усмихна на сестра си.

— Знам, че бързаш за пристанището, така че ще ти звънна довечера. Искам да разбера всички пикантни подробности за срещата с Робърт.

Еви махна един кичур коса от лицето си.

— Беше чудесно — каза тя, като се усмихна, сигурна, че отговорът ще разочарова сестра ѝ. — Изобщо за нищо не се притеснявах цялата вечер. Робърт бе истински джентълмен.

— Жалко — измърмори сестра ѝ.

По закона на Мърфи, когато Еви пристигна, откри, че предишния следобед Бърт бе засипан с доста поръчки, които трябваше да свърши, преди да се захване с мотора на пикапа ѝ. Хората, които използваша пристанището ѝ все пак бяха част от живота ѝ, така че нямаше право да протестира. Финансово, за нея бе по-добре да има повече поръчки за Бърт. Крег я посрещна на дока, погледна я и ѝ каза:

— Шефе, просто трябва да понамалиш темпото и да се напиш добре.

— Толкова ли зле изглеждам?

— Не, само от около месец ходиш със сенки под очите.

— Ако още нещо се развали — кисело отвърна тя, — ще го застрелям.

Той постави загорялата си ръка на раменете ѝ.

— Всичко ще се оправи. Усмихни се и не се притеснявай. Ако искаш, иди и се напи. Довечера имам среща, но мога да остана тук следобед.

Тя му се усмихна, трогната от загрижеността.

— Не, добре съм. Ходи си, а аз ще проверя за някоя сутрешна работа, за да мога да покрия разходите по всички тия ремонти.

— Какви ремонти? — чу дълбокия глас зад себе си.

Двамата с Крег се обърнаха. Една моторница се приближаваше към дока и затова не бяха усетили пристигането на Робърт. За разлика от нея, той изглеждаше добре отпочинал. Изражението му не издаваше нищо, но Еви разбра, че не му бе приятно Крег да я прегръща.

— Хладилникът ми се развали снощи — отговори тя. — Цяла сутрин търсих запазен на втора ръка и след това го пренасяхме до нас.

По някаква причина той замълча за секунда. След това я погледна загрижено и каза:

— Не си спала много, нали?

— Само няколко часа, но смятам довечера да наваксам.

Крег каза:

— Ако си сигурна, че не искаш да остана...

— Сигурна съм. Ще се видим утре.

— Добре — той си тръгна, като си подсвиркуваше.

Робърт се обърна да го погледне — високо, добре сложено момче, което обещаваше да се превърне в неустоим мъж.

— Няма никакъв смисъл да ревнуваш от Крег — хладно каза Еви, като мина покрай него и се насочи към магазина, при климатика.

Робърт повдигна вежди. Когато влязоха, той измърмори:

— Не си спомням да съм казвал нещо.

— Не си, но бе очевидно за какво мислиш.

Това определено го изненада. Този път бе прочела мислите му. Изобщо не му харесваше чувството, че е прозрачен.

— Познавам Крег от дете и отношенията ни са чисто приятелски.

— Не забравяй, че някога и аз съм бил тийнейджър — спокойно каза той.

— Изобщо не ми се слушат словоизлияния за бушуващите ти хормони. Ако само можеш да критикуваш, по-добре си върви. Прекалено съм уморена и без това.

— Добре тогава.

Той я прегърна и тя намести главата си на силните му гърди. Погали топлата ѝ коса, която бе вързана на опашка, както обикновено. Предишната вечер я бе събрала в елегантен кок. Един ден, или по-точно нощ, съвсем скоро, щеше да е разпиляна на възглавницата му.

Той я обгърна с ръцете си и започна да я люлее. Топлината и силата му бяха толкова приятни, че Еви затвори очи. Усети, че всеки момент ще заспи и се насили да изправи глава и да се отдръпне.

— Стига толкова или ще заспя в ръцете ти.

Сърцето ѝ започна да бие по-бързо. Не бе честно, че без никакво усилие винаги успяваше да я покори. С тъга си спомни за единствената нощ, която бе прекарала в ръцете на Мат, за сладостта, която толкова скоро бе заменена с болка и съжаление, когато на следващия ден той загина. Нощта с Робърт изобщо нямаше да е такава...

Той видя тъгата в очите ѝ и изруга яростно на ум. Всеки път щом решише, че отношенията им напредват, се сблъскваше с призрака на Мат Шоу, който стоеше като невидима стена между Еви и който и да е друг мъж. Колкото и невероятно и абсурдно да звучеше, той не се съмняваше, че след смъртта на мъжа си Еви не бе имала никакви връзки. Отношенията ѝ с Лендън Мърсър със сигурност не бяха сексуални.

Връзката ѝ с него, обаче, определено щеше да бъде.

— Има ли някаква конкретна причина за идването ти? — попита тя.

— Исках да те видя. Какво ще кажеш довечера да хапнем нещо набързо?

— Не, искам само да се прибера и да се наспя.

— Добре — той нежно погали лицето ѝ. — Ще се видим утре. Внимавай като се прибиращ!

— Не се притеснявай, денят е толкова дълъг, че ще се прибера по светло.

— И все пак се пази.

Той я целуна отново и си тръгна. След като вече бе навън, Робърт се намръщи. Планът от миналата вечер не бе успял, просто защото бе пропуснал едно малко нещо, и това определено не му харесваше. Бе роден в семейство с пари и самият той ги бе увеличил още повече, така че възможността да се купи нещо втора употреба изобщо не му бе минала през ума. Нямахше представа колко е платила за него, но със сигурност бе доста по-малко и от най-евтиния нов. Макар че бе изпитала още по-голяма финансова тежест, все пак не бе толкова голяма, колкото планиреше.

Мърсър също усети някои парични затруднения тия дни. Не нещо, за което да се тревожи... все още. Съвсем скоро щеше да се намери в доста кризисна ситуация, със спешна необходимост от пари. Следващия път, щом отидеше на среща, Робърт щеше да е готов. Примката бавно се затягаше.

Планиреше всичко да приключи до две, най-много три седмици. Можеше да приключи и доста по-бързо, но просто още искаше да поседи тук. Ако Мърсър се опиташе да осъществи още една нелегална продажба, разбира се, щеше да се наложи да действа, но дотогава смяташе да се отдаде на съблазняването на Еви.

Това, обаче, бе възможно, само ако я накараше да престане да мисли за починалия си съпруг. Гневната му ревност бе утихнала, но не бе изчезнала. Каква ирония бе точно той да ревнува. Никога, до сега, не бе изпитвал това чувство и се отнасяше с презрение към хората, които допускаха някой да стане толкова важен за тях. Но и никога, до сега, не бе пожелавал жена толкова яростно, нито пък се бе сблъсквал с толкова упорит противник. Това също бе нещо ново за него. Ако дамата бе заинтересувана от друг мъж, той просто продължаваше

нататък; теорията му бе, че да се бори за жена бе прекалено сложно и ненужно, след като винаги имаше следващи.

И тогава срещна Еванджелин. Името ѝ мина през мислите му, както лекия бриз гали дърветата. Еванджелин. Възвишено име, което винаги свързваше с вечната любов.

Не можеше да приеме, че завинаги ще остане съпруга на Мат Шоу и никога няма да е негова.

По дяволите, и този тийнейджър. Когато видя, че Крег я е прегърнал му се прииска да го удари, затова че бе посмял да я докосва. Крег бе силно момче, но Робърт знаеше възможностите си. Бе способен да убие момчето, без да иска.

Може би защото Мат бе починал толкова млад, Еви бе пленена от тази възраст. Самата мисъл го отблъсна. Мразеше се заради идеите, които му хрумваха. Изобщо нямаше основания да прави такива отвратителни предположения; много добре знаеше, че между Еви и Крег няма нищо. Собствената му ревност бе изфабрикувала всичко.

Трябваше да я има. И то скоро.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Еви спа непробудно тази нощ, от девет до седем на следващата сутрин. Събуди се замаяна от дълбокия сън. Отиде в кухнята, като се молеше нищо да не се е развалило, най-вече кафеарката. Всичко изглеждаше изправно, така че си направи кафе и отиде в банята.

След петнадесет минути, полуоблечена и с мокра коса, тя доволно се изтегна в стола на верандата и отпи от първата си чаша кафе. Затвори очи, като почувства топлото, галещо слънце. Бе прекрасна сутрин, чиста, спокойна и пълна с ухания. Птичките пееха и температурата бе съвсем поносима.

Чу гумите по пътеката, със специфичния звук на джип четири по четири. Макар да не можеше да види пътя от верандата си и познаваше доста хора с подобни коли нямаше никакво съмнение кой е. Кръвта ѝ започна да се движи по-бързо, кожата ѝ настръхна и внезапната топлина, която се разля по тялото ѝ нямаше нищо общо нито със слънцето, нито с кафето.

Колко ли жени го бяха обичали? Интуицията ѝ подсказваше, че далеч не е първата. Горките те! И те, като нея, не бяха устояли на нежния, но безпощаден чар. Със същата сигурност знаеше, че той не бе обичал нито една от тях.

През отворената задна врата чу, че той почука на предната.

— Робърт! — извика тя. — На верандата съм.

Стъпките му по тревата бяха безшумни и след по-малко от петнадесет секунди той седеше пред нея. Спря и се вгледа в нея.

Изненадана, тя се сви в стола си.

— Какво съм направила този път?

Лицето му се отпусна, докато сядаше на стола до нея.

— Обърка се, това бе страст, а не гняв!

— Така ли? — тя повдигна чашата, за да скрие лицето си, и отпи.

— Това трябва да ти говори нещо.

— Какво, например?

— Че виждам по-често гняв в очите ти, отколкото страст.

Сърцето ѝ биеше по-бързо. Господи, тя флиртуваше. Откритието я поразя. Никога през живота се не бе кокетничела пред мъж, камо ли да обсъжда страстта му. Струваше ѝ се, че никога не бе флиртувала с Мат; нещата между тях винаги бяха уредени и не бяха преминали през наситената, главомайваща фаза на ухажването, преди да се отдадат. Бяха родени отдадени един на друг.

— Пак сбърка — небрежно каза Робърт.

— Защо?

— Страстта е винаги там, Еванджелин.

Каза го тихо, почти небрежно и Еви усети, че дъхът ѝ спря. Този път спасението бе в добрите обноски, стана и го попита:

— Искаш ли кафе?

— Аз ще си наляя — отговори той, като сложи ръката си на рамото ѝ. Докосването я прониза, усещаше гальовните му пръсти. — Изглеждаше толкова удобно седнала. Само ми кажи къде са чашите.

— В шкафа точно над кафеварката. Нямам сметана, само мляко...

— Няма значение, пия го чисто, като теб. Искаш ли да ти долея?

Еви мълчаливо му подаде чашата си и той влезе в къщата.

Докато вземаше чаша от шкафа, Робърт усети, че ръката му леко трепери. Бе едновременно стъписан и развеселен от силата, с която му въздействаше Еви, макар че вече започваше да свиква. Но когато я видя тази сутрин... Бе си пожелал да я види с пуснатата коса и днес желанието му бе изпълнено.

Просто не бе подготвен за силните емоции, които гледката предизвика у него — гъстата, тъмnozлатиста коса, която се спускаше свободно и блестеше, галена от слънцето. Сякаш завитите краища весело танцуваха, освободени от обичайната плитка. Един кичур се бе спуснал през рамото ѝ и небрежно падаше над гърдите ѝ, толкова съвършено като че някой нарочно го бе поставил така. Един поглед му бе достатъчен да разбере, че е без сутиен.

Би трябвало вече да е свикнал с блясъка на кожата ѝ, но всеки път щом я видеше се удивяваше. Тази сутрин също не бе изключение. Бе се свила в стола като котка, още сънлива и изящните ѝ крака блестяха на слънцето.

Искаше да я вземе в ръцете си и да я внесе в хладната спалня, където да се наслади докрай на перлената ѝ кожа. Но си спомни, че

това е къщата, в която Мат бе израснал. Не искаше да я има тук, където спомените за момчето бяха навсякъде.

— Робърт? — тонът ѝ бе въпросителен.

— Разглеждам чашите ти — отговори той и чу смеха ѝ.

Избра си чаша и каза:

— Сега съм четиридесет и девет процента сладък, останалите петдесет и един са за теб.

Сипа си кафе и след това напълни нейната чаша. Занесе ги и двете на верандата и внимателно ѝ подаде нейната, тъй като не искаше да я разлее и да изгори голите ѝ крака.

— Доста голяма колекция от чаши имаш.

— Нали? Джейсън и Пеги са виновниците. На всеки рожден ден и Коледа ми подаряват по една. Вече е традиция. Толкова време я избират, че разопаковането е цял празник. Никога не позволяват на Беки или Пол да я видят предварително, така че и за тях е изненада.

— Някои са доста двусмислени.

Еви се усмихна.

— Пеги ги избира.

Той повдигна вежди.

— Същото невинно, чувствително момиченце?

— Същото изобретателно момиче. Не позволявай стеснителността ѝ да те измами.

— На мен не ми се стори стеснителна. Започна да си говори с мен най-спокойно, още първия път, когато се видяхме.

— За което е виновен единствено чара ти. Не е много открита пред непознати. Но като се има пред вид как бебето на Шери те прие, може да се предположи, че момичетата просто те харесват.

— Това е добре — каза той, като я наблюдаваше над ръба на чашата си. — А какво ще кажеш за порасналите?

— Ще ти подаря една пръчка утре, така че ще можеш да ги държиш на разстояние.

Съвсем спокойно Робърт остави чашата си, взе нейната от ръката ѝ и я постави до неговата. Тя го погледна тревожно.

— Какво правиш?

— Това.

С едно бързо движение той я вдигна в ръцете си, седна на стола ѝ и я постави в скута си. Върна чашата в ръцете ѝ и се наклони така, че

тя загуби равновесие и се долепи до него, за да не падне.

— Робърт! — каза тя в знак на протест.

— Еванджелин.

Не можа да каже нищо друго. Просто седеше в скута, обгърната от топлината, силата и уханието на тялото му. Можеше да усети ударите на сърцето му. Знаеше, че е висок, но дори сега, седнала в него, главата му бе над нейната. Чувстваше се физически поразена и безкрайно защитена. Не от него, а от останалия свят.

— Допий си кафето — каза той и тя послушно се подчини.

Седяха мълчаливо, докато жегата ставаше все по-силна и движението по реката се увеличи. Когато приключиха с кафето, той остави чашите настрана, обърна главата ѝ към себе си и бавно я целуна.

Както цветята се обръщат към слънцето, така и тя се отдаде на удоволствието, като се притисна по-близо в него.

Устните им се сляха, тя потрепери и обви ръцете си около врата му. Не можеше да каже колко дълго са прекарали така; само ударите на сърцето, които се усещаха по цялото ѝ тяло, отмерваха времето.

Робърт отмести косата ѝ и прокара ръката си по гърдите ѝ. Еви изтръпна и се впи в него, но той я успокои, като измърмори нещо, не точно дума, по-скоро неразбираем звук. Вече бе галил и целувал гърдите ѝ, но усещаше, че тя още се колебае дали да допусне подобна близост. Продължаваше да я гали, с което искаше да я накара да се отпусне, но вместо това усети, че тя се възбужда все повече.

Умишлено разкопча първите три копчета от блузата ѝ и плъзна ръката си вътре. Тя рязко си пое дъх и се сгуши във врата му, но не каза думата, която щеше да го спре. Галеше копринената кожа на гърдите ѝ, като се спря на зърната и тя простена. Кожата ѝ постепенно се стопли.

Еви седеше неподвижно, едва дишаща и със затворени очи, отдадена на невероятното удоволствие, което се разнесе из цялото ѝ тяло. Знаеше, че си играе с огъня, но нямаше сили да се откаже. Ами ако решише да я внесе вътре? Тогава вече трябваше да сложи край.

— Искаш ли да спра? — глухо попита той.

Тя преглътна.

— Мисля, че е най-добре — но не повдигна главата си, така че не прозвуча убедително. Той започна да целува гърдите ѝ, при което тя

извика от удоволствие.

След това изведнъж Робърт спря и я повдигна от скута си.

— Трябва да спрем — разочаровано каза. — Струва ми се, че още не си готова да ме допуснеш, а не мога прекалено дълго да разчитам на самоконтрола си.

Еви се изправи, като се бореше със смесицата от облекчение и разочарование и започна да закопчава блузата си. Беше прав, разбира се. Още не искаше нещата да отидат по-далеч, макар вече да се подготвяше.

Успя да му се усмихне, когато се наведе над чашите.

— Благодаря ти — каза тя и ги внесе вътре.

Робърт разтри очите си. Този път му бе по-трудно да спре. В края на краищата, щеше ли да му позволи да спи с нея? Не му се вярваше; все още усещаше, че не е готова. Само след няколко минути щеше да каже „не“ и тогава отдръпването щеше да е убийствено. Дори и да се бе съгласила, той не искаше да се люби с нея в тази къща, така че добре, че успя да се възпре.

Прекараха останалата част от сутринта заедно, но сцената на верандата повече не се повтори. Достатъчно трудно му бе да спре веднъж. Когато дойде време да тръгва за пристанището, той я целуна и си тръгна.

Вятърът вееше в лицето ѝ, докато караше моторницата си през езерото. Какво ли ще прави Робърт през останалата част от деня, почуди се Еви. Бе казал, че е на почивка, но мъж като него не би могъл дълго да бездейства.

За нейно облекчение, Бърт почти бе приключил с поръчките, така че можеше да се залови с мотора ѝ днес следобед. Мисълта, че утре щеше да се прибере с колата си я зарадва. Може би идваше краят на лошия ѝ късмет.

Звъня на местните ресторанти за бърза закуска, за да търси работа, но тъй като през лятото учениците бяха във ваканция и се бяха заловили на работа, никъде не търсеха персонал. Казаха ѝ да се обади, когато започне учебната година.

— Много хубаво — измърмори тя, когато затвори слушалката след поредното обаждане и реши, че явно лошият късмет още бе по петите ѝ.

От друга страна, вече неведнъж ѝ се бе налагало да живее максимално икономично. През следващите няколко дни Еви намали разходите си, колкото бе възможно. Ядеше овесени ядки на закуска и си позволяваше по един сандвич на обед и вечеря. Не си купуваше нищо друго през деня. Изключи климатика в дома си, като остана само на вентилаторите на тавана и пиене на много вода с лед. Бе достатъчно прагматична, за да не приема тези икономии като бедствие. Бяха просто нещо, което трябваше да стори, така че изобщо не му отделяше много внимание.

Едно бе сигурно, Робърт бе окупирали по-голямата част от мислите ѝ. Ако не минаваше през дома ѝ сутрин, винаги идваше следобед в пристанището. Често я целуваше, особено когато бяха сами, но изобщо не бе настоятелен за нещо повече. Колкото повече отстъпваше, толкова повече тя се колебаеше дали иска да спи с него или не. Никога досега не бе смятала, че липсата ѝ на опит би могло да е проблем; сега обаче отчаяно се нуждаеше от помощ, за да се справи с чувствата си към него. С всеки изминал ден го желаше все повече, но и предпазливостта ѝ нарастваше — не биваше да допуска Робърт да стане толкова важен за нея. Обичаше го, но ако не спеше с него една малка част от сърцето ѝ щеше да си остане само нейна. Ако той я имаше физически, щеше да поиска всичко от нея, и тя нямаше да намери сили, когато всичко свършеше.

И все пак, ясно усещаше как плавно и майсторски той бе преодолял всичките ѝ прегради. С всеки изминал ден все повече свикваше с целувките му, с нежните, топли ръце и само като го погледнеше усещаше желание из тялото си.

Изплашена от възможните последствия започна да взема противозачатъчни таблетки, като се чудеше дали по този начин не улесняваше положението още повече. Като знаеше, че се предпазва по-трудно щеше да каже „не“. Бореше с дилемата дали да продължи да ги пие, или не. Разбира се, по-добре след време да се чудеше какво да прави със себе си, отколкото с някое безпомощно бебе.

Следващият уикенд Робърт отново я помоли да се смени с Крег, така че да могат да излязат. Спомни си удоволствието от първата им вечер и бързо се съгласи.

Когато дойде да я вземе на следващата вечер забеляза огнени пламъчета в очите му, докато я оглеждаше отгоре до долу. Еви

почувства чисто женско удоволствие от възхитения му поглед. Знаеше, че изглежда перфектно — косата ѝ бе прибрана в прическа и носеше деликатен грим, а роклята ѝ бе изящна. Бе единствената вечерня рокля, която имаше. Купи я преди три години, когато Търговската Палата организира коктейл, на който местните бизнесмени можеха да преговарят с търговски представители от други райони.

Нищо не стана със сделките, но роклята ѝ все още бе впечатляваща. Бе тъмнозелена, което подчертаваше цвета на кожата ѝ. Състоеше се от къса пола, която падаше свободно над коленете ѝ, с доста изрязано деколте, хванато на тънки презрамки и дълбоко изрязана на гърба. Бе вързала косата си в свободен кок, в който блестяха няколко шноли. Непретенциозните златни обици и сватбеният пръстен бяха единствените бижута, но тя по принцип не харесваше прекалената натруфеност.

Робърт бе облечен в безупречен черен костюм със снежнобяла риза. Жегата бе толкова непоносима, че Еви се учуди как издържаше в тези дрехи. Той обаче изобщо нямаше вид, че му е горещо; дори напротив, изглеждаше спокоен и невъзмутим, с изключение на пламъка в очите му.

— Красива си — каза ѝ той, като я погали по лицето и наблюдаваше доволната ѝ реакция.

— Благодаря — тя прие комплимента с непресторено достойнство, докато излизаше от къщата и Робърт заключи вратата след тях.

Помогна ѝ да се качи в джипа и когато седна на другата седалка каза:

— Надявам се да ти хареса клуба, в който отиваме. Тихо е, храната е чудесна и има огромен дансинг.

— В Хънтсвил ли е?

— Не, тук е, но е частен клуб.

Тя не го попита как, след като бе частен, той бе успял да направи резервация. Робърт не парадираше с парите и влиянието си, но очевидно ги имаше, ако се съди по дрехите, които носеше и нещата, които бе купил. Всеки местен бизнесмен с готовност би го поканил да се присъедини към клуба му.

Разстоянията в Гънтърсвил бяха малки, така че малко след това Робърт отби от магистралата по частен път, успореден на реката и спря

на паркинга. Клубът бе едноетажна постройка, покрита отвън с кедрово дърво и каменни плочи и приятна атмосфера. Бе го виждала от реката, която минаваше отпред. Бе едва седем и половина, още светло, но паркингът бе почти изцяло зает.

Робърт нежно бе поставил ръката си на гърба ѝ, когато влязоха и бяха посрещнати от усмихнат келнер. Настаниха ги в малко сепаре, тапицирано в мека кожа.

Поръчаха си ордъоври и Робърт взе бутилка шампанско. Еви не разбираше от вина, но изборът му предизвика одобрение в келнера.

Единственият случай, когато бе пила шампанско, бе на сватбата ѝ и то определено не бе скъпо. Бледозлатистата течност, която Робърт наля в чашата ѝ нямаше нищо общо с онова. Вкусът му бе стипчив и приятен, усещаше ароматните мехурчетата в устата си. Пиеше на съвсем малки глътки, тъй като не знаеше как ще ѝ се отрази.

Както и преди, вечерта бе толкова прекрасна, че почти накрая Еви си даде сметка за развързката, към която я водеше Робърт. Бе нежен, внимателен, но и непреклонен. Можеше да го види в огнените му очи. Възнамеряваше да я има преди края на вечерта.

Бе очевидно в начина, по който постоянно я докосваше, уж случайно, а в действителност точно премерено. Бе съблазнителен, нежните му ласки от една страна я успокояваха, от друга я възбуждаха.

Докато танцуваха пръстите му се плъзгаха по голия ѝ гръб, като я изгаряха и я караха да трепери. Тялото му се движеше в такт с музиката и ударите на нейното сърце, докато ѝ се стори, че мелодията я бе изпълнила цялата. Когато се върнаха в сепарето, Робърт седна плътно до нея. Тя на няколко пъти се отместваше, но той отново се доближаваше, така че Еви усещаше топлината на тялото му, слабото ухание на одеколон и мускусния аромат на кожата му. Нежно погалваше ръката ѝ, или прокарваше пръсти по лицето ѝ и изящната извивка на врата ѝ. Усещаше силния му крак до нейния, топлата ръка зад нея или на кръста си. С всяко негово движение все по-осезаемо чувстваше желанието му, като в същото време Робърт показваше на всички останали, че тя е негова.

Еви бе едновременно притеснена и развълнувана и не можеше да събере мислите си. Външно изглеждаше спокойна, но дълбоко в себе си бе на границата на паника. Робърт винаги правеше впечатление на градски, цивилизован мъж, но от самото начало бе видяла, че зад тази

маска криеше необузdana, дива страст. Сега обаче тя ѝ се стори дори по-силна. Възнамеряваше да я има същата тази вечер и тя не бе сигурна дали ще може да го спре.

Всъщност, не знаеше дали иска да го спре. Дали бе заради шампанското или заради трескавото желание, което пробуждаше в нея винаги щом я докоснеше? Обикновено ясните ѝ мисли тази вечер се замъглиха от изгарящата сладост на собственото ѝ тяло. Опита се да измисли защо трябваше да му каже „не“, защото той бе толкова опасен за нея, но всичко, което изникваше в съзнанието ѝ бе устните му върху гърдите ѝ и усещането, когато я докосваше.

Физически той бе разбил всичките ѝ години на контрол и изолация. Не бе пожелала мъж след Мат — и преди Робърт, — но и никога не бе желала Мат с такава сила. Той бе загинал на границата на възмъжаването и тя го помнеше като прекрасно, усмихнато момче. Робърт бе мъж, в пълния смисъл на думата. Знаеше каква сила притежава тялото. Еви бе сигурна, че когато получи тялото ѝ, той ще поиска да я притежава цялата. Опитът му бе далеч по-богат от нейния и щеше да получи всичко от нея. Нямаше да може да запази и малка част непокътната. Някъде дълбоко в себе си чу един изплашен глас и се опита да събере всичките си сили.

Той, обаче, изглежда също чуваше вътрешния ѝ глас, усещаше всеки път, щом тя се изплашеше и с едно топло, нежно докосване или притискане в тялото ѝ разпалваше пламъкът на желанието ѝ, в който щеше да изгори гласът на разума. Бе прекалено добър в съблазняването и макар да си даваше сметка за това, тя пак не можеше да се спре. Имаше неприятното усещане, че Робърт можеше да я има, всеки път щом си пожелаеше, че волята ѝ бе нищожна в сравнение с неговата сила. Бе ѝ оставил време, само защото по някаква причина той бе решил така и вече смяташе, че то е изтекло.

Робърт отново я покани да танцуват и тя се оказа безпомощна в ръцете му. Чувстваше, че изгаря, кожата ѝ бе свръхчувствителна. Всеки път щом я докоснеше, през тялото ѝ минаваха тръпки. Движеха се по дансинга, той я държеше плътно до себе си, докато краката му се плъзгаха в нейните. В далечината се видя светкавица, която украси небето в златно и пурпурно. Чу се гръмотевица и въздухът бе изпълнен с миризмата на дъжд.

Чувстваше се физически слаба. Не бе знаела, че желанието може да изцеди силата на мускулите. Бе се отпуснала в ръцете му и ѝ се струваше, че само те я държат права.

Той погали нежната кожа на челото ѝ с устни и тя усети дъха му в косата си.

— Ще се прибираме ли?

Последните крехки останки на предпазливост извикаха „Не!“, но тя бе така оплетена в собствената си чувственост, че не го изрече на глас, а само кимна. Държеше го за ръка, когато тръгнаха към джипа.

И по време на пътуването им той не намали напрежението ѝ. Превключи лоста за скоростите и плъзна ръката си под полата ѝ, голата ѝ кожа изгаряше от докосването и я накара да изстене. Дори не разбра къде я води, докато не спря пред дома му.

— Това не... — промълви тя.

— Не, не е — тихо отвърна той. — Влез.

Можеше да каже „не“. Още не бе прекалено късно. Можеше да поиска да я закара до нейната къща. Но дори и да го направеше, тя знаеше, че краят ще е един и същ. Просто щеше да се случи на различно място.

Робърт протегна ръката си и жестът бе достатъчно красноречив. Можеше да усети възбудата и желанието му. Тази вечер щеше да я има.

Тя постави ръката си в неговата.

Почувства яростното му удоволствие от мълчаливата ѝ капитулация, но въпреки това продължи да се държи нежно. Ако не беше, може би разумът ѝ щеше да победи. Но той бе прекалено опитен, за да допусне подобна грешка и тя се озова в обляната от лунна светлина спалня с огромно легло. През френския прозорец можеше да види езерото, което като черно огледало отразяваше бледата, далечна луна. Чу се още една гръмотевица, битката между жегата и дъждът продължаваше.

Робърт обгърна кръста ѝ и я обърна към себе си. Сърцето ѝ биеше в тялото му, когато той наведе глава и долепи устните си в нейните. Целувките му бяха бавни и изпълващи. Езикът му се плъзгаше по устните ѝ, както ръцете му галеха цялото ѝ тяло, докато я разсъбличаше. Роклята ѝ увисна само на талията; той спря, погали изящната извивка на гърба; след това свали дрехата и я хвърли настрани.

Стоеше пред него само по бикини и обувки. Притисна я към себе си и продължи да я целува. Ръцете му галеха гърдите ѝ и изящните пръсти ѝ доставяха огромно удоволствие. Отчаяно, Еви се впи в широките, мускулести рамене, като се опитваше да намери опора от прекалено силните чувства. Копринената му риза погали зърната ѝ и тя простена. Той промърмори нещо, докато я разкопчаваше и я хвърли на земята. Усети голите си гърди опрени в силното му тяло, при което се чу, че почти извика от желание.

— Спокойно, мила — прошепна той.

Събу обувките си и разкопча панталона си, при което той се свлече на земята. Тя се изви в ръцете му и се притисна към него. Той рязко си пое въздух и последните капки от контрол се изпариха. Стисна я силно в ръцете си, докато тя почти извика от болка.

Занесе я до леглото. Усещаше студените чаршафи под пламтящото си тяло. С бързо движение Робърт свали слиповете си. Еви погледна голото му тяло, силните мускули, стегнати от желание. Впечатлението, че е слаб, всъщност бе лъжовно — излъчваше грацията и мощта на пантерата. Той се наведе до нея, с едната си ръка галеше главата ѝ, докато с другата свали обувките и бикините. Изведнъж Еви се стресна от голотата си; опита се да се прикрие, но опитът ѝ бе възпрян, когато Робърт я хвана за китките и разпери ръцете ѝ. След което се настани над нея.

Еви едва дишаше. Усещаше тежестта му върху себе си. Собствената ѝ чувственост я стресна, но вълните от удоволствие прииждаха прекалено бързо. Усещаше мускулестите му бедра между нейните, стегнатият корем върху своя и силните му гърди се галеха в нейните.

Бе се навел над нея в тъмнината, много по-голям и силен, отколкото си го бе представяла. Лунната светлина бе достатъчна, за да види блясъка в очите му. На лицето му бе изписан чисто мъжки триумф.

Той пусна китките ѝ и силната му, топла ръка повдигна лицето ѝ. Този път целувката му бе настоятелна, почти яростна. Тя безпомощно се отдаде на лудата страст.

Робърт целуваше и галеше гърдите ѝ, като я изтощаваше от желание.

Усещаше парещите му пръсти по тялото си.

— Робърт — промълви тя, името му бе изпълнено със страстта ѝ.

Еви се стегна и дишането ѝ се учести, когато той се намести върху нея. Удоволствието бе заменено от болка, истинска болка. Тя сви ръцете си в юмруци. Извъртя главата си и затвори очи при топлите сълзи, които се търкулнаха по лицето ѝ.

Той замръзна, когато осъзна истината.

Обърна главата ѝ, така че да я вижда. Тя бавно отвори очи; сълзите блестяха на сребърната лунна светлина и след това вече не можеше да отмести погледа си. Робърт дишаше толкова бързо, че звукът изпълваше тихата стая. Не бе останало нищо от изтънчения мъж, лицето му бе изкривено от желание. За части от секундата сякаш можеше да погледне в душата му, в яростната първичност на сърцевината. Държеше я силно и я караше да го гледа, докато проникваше в тялото ѝ, като преодоля девствеността ѝ. Тя се изви в ръцете му. Болката и стряскащото усещане на превземане бяха по-силни, отколкото си бе представяла.

Дълбок, дрезгав звук излезе от гърлото му.

Страстно проникваше в нея. Винаги бе повече от нежен с жените, но с Еви желанието му бе трескаво. Не можеше да е нежен, когато и главата, и сърцето му препускаха лудо, когато вулканичното удоволствие изригна. Тя бе топла, копринена, съблазнителна... и негова. На никой друг. Завинаги негова.

Той потрепери и тя почувства топлината, която се разля в тялото ѝ. След това той бавно се отпусна, всеки негов мускул трепереше и той слепешком потърси опора.

Зашеметена, Еви лежеше под него. Имаше чувството, че се е разпиляла на парчета и не можеше да сглоби нито една мисъл.

След което откри, че това съвсем не бе краят.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Бавно Робърт изплува от дълбините на чисто физическото удоволствие и мозъкът му неохотно започна да функционира. Преживяването бе толкова мощно, че го остави разтърсен, с чувството, че това не бе съвсем реално и че не бе самият той. Никога не бе изживявал подобно нещо. Усещаше топлината, която кръвта му разнасяше по цялото тяло и бързите удари на сърцето си. Чуваше тежкото си дишане, докато дробовете му постепенно се успокоиха; отдаде се на невероятното удовлетворение, след което всичките му мускули се отпуснаха; усещаше топлото, нежно тяло на Еви. Тя лежеше гола под него, точно както бе искал.

След това изведнъж замайването изчезна и реалността нахлу безпощадно в съзнанието му. Робърт се ужаси от себе си. Бе загубил контрол, нещо, което никога не му се бе случвало. Повече от всякога трябваше да е нежен с Еви, а той се бе отдал само на собственото си желание да завладее и притежава копrienената ѝ плът.

Тя лежеше, без да помръдва, сякаш се страхуваше, че всяко движение би могло да привлече вниманието му отново. Сърцето му се сви от болка. Остави настрана въпроса защо бе девствена — по-късно щеше да научи отговора — и започна да я успокоява. Мозъкът му препускаше лудо. Ако сега я оставеше да му се изплъзне, знаеше, че ще му отнеме векове да се доближи до нея и нямаше да може да ѝ се сърди, че бяга от него. Вероятно щеше да се страхува и щеше да има основателна причина.

Бе ѝ показал силата на страстта си, но не ѝ бе доставил никакво удоволствие. Единствено бе почувствала болка; ако не успееше да я замени с удоволствие, можеше да я загуби. За първи път го обзе паника, че може да загуби някого. Една част от съзнанието му остана ясна. Отлично знаеше как да задоволи една жена и трябваше да го направи бързо, преди да е започнала да се отдръпва. Искаше да почувства удоволствие от тялото му.

Отново започна да я гали и да се движи в нея, но тя опря ръцете си в гърдите му, за да му покаже, че иска да спре.

— Не — промълви той. — Няма да спра, докато и ти не изпиташ удоволствието.

Тя го погледна, прочете страхът в очите ѝ, но не каза нищо и той нежно я обгърна.

— Довери ми се, Еванджелин — тихо каза той, като целуваше треперещите ѝ устни.

Тя не бе казала нито дума, откакто промълви името му още в началото. Робърт се поколеба за минута, след това хвана ръцете ѝ и ги обви около врата си. Пръстите ѝ нежно се притиснаха в него и той потръпна от облекчение при този безмълвен знак за съгласие. Еви затвори очи, готова да издържи същата болезнена процедура. В момента не можеше да направи нищо друго — не можеше да действа, да говори или да мисли. Трябваше просто да го изтърпи. Искаше само да се свие на топка и да избяга от шока, болката и разочарованието, но и това не можеше да стори. Бе напълно безпомощна и тялото ѝ бе превзето; разчиташе само на неговата милост, но той явно не притежаваше такава.

В началото чувстваше същата болка. Изведнъж, обаче, нещо премина през тялото ѝ, не болка, но също толкова силно. Нямахше никакво предупреждение, просто внезапно усещане, което я накара да извика. Той го направи отново и тя осъзна, че нямаше почти никакъв контрол над себе си.

Топлината отново се разнесе по тялото ѝ, докато накрая имаше чувството, че цялата гори. Ръцете ѝ се отпуснаха от врата му и тя впи пръстите си мускулестия му гръб. Той не преставаше да се движи и предизвикваше експлозии от наслада в нея. Имаше усещането, че някой я тикаше към висока планина до някаква точка, която не виждаше, но сега се протягаше да улови. Притискаше се все по-силно в него и се извиваше в ръцете му. След това сякаш стигна до ръба и Еви извика от удоволствие.

Тя потрепери и се отпусна в него, толкова зашеметена от удоволствието, колкото бе и от болката преди това.

Робърт стоеше неподвижен.

Еви бе като замаяна. Просто лежеше под него и дишаше учестено. Това, което направи с тялото ѝ, редуващите се болка, шок и

удоволствие, я изтощиха до пълен предел. Имаше усещането, че бълнува, ярките образи бързо изчезваха, когато стигаха до замъгленото ѝ съзнание. Усети, че той бавно се отдръпва от нея, но не отвори очи. Изведнъж ѝ стана студено в хладната тъмнина. Искаше ѝ се да се свие на кълбо, но крайниците ѝ бяха прекалено тежки. След това отново я обгърна мъгла.

Бе заспала, когато той нежно я прегърна и я притисна до себе си.

Еви се събуди в тъмната тишина преди съмване. Луната вече бе залязла, а звездите бяха много бледи точки в небето. Тъмнината бе много плътна, както винаги точно преди слънцето да се появи на хоризонта. Тя бе още сънена, изтощена от бурната нощ с Робърт. Имаше усещането, че тялото ѝ вече не ѝ принадлежи, след начина, по който той го бе пожелал и силата, с която контролираше собствените ѝ реакции. Чак след като я прелъсти, се постара да е нежен и да не ѝ причини болка, така че тялото ѝ се отдаде на страстната наслада.

Робърт лежеше до нея, като дишаше равномерно. Едната му ръка бе под главата ѝ, а с другата бе обвил талията ѝ. Топлината от тялото му я обгърна в студената нощ. Усещането да лежи до него бе странно и непознато.

Не искаше да мисли за изминалата нощ или за всичко, което се случи между тях. Бе прекалено изморена и развълнувана, за да се справи с ярките впечатления и обърканите мисли, които връхлетяваха в съзнанието ѝ. Отказа се да ги анализира и се захвана да подреди чувствата си.

Никога не бе предполагала, че отдаването на човек, когото обича може да е така болезнено. Странно, но физическата болка бе най-слаба и най-разбираема. Знаеше, че под лустросаната външност Робърт бе завоевател. Знаеше също, че Робърт я желае от момента, в който я видя. Би се изненадала, ако при тези обстоятелства той не бе загубил контрол, но се стъписа от силата, с която цялата му фасада се срива пред очите ѝ. Но пък не бе и предполагала, че между тях изобщо ще се случи нещо подобно.

Трябваше да му каже, че е девствена, но обясненията, които щяха да последват, просто не бяха по силите ѝ. Бе прекалено болезнено да говори за Мат и за кратките часове от брака ѝ с него. Доста глупаво се бе надявала, че той няма да забележи или че ще може да го прикрие. Едновременно ѝ бе смешно и ѝ се плачеше. Ако му бе споделила, само

щеше да увеличи болката ѝ. Сега обаче така или иначе щеше да си плати, че го бе крила в тайна.

Най-трудното нещо, с което трябваше да се справи, бе смесицата от страх и мъка. Бе знаела, че ако спи с Робърт щеше да остане съвсем беззащитна, но не бе предполагала, че ще я обземе такава паника, нито пък, че ще провокира толкова болезнени спомени за Мат. Просто не можеше да превъзмогне тъгата; любовта ѝ към Мат и начина, по който го загуби бяха оформили душата и живота ѝ. Всъщност, бяха я превърнали в жената, която бе сега.

През дванадесетте години му бе вярна и бе превърнала спомена за него в невидим щит, който я пазеше от целия свят. Но сега безвъзвратно се бе отдала на друг мъж... и тялото, и душата си. Любовта ѝ към Робърт бе толкова силна, че като че ли се промъкваше в гърдите ѝ и едва дишаше. За добро или лошо, сега той изпълваше живота ѝ. Трябваше да позволи на Мат да си отиде, да се откаже от спомена за него, така че той да се превърне в малка, незаличима част от нея, а не в преграда между нея и другите. Сякаш го губеше за втори път.

„Сбогом, Мат“, наум прошепна тя на усмихнатото, тъмнокосомомче, което постоянно бе в мислите ѝ. „Обичам те, но сега обичам и Робърт толкова много“. Образът му застина за секунда, след това само кимна мълчаливо и тя видя усмивка на устните му, която ѝ даваше благословията му, преди да изчезне.

Не можеше да го понесе. Съвсем тихо се опита да се измъкне от леглото, но Робърт се събуди. Протегна ръката си към нея, но тя я избягна и се изправи в средата на стаята, като се оглеждаше в тъмнината. Бе свила ръката си на юмрук пред устата, за да спре риданията, които я задушаваша.

— Какво има? — нежно попита той, всеки мускул от тялото му бе напрегнат. — Върни се в леглото, мила.

— Трябва да си вървя — не искаше да светне лампата, за да избегне пронизателния му поглед, който веднага щеше да разгадае чувствата ѝ. Но пък трябваше да намери дрехите си и да се облече... Видя нещо тъмно на килима и го грабна, като се опитваше да разбере дали бе роклята ѝ.

Всеки мускул я болеше и из цялото си тяло усещаше следите от предната нощ.

— Защо? — гласът му продължаваше да излъчва топлина. —
Още е рано. Имаме време.

За какво, искаше да го попита, макар да знаеше отговора. Ако се върнеше в леглото, той отново щеше да я люби. И след това отново. Чувстваше се разтърсена от мъка, хваната като в капан между старата и новата любов, и знаеше, че няма да издържи неговите ласки. Преминаваше от една фаза на живота си в друга и нямаше връщане назад. Само по себе си това бе травмиращо, но на това отгоре имаше чувството, че изоставя сигурната си крепост и се впуска в неясна опасност. Имаше нужда да остане сама, да подреди чувствата си и да се съвземе.

— Трябва да вървя — глухо повтори тя, гласът ѝ трепереше от прииждащите сълзи.

Той стана от леглото, голото му тяло бе бледо в тъмнината.

— Добре — спокойно отвърна. — Ще те закарам.

Тя го гледаше учудено, докато той взе завивката от леглото. Следващото му движение бе толкова бързо, че тя не можа да разбере какво прави, докато вече бе твърде късно. Бе застанал до нея, зави тялото ѝ в завивката и я вдигна в ръцете си.

— По-късно — добави той, докато отваряше вратата към двора и излезе навън.

Ранната утрин бе толкова тиха, сякаш всички създания бяха затаили дъх и чакаха първият слънчев лъч. Дори и щурците не се чуваха. Водата се плискаше в бреговете с успокоителен, копринен звук. Робърт седна в един от столовете и я взе в скута си. Одејлото я пазеше от студения, влажен въздух.

Еви се опита да се стегне и да сдържи чувствата си. Успя само за няколко минути. Робърт просто я прегръщаше, без да говори, загледан в тъмната вода, сякаш и той чакаше зазоряването. Мълчанието му изтощи всичките ѝ сили; ако бе казал нещо, тя щеше да се концентрира върху отговорите си. Изправена само срещу собствените си мисли, тя загуби битката.

Сгуши се във врата му, когато топлите сълзи се търкулнаха по лицето ѝ и тялото ѝ се разтресе в ридание.

Не се опита да я успокои, нито каза нещо, просто я притисна поблизо в силното си тяло. Въпреки обърканите си чувства, тя намери

утеха в него. Още усещаше целувките по тялото си. Постепенно се успокои и дишането ѝ се изравни с неговото.

Вече не плачеше и Робърт взе крайчето на одеялото и избърса сълзите от лицето ѝ. Не си направи труда да избърше тези от врата си.

Изтощена и с горящи очи тя се загледа в езерото. В едно от дърветата до тях някаква птичка издаде писклив звук и отвсякъде лудо запяха и други, сякаш само чакаха този сигнал. Докато бе плакала се беше развиделило, мракът бавно преминаваше в сиво и всичко скрито допреди малко се появяваше отново. Тази тъмна купчина от другата страна на водата — дали бе дърво, или скала, или пък някакво тайнствено водно създание, което щеше да изчезне със светлината?

Робърт излъчваше топлина, която се усещаше дори през одеялото и ѝ действаше утешително. Чувстваше силните му крака под себе си, мускулестите гърди, в които се облягаше и здравите ръце, която я защитаваха от всичко. Постави главата си на рамото му и имаше чувството, че най-сетне се е прибрала у дома.

— Обичам те — тихо каза тя.

Бе глупаво, че го призна; колко ли жени му бяха казвали същото нещо, особено след като бяха прекарвали нощта заедно? Със сигурност не бе нещо ново за него. Но какво щеше да спечели, ако го скриеше? Може би, когато си тръгнеше, щеше да има възможност да се преструва, че той не е бил нищо повече от един летен флирт, но не можеше да залъгва себе си и да запази гордостта си. Най-вероятно нямаше да може да излъже и него, макар че той бе достатъчно джентълмен, за да ѝ позволи преструвката.

Бе доволна, че се сдържа и не отговори на думите ѝ. Щеше да ѝ е ясно, че лъже и щеше да го намрази за това. Нито пък се почувства неудобно или нервно. Просто въпросително я погледна и спокойно я попита:

— Тогава защо са сълзите?

Еви въздъхна и отново се загледа в езерото. Дължеше му някакво обяснение и бе сигурна, че той ще настоява за такова, но въпреки че го обичаше просто не можеше да разголи душата си пред него и да му сподели всичко. Ревностно пазеше една част от себе си непокътната и дори с Робърт да бяха любовници от години, пак нямаше да му е казала всичко. Имаше спомени, които ѝ носеха прекалено голяма болка.

— Еви — не го каза настоятелно, но тя усети, че очакваше от нея отговор.

Тъгата отново се настани в очите ѝ. Познаваше я много добре, за дванадесет години всяка вечер си лягаше с нея, спеше и се събуждаше с нея през всичките безбройни сутрини. Тъгата и дълбоката самота, които нито приятелите, нито семейството ѝ успяха да изгонят, бяха нейните постоянни спътници през цялото това време. Но Робърт изискваше отговор. Мъж, който можеше толкова нежно да я прегръща, докато тя горчиво плаче, имаше право поне да разбере причината за сълзите ѝ.

— Осъзнах, че Мат си е отишъл завинаги — най-накрая каза тя, с тих, треперещ глас.

Сгушена в ръцете му можа да усети как цялото му тяло се стегна, но думите му прозвучаха напълно под контрол.

— Той доста отдавна си е отишъл.

— Така е — само тя знаеше точно колко отдавна започнаха тези дванадесет години. — Но до вчера аз все още бях негова съпруга.

— Не — безизразно отвърна той. — Не беше — Робърт хвана брадичката ѝ я повдигна главата ѝ, така че да го погледне. Вече бе достатъчно светло, за да види студения блясък в очите му. — Никога не си била негова съпруга. И никога не си спала с него. Надявам се, да не започнеш да се преструваш, че не си била девствена, защото не съм глупак.

Еви потрепери.

— Няма.

Робърт бе нахлул в дълго пазената ѝ тайна.

— Омъжила си се за него — безпощадно продължи той. — Какво се случи, че аз съм първият ти мъж?

Очите ѝ потъмняха от тъга.

— Направихме юнска сватба — каза тя и думите ѝ бяха изпълнени с мъка и ирония.

Той не я разбра и повдигна веждите си, като я подкани да продължи.

— Тук е невъзможно да запазиш църквата през юни, ако не го направиш поне година по-рано — обясни тя. — С Мат избрахме датата, още докато бяхме последна година в гимназията. Но нямаш никаква възможност да правиш лични планове за толкова дълго време

напред — Еви извърна главата си от него и се обърна към единственото ѝ убежище, езерото. — Беше прекрасна сватба. Времето, украсата, тортата — всичко беше идеално. Мина безпроблемно, но същият ден започна цикъла ми.

Робърт мълчеше, като я чакаше да продължи. Еви преглътна, като си спомни невинното момиче, което е била.

— Толкова бях притеснена, когато трябваше да му кажа, че няма да има първа брачна нощ. И двамата бяхме нещастни.

— А защо не... — започна той, но млъкна, когато осъзна, че те всъщност са били неопитни младежи.

— Точно така — каза Еви, като че бе прочела мислите му. — Не се бяхме любили преди това. Мат, както и аз, нямаше никакъв опит. И двамата искахме да останем девствени до сватбата ни. В първата ни брачна нощ бяхме просто две осемнадесетгодишни деца. Той бе изключително весел човек и нищо не можеше да го натъжи за дълго. На другата сутрин се шегуваше и ме разсмиваше, и двамата решихме, че няма да казваме на децата си за това, когато остареем — гласът и трепеше и едва се чуваше, когато каза: — Същия ден той загина.

Робърт нежно махна кичур коса от лицето ѝ. Значи не бе спала със съпруга си, но му бе останала вярна за повече от десетилетие. Изведнъж сякаш разбра точно какво се бе случило. Шокирана от смъртта на Мат, тя е била двойно по-нещастна от факта, че не е могла да бъде негова и затова се бе скрила от света. След като Мат не бе успял да бъде първият ѝ мъж, значи никой нямаше да бъде. Бе прекарала тези години като Спящата Красавица, само тялото ѝ бе продължило да живее, но чувствата ѝ отдавна бяха замразени.

Робърт усети дълбоко, яростно задоволство. Макар да бе срещнал доста трудности, той бе успял да я спечели. Той бе първият ѝ мъж. Тя бе негова.

Винаги бе презирал безразборните връзки, но и не бе превъзнасял девствеността. Смяташе, че е върхът на лицемерието да изискваш от жената нещо, което ти самият не можеш да ѝ дадеш. В нито една от връзките си, обаче, не бе почувствал собственическата ревност, която сега се промъкна в него, когато разбра, че е първият мъж, който е любил Еви.

Каквато и да бе връзката ѝ с Лендън Мърсър, със сигурност не бе романтична. Докато седеше с Еви в скута си в светлината на

зазоряването, Робърт взе бързо решение. Нямахте да прекрати разследването и нямаше да я предупреди по никакъв начин, защото шпионажът трябваше да бъде спрял, преди да е навредил на космическата станция или на националната сигурност. Когато обаче всичко се разплетеше, той щеше да използва цялото си влияние, за да свали обвиненията от Еви. Нямахте да избяга от наказание, но то щеше да е само негово. Простата истина бе, че не можеше да понесе мисълта Еви да иде в затвора. Макар да бе удивен от самия себе си, така стояха нещата.

Не можеше да разбере как се бе замесила в подобна низост. Умееше добре да преценява хората и можеше да се закълне, че честността бе едно от основните ѝ качества. Следователно, трябваше да има много основателна причина, но просто не му хрумваше каква може да е. Възможно бе изобщо да няма представа какво става. Това обяснение звучеше най-разумно и засили решимостта му да я защити. Както веднъж ѝ бе казал, той се грижеше за собствеността си, а след тази нощ тя бе станала негова по най-първичния начин.

Беше безумно щастлив, че преди толкова години естественият ритъм бе попречил на сватбената ѝ нощ. Горкият Мат. Ревността, която досега изпитваше към момчето, бе заменена от съчувствие. Мат Шоу бе умрял без дори да се наслади на прекрасната си съпруга.

Робърт си спомни момента, в който бе свалил и последната ѝ дреха и тя остана чисто гола. За негова изненада, въображението му се оказа бедно. Бе виждал гърдите ѝ преди, но всеки път се удивляваше на съвършената им закръглена форма, на възбуждащите ѝ розови зърна. Тялото ѝ се извиваше към тънката талия и отново се разширяваше в женствения ханш. Кожата ѝ, сребриста на лунната светлина, бе блестяла като алабастр. Вместо слабите манекенки, които винаги бе предпочитал, тялото ѝ бе неустойливо изкусително и той губеше търпение, всеки път щом я видеше.

Един истински джентълмен би проявил много повече внимание от него, но Робърт винаги тайно бе подозирал, въпреки това, което познатите му смятаха, че той определено не е джентълмен. Умееше да се контролира, бе интелигентен и в никой случай не бе жесток, но това не бе същото като кавалерството. Когато ставаше дума за Еви целият му контрол отиваше по дяволите. Усмихна се, когато си спомни дивата страст, която го обзе, първичния инстинкт да я направи негова, който

бе замъглил всякакви останки от разум. Не само, че я бе наранил, но не бе използвал презерватив. Той, който никога не пренебрегваше нещо толкова важно, дори не бе помислил за предпазване.

Еви можеше да е бременна. Мисълта се промъкна в съзнанието му, точно когато златистата светлина се плъзна по върховете на планините. За негова изненада, нито се изплаши, нито се притесни заради глупостта си. По-скоро се почувства доволен и заинтригуван.

Пъхна ръката си под завивката и я постави на корема ѝ.

— Може да станем родители. Не използвах презерватив.

— Не се притеснявай — тя го погледна спокойно. Сълзите и тъгата сега бяха под контрол. — Ходих при лекаря си в Хънтсвил и той ми изписа противозачатъчни таблетки.

Вместо да изпита облекчение при тези думи, той се почувства странно разочарован. Разумът все пак надделя.

— Кога?

— Малко след като те срещнах.

Робърт почти изсумтя, като си представи колко работа бе отворил на своите хора, за да разберат за какво е ходила в Хънтсвил. Щеше да им каже да прекратят разследването на този въпрос, но за нищо на света нямаше да им разясни какво е правила там.

Той повдигна вежди в иронично изражение.

— Много ясно си спомням, когато ми каза, че не възнамеряваш да спиш с мен.

— Така си и беше. Но не можех да не взема мерки за нещо толкова важно, пък и видях, че си твърдо решен, а не бях убедена в собствената си воля.

— Проблемът ти не бе във волята — каза той. — Просто ме желаше много силно.

— Зная — призна си тя.

Утрото вече бе настъпило и златната светлина се разливаше над водата. Ревът на моторите наруши тихата сутрин и съвсем скоро реката щеше да се напълни с рибари. Макар че Еви щеше да прикрие голотата му, Робърт реши, че все пак не бива да стряска местните. Пък и тя бе отгук и можеха да я разпознаят. Той се изправи, като сигурно я държеше в ръцете си и я внесе вътре.

Никога не се бе чувствал толкова добре както тази сутрин. Еви може би изобщо не знаеше какво върши Мърсър и бе само косвено

замесена в шпионажа; безпроблемно можеше да я защити. Когато я занесе до леглото, изведнъж осъзна какво се криеше зад сълзите ѝ. Съмняваше се, че Еви някога щеше да престане да мисли за Мат, но това вече не бе проблем, защото неговият призрак си бе отишъл и чувствата ѝ се бяха съживили. Бе признала, че го обича и той инстинктивно знаеше, че не го бе казала, само да оправдае нощта. Ако не го обичаше, никога нямаше да успее да я съблазни.

Някои от жените, с които бе излизал също му бяха казвали, че го обичат — повечето от тях, всъщност. Признанията им, обаче, винаги предизвикваха съжаление към уязвимостта им. Макар че бе харесвал всички тях, нито една не бе успяла да проникне зад черупката му; съмняваше се, че изобщо някоя от тях бе забелязала съществуването ѝ.

Признанието на Еви, обаче, го изпълни с толкова силно задоволство, че кръвта му бе започнала да кипи във вените. Не бе очаквала отговор от него. Сега, като се замисли, тя очакваше от него много по-малко от всеки друг. Бе странно усещане за човек, който бе свикнал хората да идват при него с проблемите си и да очакват той да вземе решения, касаещи хиляди служители и милиони долари. Еви не очакваше нищо. И в същото време даваше толкова много от себе си.

Занесе я в банята, изправи я на крака и махна завивката от тялото ѝ. Гледката на златистата ѝ кожа отново го възбуди и той прокара ръцете си по прелестните ѝ гърди, като се спря на зърната ѝ. Видя уплашения поглед в очите ѝ и се усмихна.

— Не се плаши — каза той, като се наведе и я целуна по челото. — Ще се въздържа и ще ти дам време да се справиш. Вземи си душ, а през това време аз ще направя кафе.

— Добра идея — искрено каза тя.

Той се усмихна, след като я остави в банята. Чувството му на задоволство се засили. Тя бе негова.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Как може такава нощ да не остави отпечатък на лицето ѝ, почуди се Еви, докато се приготвяше за работа. След като прекара доста време под топлия душ, двамата с Робърт се отдадоха на закуската, която бе приготвил с лекотата, с която правеше всичко останало. Закара я до тях, целуна я продължително и каза, че отива до Хънтсвил по работа. Ако не успее да се върне преди тя да е приключила в пристанището, ще отиде направо в къщата ѝ.

Опитваше се да върши обичайната си работа, но имаше чувството, че целият ѝ живот бе обърнат с главата надолу, сякаш нищо не бе същото. Със сигурност тя не беше същата. Робърт я бе превърнал в жена, която копнееше за ласките му. Не бе и предполагала, че страстта може да е толкова мощна и всепоглъщаща, а болката толкова нищожна пред глада на тялото.

Желаше го много повече от преди. Бе съживил отдавна заровената ѝ чувственост и я бе направил негова, така че сега откликваше и на най-безобидно докосване. Когато мислеше за него, в тялото ѝ пулсираше нуждата да бъде негова, да му се отдаде и да го приеме в себе си. Уханието на кожата му, топло и мускусно, я възбуждаше. В паметта ѝ сега изникваха детайли, на които не бе обърнала внимание — като например думите, които той шепнеше в ухото ѝ и начинът, по който бе отпуснал главата си след зашеметяващото удоволствие.

Погледна се в огледалото и бързо прибра косата си в плитка. Имаше сенки под очите, но не изглеждаше уморена. Изглеждаше... като себе си. Ако имаше някаква промяна, то тя бе в очите ѝ; в тях се виждаха искри, които преди ги нямаше.

Но докато лицето ѝ бе същото, тялото ѝ определено носеше следите от нощта с Робърт. Гърдите ѝ бяха чувствителни от целувките му и дори допирът с дантеления сутиен ѝ причиняваше болка. Имаше малки синини по хълбоците, където той я бе стиснал и бедрата я

боляха. Всяко движение, което извършваше ѝ напомняше за удоволствието, с което я бе дарил и за неговото тяло.

Доста по-рано отиде в пристанището, но имаше нужда да се разсее и да изгони Робърт от мислите си. Ако имаше късмет, Шери щеше да доведе Върджил.

Крег зареждаше една моторница, когато тя пристигна. Щом приключи, той влезе в магазина и остави парите в касата.

— Доста рано идваш. Добре ли изкара вчера?

Тя се стресна от думите му, но успя да му се усмихне спокойно.

— Да, много. Ходихме в един частен клуб и танцувахме. Идвам по-рано, защото... защото...

— Това е достатъчно добра причина — каза той, като махна кичур коса от очите си и ѝ се усмихна. — Много се радвам, че излизаш с него. Заслужаваш малко почивка, след целия труд по пристанището.

— Благодаря ти, че ме заместваш.

— По всяко време.

Още един клиент се зададе към дока и Крег излезе. Еви взе сутрешната поща и започна да я разпределя. Рекламните брошури отидоха в кошчето. Остави настрана сметките, с тях щеше да се оправя по-късно. Имаше писмо от някаква банка в Ню Йорк, която не бе чувала досега, вероятно ѝ предлагаша да си отвори кредитна карта при тях. Започна да си играе с плика, но накрая реши да го отвори. Взе ножа, който използваше за тази цел и разряза плика.

След тридесет секунди очите ѝ бяха изпълнени с ужас и недоумение и тя изпусна листа на бюрото. Явно, че бе станала някаква грешка, макар да нямаше представа откъде бяха взели името ѝ, след като досега не бе работила с тях. Съвсем кратко и точно, писмото изясняваше, че тъй като не е плащала заема си може да се наложи да го обявят за просрочен, ако не го изплати в срок от тридесет дни.

Нямаше да му обърне никакво внимание, ако не бе видяла, че сумата, която обявяваше, бе точно колкото тя дължеше на нейната банка за заема за пристанището. Знаеше много добре цифрата, бе работила наистина здраво, за да я намали дотолкова. По някакъв начин нейният файл бе стигнал до компютъра на другата банка и те ѝ съобщаваха, че до тридесет дни трябва да внесе петнайсет хиляди двеста шестдесет и два долара.

Явно бе някаква грешка и трябваше да я разясни, преди нещата да са се оплели още повече. Еви се обади в банката, каза си името и поиска да говори с Томи Фаулър, служителя, който отговаряше за нейния заем, който също така и бе съученик.

Линията прещрака и тя чу гласа на Томи.

— Здравей Еви, как си?

— Здравсти, Томи. Как са Карън и децата?

— Добре са, само дето Карън се оплаква, че децата я подлудяват и ако училището не започне в най-скоро време, ще се постарее да я арестуват, така че да си почине малко.

Еви се засмя. Енергията на децата му бе пословична.

— С какво мога да ти помогна? — попита Томи.

— Очевидно е станало някакво объркване, което не знам как да оправя. Получих писмо от някаква банка в Ню Йорк, която настоява да изплатя целия размер на заема и сумата е същата, която дължа.

— Така ли? Интересно как е станало? Знаеш ли номера на сметката си?

— Не, не е в мен. На работа съм, а държа всички документи вкъщи.

— Добре, ще го открия по името ти. Изчакай за секунда.

Можеше да чуе, че той започна да пише на компютъра си, като си диктуваше името ѝ на глас. След това млъкна и толкова дълго време не каза нищо, че Еви реши, че е излязъл от стаята. Чу, че натисна още няколко клавиша и отново замълча.

Най-накрая се изкашля.

— Еви — гласът му бе сериозен.

— Какво се е случило?

— Има проблем. И то голям. Заемът ти е бил купен от друга банка.

За секунда мозъкът на Еви отказа да възприеме думите.

— Как така „купен“?

— Продадохме някои от заемите. Това е обичайна практика. Банките го правят, за да намалят дълговете си. Други финансови институции ги купуват, за да вложат капитала си. Според сведенията тук, това се е случило преди десет дни.

— Десет дена! Само от десет дни са купили заема и вече искат да го изплатя целия! Томи, имат ли право на подобно нещо?

— Не, след като вече си попълнила условията на заема. Закъснявала ли с вноските?

Знаеше, че справка за вноските ѝ бе на екрана пред него. На няколко пъти бе закъснявала, но никога повече от месец.

— В момента съм закъсняла — глухо каза тя. — Наложиха ми се неочаквани разходи, но ще успея да я внеса следващата седмица.

Томи шумно издиша въздуха си в слушалката.

— В такъв случай те са в правото си, макар че обичайната процедура е да изискват вноската ти, а не целия заем.

— И какво да направя сега?

— Обади им се. Би трябвало да ти разрешат, защото не си рисков кредит.

— Добре, благодаря ти, Томи.

— Няма защо. Съжалявам, че се е случило. Ако беше при нас, нямаше да имаш подобни проблеми.

— Зная.

— Звънни ми, ако мога да ти помогна с нещо.

— Благодаря ти — каза тя и затвори телефона.

Сърцето ѝ биеше лудо, докато набираше телефона от бланката. Гласът от другата страна отработено я попита с кого да я свърже и Еви издиктува името на мъжа, който бе подписал писмото. Свързаха я, преди да е успяла да каже „благодаря“.

Разговорът бе кратък. Господин Боровиц бе също толкова пестелив на думи, колкото писмото. Нищо не можел да направи, но явно не се и опитваше. Огромната сума трябва да бъде изплатена изцяло в посочения срок или заемът ще бъде обявен за просрочен и собствеността ще ѝ бъде отнета.

Еви бавно затвори слушалката и седна, загледана в ослепително яркия ден навън. Езерото бе пълно с хора, които се смееха и забавляваха. На самото пристанище някои от собствениците почистваха моторниците си, отплаваха от доковете или зареждаха с бензин. Ако до тридесет дни не намереше петнадесет хиляди долара щеше да загуби всичко това.

Обичаше пристанището. Когато бяха малки деца с Мат прекарваха много време в игри тук. С часове бяха скачали по доковете и бе израснала с аромата на езерото. Ритъмът на пристанището бе част от нея, както и ударите на сърцето ѝ. Бе помагала на Мат в работата му

тук и след това, когато той загина, бе започнала да се бори с всичките трудности сама. Когато родителите му ѝ го оставиха, тя бе хвърлила всичките си усилия и време, за да го направи доходно, но тежката работа ѝ доставяше удоволствие. Пристанището, както и семейството, ѝ бяха дали достатъчно добра причина да продължи да живее, когато бе смятала, че изобщо няма за какво.

Това бе нейното царство, нейният дом, много повече от къщата, в която живееше. По някакъв начин, какъвто и да е, трябваше да намери парите.

Най-простото решение бе да ипотекира къщата си. Щеше да получи същите пари, но щеше да разпредели заема за по-дълго време напред, така че да плаща по-малки вноски. Почувства се леко замаяна, когато ужасът и страхът я напуснаха. Щеше да е дори по-добре отпреди, тъй като щеше да разполага с повече пари в брой.

Обади се на отново на Томи и му съобщи идеята си. Той се съгласи, че това бе най-доброто решение. Щеше да преговаря за заема ѝ и, тъй като не очакваше никакви проблеми, щеше да ѝ се обади, щом получи разрешение.

Когато затвори Еви остана седнала, като хвана главата си в ръце. Имаше усещането, че току-що бе оцеляла в някаква страшна битка. Все още бе разтреперена, но се радваше на победата. Ако бе загубила пристанището... Не можеше дори да си го представи.

Най-накрая се изправи и погледна през прозореца; имаше нужда да се полюбува на своята собственост, да я види защитена, все още нейна и на лицето ѝ се изписа усмивка. Днес имаше доста работа. Толкова много, че Крег вероятно имаше нужда от помощ и се чудеше защо не отива отвън. Еви скочи на крака, изпълнена с енергия и изтича при него.

Робърт пристигна в пристанището малко преди седем. Целият ден бе много натоварен и Еви зареждаше моторницата на една весела компания. Обърна се и видя, че я гледа от вратата. Махна му с ръка и извика:

— Идвам след минутка.

Той ѝ кимна и влезе, а тя се обърна към клиентите.

Робърт я наблюдаваше през големия прозорец, когато застана зад щанда. Бе уведомен, че е получила писмо от банката, която бе уредил да купи заема ѝ и че те, както ги бе инструктирал, изобщо не са били

склонни да преговарят. Видя писмото най-отгоре върху останалата част от пощата, единственият лист бе сгънат и прибран в плика.

Сигурно се бе разстроила. Чувстваше се ужасно, заради мъката, която трябваше да й причини, но бе твърдо решен да изпълни плана си. Бе почти убеден, че тя изобщо нямаше представа от действията на Мърсър и че едва ли му бе съучастник, но все пак имаше минимална вероятност да бе замесена. Заради това той не можеше да се откаже от финансовата тежест, която възнамеряваше да предизвика. Ако бе замесена, съвсем скоро щеше да осъществи нова продажба, за да получи парите, от които се нуждаеше. Ако пък не беше, той щеше да се погрижи проблемите ѝ да бъдат разрешени, веднага след като приберат Мърсър в затвора. Със сигурност и други ги очакваше същото, но Еви бе само негова.

Откакто сутринта я остави пред дома ѝ, на няколко пъти се стряскаше от мисълта, че не може да понесе да я изпрати в затвора, дори и да бе виновна. Все пак ставаше дума за сигурността на държавата, която той вземаше много присърце. Заради нея на няколко пъти бе рискувал живота си. Бе се наслаждавал на опасностите, но зад страстта му към приключения се криеше чиста любов към родината. Ако Еви я бе предала, заслужаваше затвор. И въпреки това не можеше да промени решението си. Щеше да я предпази от обвинения.

Загорелият клиент и приятелите му, всичките млади момчета около двадесетте, очевидно не бързаха и си говореха с Еви. Робърт се намръщи, но не можеше да ги обвинява. Никой мъж не можеше да не откликне на нежната, изкусителна женственост.

Измъкна листа от плика и го разгъна. Нямаше причина да го прави, освен от чисто любопитство. Искаше да разбере какво точно пишеше. Набързо прегледа текста и остана доволен. След това видя бележките, които Еви си бе нанесла в полето.

Бе написала „Томи Фаулър“ и отстрани телефонен номер. Отдолу пишеше „ипотека на къщата“ и го бе обградила.

На устните му се появи усмивка. Определено бе изобретателна и практична. Робърт изпита внезапно облекчение. Ако бе замесена в краденето на програми от НАСА нямаше да се налага да ипотекира къщата си, за да покрие заема; просто щеше да уговори още една сделка. В неговия опит, престъпниците си нямаха представа от честен

начин да изплатят дълговете си — бяха като пиявици, които оставяха подобни главоболия на другите, и просто продължаваха да крадат.

Робърт върна листа в плика. Съжаляваше още повече, че ще трябва да продължи започнатото, но никога не оставаше нещата на шанса, особено за нещо толкова важно. Разбира се, щеше да му се наложи да възпре опитите ѝ да си ипотекира къщата. Еви щеше да се притеснява, но когато всичко приключеше, той щеше да уреди нещата.

Седна на високия стол и я наблюдаваше, когато тя най-накрая се отърва от младите ухажори. Бе облечена по почти същия начин, както когато я видя за първи път — с тениска, джинси и косата ѝ бе вързана в свободна плитка. Неговата реакция бе същата — усети възбудата в себе си. Единствената разлика бе, че сега тя бе много по-силна, нещо, което не бе вярвал, че е възможно. Вече знаеше точно как изглежда гола, нежната ѝ кожа и изкусителните извивки на тялото ѝ. Той потрепери от желание, докато я гледаше как се приближава. Помнеше звуците, които издаваше, когато удоволствието я бе връхлетяло, как се извиваше в ръцете му, как краката ѝ се обвиха около него. Бе усетил вкуса ѝ, уханието на тялото ѝ и искаше да ги има отново.

Тя влезе, погледна го и се спря. Веднага бе разпознала желанието в очите му. Явно ставаше все по-проницателна. Тази мисъл не му бе приятна.

— Ела — нежно ѝ каза и тя отиде в ръцете му.

Той не стана от стола и я издърпа между бедрата си. Ръцете ѝ обвиха раменете му, когато той се наведе и продължително я целуна; бе толкова зажаднял за устните ѝ, че не можеше да бъде нежен. Еви се прилепи до него и от допира на нежните ѝ извивки сърцето му започна да бие по-бързо. Желанието, с което отвърщаше на целувката му го накара да забрави за Мърсър и за откраднатите компютърни програми, за цялата каша, в която бе замесена и изобщо за всичко, освен за топлата наслада да я държи в ръцете си.

След това реши, че изминалата нощ засега ѝ бе достатъчна, затова нежно целуна челото ѝ.

— Как мина деня ти? — прошепна той, като очакваше да му разкаже за писмото от банката.

— Беше ужасно натоварен — каза тя, като се облегна в ръцете му. — А твоят?

— Отегчително. Трябваше да се справя с някои досадни детайли — това беше лъжа. Той винаги обръщаше внимание на детайлите.

— Днес ми се искаше да си тук. Веднага щях да ти намеря работа. Имам чувството, че всички собственици на лодки се струпаха — тя погледна през прозореца. — Ето ги поредните.

Групата влезе да си купи закуски и безалкохолни. Имаха вид на хора, които прекарват доста време на слънце и внесоха аромата на кокос от лосион против изгаряне. След като усетиха приятната хладина от климатика, вече не им се излизаше и се загледаха в рибарските принадлежности. Еви се заговори с тях. Бяха две двойки, горе-долу на нейната възраст, очевидно решили да си починат на езерото. Една от жените спомена колко добре се чувства, като се е откъснала за малко от децата си и разговорът се завъртя около детските лудории. Най-накрая си тръгнаха, като дружелюбно се сбогуваха.

— Най-сетне сме само двамата — каза Робърт, като си погледна часовника. — Вече е време да затваряш.

— Слава Богу — отвърна Еви, като се прозя.

Помогна ѝ да затвори, след което отиде с нея до тях, като спряха да си вземат нещо за ядене. Вечеряха, след което седнаха на верандата и си говореха за най-различни неща. На Еви скоро ѝ се доспа, резултат от малкото сън предишната нощ. След третата ѝ прозявка Робърт каза:

— Хайде, време е да си лягаме.

Тя му подаде ръка и той ѝ помогна да се изправи. Заведе я в спалнята и започна да я съблича.

— Робърт, чакай — неспокойно каза тя, като се опита да се отдръпне от него. — Не мога...

— Зная — нежно ѝ отвърна той. — Нали ти обещах, че ще ти оставя време да се възстановиш. Казах, че ще спим заедно в буквалния смисъл.

Тя се отпусна в ръцете му и той я досъблече, след което съблече и себе си. В къщата бе доста топло, но след като легнаха голи в леглото, усетиха разхладителния полъх от вентилатора на тавана. Лежаха един до друг, Робърт бе плътно до нея и собственически я бе прегърнал.

Лежеше спокойно отпуснат. Еви вече спеше, което можеше да разбере от равномерното ѝ дишане. След като откри, че всъщност никога не е била съпруга на Мат в леглото, нямаше нищо против

къщата ѝ. Разбира се, чувстваше се по-удобно в своята, но Еви бе спокойна тук, а това бе най-важното. Бе осведомил хората си, че ще нощува при нея, както и предишната вечер им бе съобщил, че Еви ще остане при него.

На няколко пъти ѝ бе дал възможност да му разкаже за писмото от банката, но тя не му бе споделила нито дума. Както бе постъпила и когато моторът ѝ се развали. Предпочиташе да запазва проблемите за себе си, вместо да ги сподели с него и да потърси помощта му. Макар че бе открита и дружелюбна, Еви не обичаше да занимава хората със себе си и явно бе свикнала да се справя с всичко сама. Щеше да ѝ откаже да ѝ помогне, ако го бе помолила, но просто искаше тя да му се довери и да го направи част от проблемите си, а не само от удоволствията. Когато се омъжеше за него, щеше да настоява да споделя и най-малкото нещо.

До този момент не бе стигал толкова далеч в плановете си, но изведнъж реши, че това е единственото правилно нещо, което трябваше да направи. Никога не бе желал друга жена, колкото желаше Еви и се съмняваше, че някога ще срещне друга като нея. След като цялата каша тук приключеше, щеше да я задържи при себе си, което значеше, че ще я вземе със себе си в Ню Йорк. Бе му се отдала, но като цяло бе практичен човек. Щеше да пожелае сигурността на женитбата и тогава той щеше да се ожени за нея. Доста жени му бяха предлагали брак, но за първи път бе готов да приеме. Не можеше да си представи, че някога ще изпита отегчение с Еви, нещо, което бе ставало с всички останали. Още повече, не можеше да си представи, че ще позволи друг мъж да се ожени за нея.

Ни най-малко не съжаляваше, че ще загуби свободата си. Щеше да ѝ купува копирени рокли и скъпи бижута и щеше да я потопи в разкош, така че нямаше да ѝ се налага да работи седем дни в седмицата, да си купува хладилник на втора ръка и да кара престарелия си пикап. Нямаше да се изморява и никога нямаше да се появяват черните кръгове под очите ѝ. Щеше да я взема на бизнес пътуванията си и да ѝ покаже Париж, Рим и Лондон, а летата щяха да ходят в ранчото в Монтана. Маделин щеше да е стъписана, че най-накрая някоя жена е успяла да го хване, но щеше да я хареса. Въпреки очевидния сексапил, който излъчваше, Еви бе такъв тип, че веднага ставаше симпатична на останалите жени. Беше дружелюбна и вежлива

и не се притесняваше много как изглежда. Повечето жени, които бе срещал, бяха далеч по-суетни от Еви и въпреки това постигаха много по-малко.

След месец, а може би и по-рано, всичко това щеше да е зад гърба им и те щяха да са в Ню Йорк. Заспа с приятната мисъл, че съвсем скоро ще я има само за себе си.

Както обикновено, Еви се събуди на зазоряване. Робърт лежеше до нея и топлината на тялото му я обгръщаше, въпреки че завивките бяха изритани в ъгъла на леглото. Сигурно той го бе направил, тъй като не бе свикнал без климатик. Ръката му обгръщаше кръста ѝ и усещаше дъха му във врата си.

Две поредни ноци бе прекарала с него и вече се чудеше как ще понесе самотата, когато той си тръгне.

Тя се обърна към него и се облегна на лакътя си. Той мигновено се събуди.

— Какво има? — попита той и за момент в очите му се прочете притеснение, сякаш нещо го застрашаваше и цялото му тяло се стегна.

Тя бързо поклати глава.

— Нищо. Просто исках да те погледам.

Той се отпусна, успокоен от думите ѝ. Маслинената му кожа бе тъмна на фона на белите чаршафи. Гъстата, черна коса бе разрошена и лицето му бе покрито с наболата брада. Стресна я неподправената мъжественост, която излъчваше, без дрехите, които прикриваха истинската му същност. Легнал до нея, гол и спокоен, разкриваше точно каквото бе — воин, проверил себе си в многобройни битки и най-накрая намерил убежище.

Постави ръката си на гърдите му. Той продължаваше да лежи, като я наблюдаваше през полуотворените си клепачи. Еви не му каза, че го обича, вече му бе признала и нямаше намерение да го повтаря. Вместо това бе решила да научи за него колкото се може повече. През първите осемнадесет години бе събирала спомени с Мат, но с Робърт времето ѝ бе доста кратко и не искаше да пропилее и минута.

Тя се наведе над него и косата ѝ се плъзгаше по тялото му, докато го покриваше с целувки. Харесваше ѝ още повече, когато се

събуждаше — още сънен и топъл. Той потрепери, когато желанието стегна мускулите му, но се отпусна и се отдаде на удоволствието.

— Вероятно точно така изглежда пашата, когато е с любимата си жена — промълви тя.

— Сигурно — отвърна той, като прокара пръстите си през косата ѝ. — Доставяш ми голямо удоволствие, Еванджелин.

Тя продължи да го целува и да се гали в тялото му с нейното, когато нещо на лявото му бедро привлече погледа ѝ. На ранната светлина ясно се виждаше орел, или феникс, с разперени крила. Татуировката бе малка, нямаше и два сантиметра, но бе изключително изящна.

Бе стъписана — не от фигурата, а от самия факт, че я е направил. Нежно прокара пръст по нея, като се чудеше защо бе решил да се татуира. Робърт изобщо не приличаше на мъж, който би се направил подобно нещо; бе прекалено излъскан и изтънчен. Но тя знаеше, че този блясък бе само външен и татуировката го доказваше. Това може би единствения сигнал, че той не е такъв, какъвто изглежда.

— От кога я имаш? — попита тя, като го погледна.

Той я гледаше напрегнато.

— От доста време.

Отговорът бе уклончив и тя усети, че няма да получи по-конкретен. Бавно се наведе и я целуна, устните ѝ се плъзнаха върху единствения знак, че в него бе скрит и друг мъж.

Той издаде дълбок, дрезгав звук и цялото му тяло се стегна.

— Желаяш ли ме? — прошепна тя, като отново го целуна.

Почувства се леко замаяна от женствеността, която откри в себе си. Изпълваше я желание, което се разтваряше като цвете пред слънчевата светлина. Той се засмя приглушено от възбудата му.

— Има ли нужда да ме питаш подобно нещо?

— Май няма — отвърна тя.

— А ти как се чувстваш?

— Изпълнена с желание — каза тя, като се протегна върху тялото му и обви ръце около врата му.

Лицето му бе сериозно, когато се извъртя и я намести под себе си.

— Ще внимавам — дрезгаво промълви той.

Тя погали лицето му.

— Вярвам ти — каза Еви и му отдаде тялото си, както вече му бе отдала сърцето си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Лендън Мърсър откри, че все по-често изглеждаше угрижен, щом се погледнеше в огледалото. Без ясна причина, нищо не ставаше както трябва. Само допреди няколко дни бе изключително доволен от начина, по който всичко се уреждаше и след това изведнъж нещата се объркаха. Когато кучият син Кенън се появи едва не получи инфаркт, но след това се оказа, че той е най-малкият му проблем. Прозвището му „голям шеф“ очевидно бе доста преувеличено; не беше нищо повече от един мързелив плейбой, роден с пари, който нямаше и бледа идея, какво значи сам да се бориш с живота.

Понякога очите на Кенън ставаха леденостудени, сякаш виждаше през теб, което бе доста притеснително. Никога нямаше да забрави паниката, която го сполетя, когато го видя в пристанището на Шоу. За една секунда се ужаси, че са го хванали и са разкрили какво върши. Изглежда, обаче, Кенън се бе ядосал само заради факта, че е напуснал работата си, нещо, което вече не смееше да прави. Отвратителен късмет! Имаше толкова много пристанища в Гънтърсвил, защо Кенън бе избрал точно това? Нито бе най-голямото, нито най-доброто. Всъщност, той го бе избрал точно защото е малко, отдалечено и Еви Шоу определено нямаше времето да забележи, че върши нещо нередно.

Разбира се, след като Кенън бе видял Еви бе ясно защо се навърташе там. Мърсър от месеци се опитваше да я навие да излезе с него, но тя изобщо не бе склонила. Очевидно нямаше достатъчно пари; доста бързо се бе съгласила да излезе с Кенън.

Ако нещата бяха потръгнали, щеше да има достатъчно, за да я заинтригува. Той не пилееше парите си, а ги инвестираше. Фирмите, които избираше, изглеждаха сигурни. Не ламтеше за големите лихви, които някои предлагаша, а залагаше на бавни, но сигурни печалби. За няколко години пресмяташе да има достатъчно пари, за да не му се налага да работи.

Само че акциите, които до вчера му се струваха сигурни бяха започнали да поевтиняват, след като акционерите бяха разпродали дяловете си. Само за една ужасна седмица всичко, което бе трупал, се бе смалило наполовина. Бе продал неговите с голяма загуба, в отчаян опит да съхрани поне малка част от парите си. Имаше чувството, че до каквото се докосне се превръщаше в губещо.

Когато му се обадиха за още една сделка бе толкова доволен, че едва ли не им благодари. Ако в сметката му съвсем скоро не постъпеха пари, нямаше да има възможност да покрива вноските за колата, а и за много други неща. Мисълта, че може да загуби скъпоценния си мерцедес го ужасяваше. Имаше и по-скъпи коли, които възнамеряваше да си купи по-нататък, но мерцедесът бе първата кола, която показваше, че е някой, че е по пътя към върха.

Не можеше да понесе мисълта, че ще загуби всичко, което бе постигнал досега.

Еви имаше чувството, че се е разделила на две. Едната част от нея бе неземно щастлива, завладяна от мисълта, че с Робърт са заедно. Никога не бе смятала, че отново ще може да живее пълноценно; празнината, която зееше толкова дълго в сърцето ѝ сега бе запълнена. Робърт бе едновременно мил и страстен, обръщаше ѝ толкова голямо внимание, че я караше да се чувства като център на неговата вселена. Никога не я пренебрегваше, нито я приемаше като даденост в живота си и непрестанно ѝ показваше, че тя е най-чувствената жена, която е срещал. Когато излизаха заедно никога не се заглеждаше по други жени, макар че, както бе забелязала, те не оставаха безразлични към него. Виждаха се всеки ден и почти всяка нощ спяха заедно.

Вече бе наясно със собственото си тяло и желанието, което събуждаше у нея, така че нощите им сега бяха изпълнени с още повече страст. Робърт бе изключителен любовник, с голямо въображение, като ѝ разкриваше тайните на секса, без да я кара да се чувства неопитна или невежа. Почти всяка нощ се любеха, дълго и нежно, след което тя блажено заспиваше. И когато се събудеха на сутринта, отново се любеха, още сънени.

Имаше такава сила над тялото ѝ, че тя постоянно мислеше за него и го желаше. Не можеше да каже кое харесва повече, страстта

през нощта или сънената нежност в сутрините. Бе невероятно, че за толкова кратко време тялото ѝ бе изживяло такова удоволствие с него и още от следобед започваше да очаква срещите им с нетърпение и жажда. Той със сигурност го забелязваше. Усещаше, че я наблюдава, като че изследва нейната готовност. Понякога имаше безумното желание да го съблече и да се любят страстно на пода, но задържаше страстта си, за да експлодира през нощта.

Бе свикнала да прикрива мислите и емоциите си, като ги криеше зад грижливо построената стена от резервираност, но Робърт винаги успяваше да я накара да се открие. Често водеха дълги, разпалени разговори. Сядаха на верандата и гледаха звездите, а той ѝ обясняваше най-различни теории — за Голямата Мечка, черните дупки и относителността на времето. Бе изключително интелигентен и ерудиран. Умът му постоянно работеше, като или събираше нова информация или подреждаше вече натрупаната. Разговаряха за статии от вестниците, за политика и събития в страната. Разказваха си спомени от детството; тя му обясняваше какво е да израснеш с такава покровителствена сестра като Беки, той я размиваше с истории за инатливата си сестра Маделин. Описваше ѝ ранчото в Монтана, което притежаваше в съсобственост с Рийс Дънкан — съпругът на Маделин и забавни случки с двамата му племенника.

Чувството за близост с Робърт бе едновременно съблазняващо и стряскащо. Някакъв мощен магнит я теглеше към него, бяха близки и с ума, и с телата си и тя вече не бе предишната самотна жена, а другата част от двойка, като цялото ѝ същество се променяше, за да го приеме. Понякога, дълбоко в мислите си, се чудеше как ще оцелее, ако той си тръгне — вече предпочиташе да използва „ако“, а не „когато“ — и мисълта, че може да го загуби я ужасяваше. Не можеше да си позволи да се притеснява за това. Обичаше го сега, в този момент, и това запълваше целия ѝ живот. Не можеше да го задържи и нямаше никакъв смисъл дори да се опитва.

Другата част от нея, тази, която не бе изпълнена с Робърт, бе заета с проблемите около заема. Томи още не ѝ бе звъннал. Тя се обади два пъти в банката; първият път той ѝ каза, че разрешението за ипотeka още не е пристигнало, но тъй като едва ли имаше някакъв проблем, просто трябваше да изчакат. Вторият път, когато се обади, той бе извън града.

Не можеше да чака прекалено дълго. Вече бяха изминали единадесет дни, което значеше, че ѝ остават още деветнадесет, за да изплати заема. Ако нейната банка ѝ откажеше, щеше да се наложи да търси друга и ако те всички бавеха процедурата толкова дълго можеше да не ѝ стигне времето. Само при мисълта, че може да изгуби пристанището я обливаше студена пот.

Обмисляше всякакви начини да изкара парите, които ѝ трябваха, в случай, че ипотеката се забавеше. Можеше да продаде моторницата си, но тя не струваше и половината от сумата, която ѝ бе нужна. Не можеше да помоли Беки и Пол за заем; те имаха достатъчно грижи, пък и не бе лесно да гледаш двама тийнейджъра.

Можеше да продаде моторниците, които даваше под наем, което щеше да ѝ осигури парите, но така щеше да загуби сигурен доход. Разбира се, след като изплатеше заема си, щеше да има повече приходи и скоро щеше да може да си купи нови. Единственият проблем с този вариант отново бе времето. От опит знаеше, че хората не бързат, когато си купуват моторница. Подобна покупка, дори и в град като Гънтърсвил, който бе разположен на река, не бе жизнено необходима. Хората ги разглеждаха, обмисляха, разговаряха с приятели и обстойно проверяваха финансите си. Бе малко вероятно за толкова кратко време да продаде толкова лодки, че да покрие заема.

От малкото възможности, които имаше, това като че бе най-добрата. Постави табела „Продажба на моторници втора употреба“ пред входа на пристанището и разпрати подобни до магазини за рибарски принадлежности. Дори да успееше да продаде само една, това пак би намалило сумата, която трябваше да намери.

Робърт веднага забеляза табелата. Влезе вътре, свали слънчевите си очила и я погледна напрегнато.

— Кои моторници продаваш? — попита той.

— Тези, които давам под наем — спокойно отговори тя и се обърна към клиента, който чакаше.

Той отиде зад щанда и се изправи до прозореца, с ръце в джобовете, като гледаше навън към пристанището. Изчака човекът да си тръгне и я попита:

— Защо ги продаваш?

Тя се поколеба за момент. Имаше много причини да не иска да му сподели за паричните си проблеми. Първата бе, че по принцип не

разгласяваше личните си тревоги и не обичаше да занимава света със себе си. Друга причина бе, че ревностно пазеше пристанището и не искаше да се разчуе, че има финансови затруднения с него. Друга бе, че не искаше Робърт да реши, че по заобиколен начин го моли за заем и щеше да се чувства много неловко, ако той ѝ предложеше да ѝ даде парите. Очевидно той бе богат, но тя не искаше темата пари да нахлува в отношенията им. Ако допуснеше подобно нещо, той никога нямаше да е сигурен дали тя е била привлечена от него, или от парите му. Още една причина бе, че не искаше някой друг да има дял и власт в пристанището ѝ. Банките бяха едно на ръка, но отделните хора — не. Пристанището бе само нейно, то ѝ бе дало силите да изгради живота си наново. Не можеше да се откаже и от най-малката частица от него.

— Остаряват и не мога да разчитам още дълго на тях. Трябва да купя по-нови — отговори тя.

Робърт я наблюдаваше мълчаливо. Чудеше се дали да я прегърне или да я раздруса, но така или иначе не можеше да направи нито едното от двете. Очевидно тя се опитваше да събере парите по всички възможни начини и той искаше да я прегърне и да я успокои, че всичко ще бъде наред. Но поне засега трябваше да удържи инстинкта си да се грижи за хората, които обича. Макар да бе почти напълно убеден, че Еви не бе замесена в шпионажа на Мърсър, все още съществуваше минимална възможност да бърка. Съвсем скоро щеше да разбере със сигурност. Но ако Еви продадеше лодките, с какво щеше да се придвижи Мърсър, за да осъществи поредната продажба? Всяка от тях вече бе снабдена с електронен подслушвател, който щеше да им помогне да го хванат. Ако на Мърсър му се наложеше да използва друга моторница или да смени начина си на доставка, това напълно щеше да обърка плана на Робърт.

От друга страна, бе почти убеден, че Мърсър ще действа скоро. Бяха проследили доста съмнително телефонно обаждане. Докато Еви разполагаше и с една от моторниците, която Мърсър да може да използва, всичко щеше да бъде наред. Просто трябваше да внимава и да следи дали Еви ще може да разпродаде преди това.

— Досега има ли предложения? — попита той.

Тя поклати глава и на лицето ѝ се изписа тъжна усмивка.

— Не, но поставих табелата едва тази сутрин.

— Пуснала ли си обява в някой вестник?

— Не още.

Това би докарало повече клиенти и можеше да го затрудни. Най-лесният начин бе да се намеси и да не позволи обявите да бъдат публикувани; все пак нямаше много местни вестници. Телефоните и тук, и в дома ѝ се подслушваха, така че щеше да разбере в кои вестници е звъняла. Не бе очаквал, че ще има такива затруднения. Еви се оказа доста изобретателна жена.

Пет дни по-късно Еви се втурна в магазина, за да вдигне телефона. Махна кичур от косата си, докато каза:

— Пристанище Шоу.

— Еви, Томи Фаулър е.

Разбра още в момента, в който чу гласа му. Бавно седна на стола, краката ѝ бяха толкова омекнали, че не можеше да седи права.

— Каква е присъдата? — попита Еви, макар да знаеше отговора.

Той въздъхна.

— Съжалявам, но бордът на директорите каза, че имаме достатъчно ипотечи на недвижимо имущество и не са съгласни на още една.

— Не е твоя вината — каза тя. — Благодаря ти.

— Още има шанс. Това че ние не правим ипотечи в момента, не значи, че и другите банки няма да се съгласят.

— Зная, но срокът приближава, имам още четиринадесет дни. Толкова много ви отне да ми отговорите „не“. Колко ще трае процедурата, ако все пак получа заема?

— Твоят случай се забави повече от обичайното. Съжалявам, Еви, но изобщо не подозирах, че няма да се съгласят. Иди в друга банка, още днес, ако е възможно. Ще трябва да дойде оценител от банката, за да изчисли стойността на къщата, но тя е на самата река и е в добро състояние, така че би трябвало да получиш доста повече, отколкото ти е заема. Може само да те забави, докато дойде оценителят, така че започни още от днес.

— Добре, Томи. Благодаря ти.

— Няма за какво да ми благодариш — унило отвърна той. — Не ти помогнах много.

Тя остана седнала дълго, след като затвори телефона, като се опитваше да превъзмогне разочарованието и чувството, че няма да може да избегне приближаващото бедствие. Макар че досега се притесняваше, все пак можеше да контролира тревогата си, тъй като не бе очаквала, че няма да получи ипотеката.

Не бе продала нито една лодка.

Времето бе решаващ фактор, а тя се съмняваше, че друга банка ще ѝ даде парите за толкова кратко време. Имаше чувството, че някаква сатанинска сила бе взела нещата в ръцете си и само ѝ създаваше проблеми.

Все пак трябваше да опита. Не можеше да се откаже и да загуби пристанището, просто защото не бе положила достатъчно усилия. Нямахте да го загуби. Ако не получеше заема и не можеше да продаде моторниците имаше още една възможност. Тя бе само в краен случай.

Избра една от добрите банки в града и се обади, за да си уреди среща за другата сутрин.

На следващия ден, докато се приготвяше, жегата в къщата бе непоносима. Въпреки че вентилаторите на тавана работеха, тя усещаше кожата си влажна и дрехите залепваха по нея. Робърт не я бе попитал защо е толкова горещо, но последните три вечери бе настоявал да спят в неговата къща и след закуска я връщаше. Тази сутрин си бе взела душ, както обикновено, и го помоли да я докара порано, защото има делова среща в девет. Той не я бе разпитал с кого.

Извади нотариалния акт от металната кутия под леглото и се стегна като войник преди битка. Ако и тази банка ѝ откажеше заема, нямаше да си губи времето да обикаля из други. Нямахте вече за кога. Трябваше да побърза, ако не искаше да загуби пристанището.

Свали прозореца на пикапа и вятърът я освежи, докато пътуваше. Жегата ставаше все по-голяма и скоро щеше да е непоносимо без климатика. Тя тъжно се усмихна. Може би вече можеше да го пусне; по някакъв начин щеше да намери парите.

Срещата ѝ бе с господин Уолдроп, който се оказа възпълен, светлокос мъж около петдесетгодишен. Доста любопитно я изгледа, докато я въвеждаше в кабинета си. Еви седна в удобния стол пред бюрото и той зае неговия.

— И така, госпожо Шоу, с какво можем да ви помогнем?

Накратко Еви му обясни ситуацията, след което извади нотариалния акт от чантата си и му го подаде. Той старателно го прегледа, като устните му се местеха, докато четеше текста.

— Изглежда наред — каза той и подаде лист хартия, който извади от бюрото си. — Попълнете тази декларация и ще видим какво можем да направим.

Еви взе документа и излезе във фойето, където имаше места за писане. Докато отговаряше на многобройните въпроси някой друг влезе при господин Уолдроп. Тя погледна човека и веднага го позна, което бе обичайно в малък град като Гънтърсвил. Беше Кайл Брюстър, доста съмнителен бизнесмен, който бе собственик на магазин за стоки втора употреба. Бе също така известен комарджия и дори веднъж преди няколко години го бяха арестували, след като по сигнал, че се играе незаконен комар бяха нахлули в някакво заведение. Еви си помисли, че на Кайл явно му вървеше в хазарта; начинът му на живот бе значително по-висок, отколкото можеше да си осигури с магазина си.

Вратата на кабинета бе оставена отворена. Не можеше да чуе думите на Кайл, но гласът на Уолдроп бе доста по-писклив.

— Ето ви чекът — весело каза той. — Как предпочитате, да ви ги дадем в брой или да ги прехвърлим по сметката ви?

Еви леко се успокои и насочи вниманието си към декларацията. След като банката отпускаше пари на човек като Кайл Брюстър, нямаше причина да не отпусне и на нея. Бизнесът ѝ бе много по-доходоносен, пък и тя бе доста по-благонадеждна личност.

Кайл си тръгна след няколко минути. Еви попълни бланката, но в кабинета беше влязъл друг клиент, така че трябваше да изчака. Часовникът показваше десет. В десет и тридесет човекът си тръгна и тя влезе.

— Заповядайте, седнете — каза той, докато преглеждаше информацията. — Ще се върна след няколко минути.

Еви кръстоса пръсти, като се молеше да одобрят ипотеката още тази сутрин и да изпратят оценител. Щеше да го закара до къщата, ако трябва щеше да му се обажда по десет пъти на ден и да го преследва, докато си свърши работата.

Времето течеше. Тя нервничеше в стола, като се чудеше какво отнема толкова време. В банката очевидно имаше доста работа днес и вероятно служителят, при който бе отишъл господин Уолдроп също бе зает, така че трябваше да почака.

След четиридесет и пет минути Уолдроп се върна в кабинета си. Седна на стола си и скръсти ръце.

— Съжалявам, госпожо Шоу — започна той и в гласа му звучеше искрено съжаление. — Просто в момента не извършваме такива ипотечи. Знаете какво е икономическото положение...

Еви се изпъна в стола си. Усети, че кръвта се отдръпна от лицето ѝ и кожата ѝ се опъна. Това бе достатъчно.

— Икономическото положение е чудесно — рязко го прекъсна тя. — Кризата, която засегна останалата част от страната изобщо не достигна до тук. И вашата банка е една от най-силните. Миналата седмица прочетох в един вестник, че сте купила някаква банка във Флорида. Това, което искам да знам, е, защо давате пари на човек като Кайл Брюстър, един комарджия с криминално досие в полицията, а не можете да ипотекирате имот, който струва пет или шест пъти повече.

Господин Уолдроп се изчерви гузно. Очите му излъчваха напрежение.

— Не мога да коментирам работата на господин Брюстър, госпожо Шоу. Съжалявам, но не аз вземам решенията тук.

— Знам това — бе наясно и с друго нещо, много невероятно, но единственото логично обяснение. — Изобщо няхах никакъв шанс да получа заема, нали? Накарайте ме да попълня декларацията просто формално. Някой ми пречи да получа заема и този някой има доста голямо влияние. Искам да знам кой е.

Той се изчерви дори повече.

— Съжалявам — заекна Уолдроп. — Нищо не мога да ви кажа.

Тя се изправи и взе нотариалния акт от бюрото му.

— Убедена съм, че не можете. Това би означавало да си загубите работата, нали? Довиждане, господин Уолдроп.

Чувстваше се направо замаяна от яд, когато се качи в пикапа. Жегата буквално я удари, но тя не ѝ обърна никакво внимание. Остана на паркинга, като барабанеше с пръсти по волана, неவிждащо заглеждана в движението по пътя.

Някой искаше пристанището. Никой не ѝ бе предложил да го купи, което значеше, че човекът знае, че тя не го продава. Този мистериозен враг бе доста влиятелен и с големи връзки сред местните банки, за да блокира заема ѝ. Най-вероятно и първоначалния трансфер на заема ѝ от нейната банка към тази в Ню Йорк също бе уреден от него, макар тя да не се сецаше за някой с толкова власт. Не можеше да си представи кой би искал пристанището и бе готов на подобни крайности. Наистина бе направила много подобрения и работата ѝ се увеличаваше с всяка следваща година. Когато изплатеше парите, пристанището щеше да носи доста добър приход, но не чак толкова, че да провокира подобни действия.

Няма значение защо, помисли си тя. Нито пък имаше значение точно кой го прави. Най-важното бе да запази пристанището.

Оставаше ѝ още един ход, който можеше да направи и за който не ѝ трябваше заем. Нямахше да сподели и дума с никой, дори и с Беки, докато сделката не бе приключена.

Вцепенено запали пикапа и потегли по улицата, след което спря при първия монетен телефон, който видя на пътя. Сърцето ѝ биеше лудо. Ако се замислеше, сигурно нямахше да има смелостта да го направи. Ако изчакаше, докато се прибере, сигурното скъпата ѝ, позната обстановка нямахше да ѝ позволи да проведе разговора. Трябваше да го направи сега. Това бе единственият избор. Ако загубеше пристанището, губеше целия си живот; ако загубеше къщата, щеше да запази пристанището.

Излезе от колата и отиде до телефона. Имаше чувството, че краката ѝ се движат без никаква команда от мозъка. Обади се на Информация и получи номера, който търсеше. Пусна още една монета и набра цифрите. Обърна се с гръб към улицата и запуши другото си ухо с ръка, за да чува по-добре.

— Уолтър, Еви е. С Хелън още ли искате да купите къщата ми?

— Спря пред един магазин и се обади от уличен телефон — докладваха на Робърт.

— Знаете ли на кого е звъняла?

— Не, сър. Бе застанала така, че не можахме да видим.

— Чухте ли нещо от разговора?

— Не, сър. Съжالياвам. Беше с гръб към нас, а и е доста шумно от движението там.

Робърт разтри лицето си.

— Проверихте ли да не се е обадила в пристанището.

— Не е, нито е говорила с Мърсър.

— Добре. Това е притеснително, но няма какво повече да направим. Къде е сега?

— Прибра се направо вкъщи.

— Уведомете ме, ако проведе някакви разговори.

— Да, сър.

Робърт затвори телефона и се загледа в езерото, докато се опитваше да отгатне с кого и за какво бе говорила. Подозрението, което изникна в съзнанието му, изобщо не му бе приятно. Дали не се бе обадила на тайнствения трети човек, на когото Мърсър продаваше информацията? Дали пък в края на краищата не бе замесена? Бе я притиснал финансово, само за да се увери със сигурност, но изглежда резултатите нямаше да му харесат.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Искаш ли да отидем за риба заедно? — бавно попита Робърт.
— Никога не сме се разхождали двамата с моторница.

Беше шест и тридесет. Жегата се увеличаваше, като с всеки изминал ден температурите се покачваха, а се очакваха още по-високи през следващите дни. Дори и в този ранен час топлината бе осезаема.

Още ѝ бе трудно да мисли. Току-що с Робърт се бяха любили и мозъкът ѝ бе замъглен от удоволствието. Бе я събудил още преди да се съмне. Цялото ѝ тяло все още пулсираше от докосването му, насладата от целувките му се разнасяше из нея. По тялото ѝ минаваха тръпки при мисълта, че го е допуснала вътре в себе си. Главата ѝ бе отпусната върху мускулестата му ръка, а неговата лежеше върху корема ѝ. Искаше ѝ се да се сгуши в него и да заспи, а когато се събуди да се любят отново. Само докато спеше или се отдаваше на страстта с него можеше да забрави всичките си проблеми.

Постепенно обаче удоволствието бе изместено от болка.

— Не мога — каза тя. — Трябва да свърша някои задачи.

Като например да намери къде ще живее. Уолтър и Хелън веднага се бяха съгласили да купят къщата ѝ. Искаха я от години, затова решиха да я платят в брой и после да му мислят за финансите, за да не се притесняват, че Еви ще промени решението си. Бе обещала, че ще се изнесе до две седмици.

Не можеше да каже на Робърт, не още. Боеше се, че той може да се почувства длъжен да я покани да живее при него, а изглежда бе доволен от сегашното положение. Не можеше да си представи, че Робърт би направил нещо, което не иска, но все пак не искаше да звучи умоляващо. Първо щеше да си намери къща или апартамент под наем и чак тогава щеше да му каже.

По същата причина не бе казала и на Беки. Всъщност, не бе казала на никой. Бе взела решението, но още не можеше да се примири. Всеки път, в който си помислеше, че ще трябва да се изнесе

от тук, очите ѝ се напълваха със сълзи. Нямахте сили да обяснява решението си и да влиза в спорове.

Не си позволяваше да се замисля кой стоеше зад всичките ѝ затруднения. Засега трябваше да се съсредоточи върху това да запази пристанището и да намери къде да живее. След като приключеше, щеше да се опита да открие кой ѝ бе причинил всичко това.

— Какви задачи? — попита Робърт като шепнеше в ухото ѝ. Ръката му погали корема ѝ и се насочи към гърдите. Зърната ѝ, още чувствителни от ласките му, набъбнаха при удоволствието от погалването. Дишането ѝ се учести. Вместо да свиква с контрола, който имаше върху тялото ѝ, тя всеки път се учудваше.

— Трябва да платя някои сметки и да пазарувам — излъга тя и се замисли защо ли бе попитал. Той с удоволствието се грижеше за всяка част от личния ѝ живот, но рядко се интересуваше какво прави, докато не са заедно.

— Защо не ги отложиш за утре? — ласките му ставаха по-настойчиви и Еви затвори очи, като усети топлината из тялото си.

— Не мога — тъжно каза тя.

— Сигурна ли си? — попита той, като започна да целува врата ѝ.

Изобщо не можеше да я изкуши с предложението да се разходят по езерото, тъй като жегата наистина бе непоносима. Много трудно обаче можеше да удържи на изкушението да остане с него в леглото цял ден.

— Сигурна съм — насили се да отговори. — Трябва да ги свърша днес.

Друг мъж би се ядосал, че го отхвърлят, но Робърт само въздъхна и отново легна на възглавницата си.

— В такъв случай май трябва да ставаме.

Ръката му я обви по-плътно.

— Какво има?

— Нищо — промълви тя. — Само ме прегърни.

Усещаше силните му мускули. В следващия момент той бе върху нея. Тя го погледна изненадано, като се загледа в зелените очи под гъстите, черни мигли. Можеше да види необузданата страст в тях.

— Какво... — започна тя.

Той грубо нахлу в нея и тя потрепери. Бяха се любили малко преди това, но сега цялото му тяло бе стегнато от желание. Еви рязко

си пое въздух и впи ръцете си в раменете му, сякаш търсеше опора в тях. С изключение на първия път, Робърт винаги беше нежен. Някакъв първичен женски страх се събуди в нея, но се смеси със също толкова примитивно възхищение. Причиняваше ѝ болка, но изпитанието бе дали ще може да понесе властната му мъжественост.

Усети желанието в тялото си. Тя се впи в него, като го притегляше още по-силно към себе си. Не само, че не бе уплашена от силата му, но дори я провокираше. Чувствената наслада се разля из тялото ѝ и тя захапа рамото му. Той изръмжа, някакъв дрезгав, нечленоразделен звук и я повдигна по-плътено към себе си. Еви усети приближаващата вълна от удоволствие и извика, когато тялото ѝ потрепери. Малко след това тялото му се разтресе и той се отпусна върху нея.

Постепенно стаята престана да се върти. Еви усещаше ударите на сърцето му, които се сляха с нейните. И двамата бяха потънали в пот.

Първият път тази сутрин бе продължил повече от час, а сега всичко свърши за по-малко от пет минути. Яростта и властта му я изтощиха още повече.

Какво бе провокирало тази брутална страст? След първата им нощ Робърт бе винаги внимателен и нежен, а сега я бе обладал като завоевател.

Усещаше тежестта му и едва дишаше. Тя въздъхна и той легна до нея. Хладните зелени очи още бяха замъглени от удоволствието.

— Остани с мен днес — настоя той.

— Не мога — каза тя. — Не и днес.

За момент нещо страховито се появи в погледа, след това изчезна.

— Поне опитам — спокойно каза той и седна на ръба на леглото.

Протегна се и хвана ръцете си зад главата. Еви с удоволствие и възхищение разглеждаше изваяния му гръб. Мускулите бяха стегнати, а линията на гръбнака подканяше към целувки. Широките рамене постепенно се стесняваха надолу. Тя се пресегна и го погали.

Той я погледна през рамо и Еви видя усмивка в очите му. Робърт се наведе и я целуна, устните му бяха приятно топли. След това стана и се насочи към банята. Еви го наблюдаваше, докато не затвори вратата след себе си, като се любуваше на стройното му, голо тяло. Чувстваше

се като малко дете при вида на някакво лакомство. Той наистина бе изключително привлекателен мъж.

Погледна часовника и видя, че няма време за фантазии.

Въздъхна, стана и облече тениската му. Отиде в кухнята, за да направи кафе.

Когато се върна в спалнята, той точно излизаше от банята, като бе метнал кърпата си около врата. Кожата му блестеше от водата.

— Направих кафе — каза тя, докато влизаше в банята.

— Аз ще направя закуска. Какво искаш днес?

Мисълта какво ѝ предстоеше определено бе убила апетита ѝ.

— Не съм гладна. Ще пия само кафе.

След като се изкъпа и облече, тя отиде в кухнята и откри, че той бе направил закуска. Пред нейното място бяха наредени купа овесени ядки, портокалов сок и кафе, разбира се.

— Наистина не съм гладна — повтори тя, като взе чашата с кафе и вдиша аромата му.

— Само няколко хапки — усмихнато ѝ каза той, докато седеше до нея. — Трябва да имаш сили за довечера.

Тя го погледна съблазнително.

— Защо? Нещо специално ли планираш за довечера?

— За мен всеки път е специален — нежно каза той.

Сърцето ѝ се сви и тя не можеше да проговори. Просто го погледна, златистите ѝ очи блестяха. Той пъкна лъжицата в ръката ѝ и каза:

— Яж. Напоследък ми прави впечатление, че не се храниш, а е и толкова топло, че си отслабнала.

— Някои хора смятат, че това е добре дошло — отбеляза тя.

Той повдигна вежди.

— Да, но на мен ужасно ми харесват заоблените ти форми и не искам да се променяш. Затова сега яж.

Тя се усмихна и пъкна лъжицата в овесените ядки. Бяха любимата ѝ марка, разбира се. След като ги бе видял в шкафа ѝ, Робърт купуваше само такива.

Насили се да преглътне няколко хапки, което би трябвало да го задоволи.

След по-малко от час той я остави пред дома и ѝ каза:

— Чао, скъпа. Ще се видим довечера. И се пази!

Докато влизаше, Еви се зачуди за последните му думи.

Какво ли смяташе, че ще прави днес, че ги бе казал?

Облече се за работа, така че да не се налага да се прибира повече през деня. Няма още много пъти да си връзвам косата пред това огледало, тъжно си помисли тя. След днес следобед, къщата вече нямаше да бъде нейна. Уолтър и Хелън бяха намерили брокер на недвижими имоти, техен приятел, който щеше да уреди продажбата. Бяха се уговорили, че днес ще попълнят всички документи и те ще донесат чек за сумата. Еви щеше да им занесе нотариалния акт.

Попълни адреса на банката в Ню Йорк, залепи марка на плика и го прибави към купчината документи. Щеше да занесе чека в банката си, да внесе парите и да получи друг, за сумата, която трябваше да им изплати за пристанището. След което щеше да изпрати чека до господин Боровиц. Тогава всичките ѝ финансови проблеми щяха да приключат.

Щеше да загуби къщата си, но можеше да живее навсякъде. Пристанището бе по-важно, то ѝ даваше подкрепа. Чрез него един ден щеше да си купи къща. Нямаше да има същите спомени, както със сегашната, но тя щеше да я превърне в своя дом.

Погледна се в огледалото.

— Докато седя тук нищо няма да свърша — каза си тя и се обърна.

Цяла сутрин обикаля из Гънтърсвил. Бе видяла няколко обяви за апартаменти под наем във вестника, но още не бе звъняла, тъй като първо искаше да разгледа кварталите. Знаеше, че просто се опитва да го отложи, но още не бе готова. Самоубеждаваше се, но не помагаше. Нито една от къщите не ѝ хареса.

Вече бе обяд, когато взе решение. Рязко направи обратен завой, при което шофьорът зад нея едва спря и натисна продължително клаксона. Измънка някакво извинение, мина през паркинга на един магазин и отново се качи на магистралата.

Квартирата, която бе избрала, бе сравнително нова, на около две години. Спря пред сградата и влезе. След двадесет минути вече бе наемател в апартамент № 17, който представляваше хол, кухня и трапезария на долния етаж и две спални на горния. Нямаха само с една спалня. Плати депозит, взе двата комплекта ключове и се върна в пикапа.

Вече го бе направила. Съмняваше се, че ще бъде щастлива тук, но поне щеше да има покрив над главата си, докато си намери къща.

Мобилният телефон иззвъня и Робърт го вдигна, докато си проправяше път по „Гънтър Авеню“, улицата, която разделяше Гънтърсвил на две и минаваше покрай старата част на града, където къщите бяха на повече от един век.

— Мисля, че ме забеляза.

— Какво стана? — спокойно попита той.

— Цял ден шофираше из града. Следях я отдалеч, за да не ме види. Явно търсеше нещо, но не спря никъде. След това тръгна по „Албъртвил“. Тя беше в едната лента, аз в другата. Изведнъж, без изобщо да подаде мигач тя сви към един паркинг и едва не се удари. Не можах да я проследя. Докато обърна, тя вече бе изчезнала.

— По дяволите! — Робърт се чувстваше едновременно изморен и отегчен. Точно когато решише, че Еви е невинна, тя правеше нещо, което отново будеше подозрението му. Очевидно се притесняваше заради пристанището, но имаше и друго нещо, което криеше. Тази сутрин, докато лежаха заедно в леглото внезапно му се прииска да я задържи със себе си през целия ден и да не я остави да направи нещо глупаво. Не бе свикнал жените да му отказват, но Еви най-хладнокръвно го бе направила. Обидно лесно му бе казала „не“.

Вбесен, той дори се опита да я прелъсти, за да остане с него, но пак загуби контрол над себе си, нещо, което се бе заклел да не се повтаря. Дори и след това му каза „не“.

— Ще я изчакам, докато се върне в пристанището — каза мъжът от другата страна. — Съжалявам, сър.

— Няма нищо. Няма идеални преследвачи.

— Така е, сър, но трябваше да внимавам повече.

— Следващият път излезте с две коли, за да може да се размените.

— Добре, сър.

Робърт приключи разговора и остави слушалката. Костваше му доста усилия да не отиде в пристанището и директно да я попита какво е правила. Но трябваше да играе играта си докрай.

Самият той днес имаше някои задачи да свърши, като например да напазува. Обикновено не го правеше, но не му бе неприятно. Южняците пазуваха със същата небрежност, с която вършеха всичко останало. Обикаляха из магазините, заговаряха се с познати или със случайни хора. Първият път, когато посети местния магазин се удиви, че в Ню Йорк хората хабяха повече енергия, докато си почиват в парка, отколкото южняците, докато пазуваат. Трябваше да внимава да не бърза, тъй като със сигурност щеше да се блъсне в някоя възрастна дама, която е спряла по средата на магазина да разглежда нещо.

Днес, обаче, изобщо не бе във весело настроение. Не му харесваше, че Еви някак си сама се напъхваше в капана, който бе нагласил за Мърсър. Искаше му се да я отведе оттук, ако трябва дори да я отвлече. Но ако наистина бе замесена, подобно действие би изплашило останалите съучастници и щеше да провали плана му. Не бе сигурен в нищо и това го вбесяваше.

Още два дни. От подслушаните разговори бяха разбрали, че Мърсър ще продаде още откраднатата информация вдругиден. Еви не бе успяла да продаде нито една моторница, така че това поне не му бе проблем. Нямаше значение коя точно щеше да наеме Мърсър, тъй като те всички бяха снабдени с подслушватели. След два дни всичко щеше да е приключило. След още един той щеше да е в Ню Йорк и Еви щеше да е с него.

Нямаше да му трябват много продукти за тези три дни — но нямаше кафе, а и някои други неща и не му се искаше да се храни само по ресторанти през това време. Обиколи магазина, докато наум преговаряше мерките, които възнамеряваше да вземе, за да предотврати повторен опит за шпионаж. С присъщата му бързина само след петнадесет минути вече бе приключил с пазуването. Докато излизаше през автоматичната врата, жената, която пък влизаше през съседната, се загледа в него и веднага го разпозна.

— Робърт!

Той спря и видя сестрата на Еви, Беки. Някакъв човек вървеше зад него, така че той застана встрани.

— Здравей, Беки. Как си? — той се усмихна насила. — Как е Джейсън? Не съм го виждал напоследък на пристанището.

— Еви не ти ли каза? Забранено му е да стъпва там до края на лятото. Това е истинско наказание за него — сухо отвърна Беки. —

Пристанището е едно от любимите му места — тя също отстъпи встрани. — Дай да не седим тук и да пречим. Ще дойда с теб до колата ти.

Минаха по горещия паркинг. Жегата бе непоносима и дрехите им веднага залепнаха за телата. Робърт лукаво изчакваше, след като бе прочел на лицето на Беки, че е решена да поговори с него. Сестрата закрилница явно бе решила да се убеди, че той няма да нарани Еви.

Стигнаха до джипа и той прибра продуктите, като остави вратите отворени, за да се поразхлади вътре. Облегна се на колата и спокойно я погледна.

— Тревожиш се за Еви ли? — подкани я той.

Тя му хвърли изпитателен поглед.

— Толкова ли лесно може да ме разгадае човек?

— Тя ми е споменавала, че си доста грижовна към нея — отвърна той.

Беки се засмя и отмести кичур от лицето си. Косата ѝ бе потъмня от тази на Еви, но за момент на Робърт му се стори, че всъщност те доста си приличат в изражението, пък и гласовете им бяха еднакви.

— Страдам от синдрома на голямата сестра. Преди не бях такава, но откакто...

Тя спря и Робърт полюбопитства.

— Откога?

Беки не отговори веднага, а се обърна и се загледа в движението по магистралата. Това ѝ даваше възможност да забави отговора си, докато събере и подреди мислите си. Той търпеливо чакаше.

— Сериозни ли са намеренията ти към нея? — рязко попита тя.

Не бе свикнал да го разпитват какво възнамерява да прави, но потисна раздражението си. Беки просто бе загрижена за Еви — нещо, което споделяше с нея. Със съвсем равен тон той каза:

— Смятам да се оженя за нея.

Беки затвори очи и въздъхна.

— Слава Богу! — прошепна тя.

— Не знаех, че нашата връзка е толкова решаваща — каза той, със същия хладен тон.

Беки отвори очи и го изгледа продължително.

— Не можеш лесно да ме стреснеш.

Той почти се усмихна. Както не можеше да сплаши и Еви.

Беки въздъхна отново и пак погледна към движението по пътя.

— Притеснявах се, защото не бях сигурна доколко си сериозен. А вашата връзка наистина е решаваща за Еви.

Отново жегна любопитството му.

— Защо?

Беки не отговори веднага. Вместо това го попита:

— Тя казвала ли ти е за Мат?

Очите на Робърт проблеснаха.

— Може би дори повече, отколкото ти знаеш.

— За това как загина?

Струйка вода се спускаше по гърба му, но вече бе твърдо решен, че няма да мръдне от тук, докато не разбере всичко.

— Умрял е при катастрофа, нали? — не бе сигурен дали Еви му го бе казала или го бе прочел в доклада, който получи.

— Да, в деня след сватбата им — тя спря за момент, докато събираше мислите си и смени темата. — Баща ни почина, когато Еви бе на петнадесет. Аз бях на двадесет, вече омъжена и първото ми дете бе на път. Година по-късно почина и мама. Можеш ли да си представиш какво означаваше за нас да загубим родителите си за толкова кратко време? — гласът ѝ трепереше. — Обичах ги и двамата, но вече бях изградила свой дом с Пол. Имах съпруг, имах син, целият ми живот бе отделен от тях. Но загубата на татко бе голям удар за Еви, а след това мама... Еви не само загуби майка си, но и дома си. Дойде да живее при нас, и ние наистина се радвахме, но за нея не бе същото. Бе още дете, а вече бе загубила устоите си.

Робърт стоеше мълчаливо, цялото му внимание бе насочено към думите на Беки. Еви наистина не говори много за детството си, осъзна той. Вечер, когато седяха на верандата, говореха за хиляди неща, потопени в тъмнината и само звездното небе над тях. Но наистина Еви като че ли бе заключила някъде много дълбоко живота си, преди Мат да загине.

— И все пак, тя имаше Мат — нежно продължи Беки. — Той беше страхотно момче. Познавахме го през целия ни живот и винаги бяха неразделни. Бяха на една възраст, но дори и толкова млад, когато татко почина, той бе плътно до нея. Бе до нея и когато мама си отиде. Мисля, че той бе единствената ѝ опора, единственият човек, освен мен, който бе винаги до нея. Аз имах моето семейство, а Еви имаше Мат.

Той отново върна усмивката на лицето и само благодарение на това, че бе с нея, тя успя да превъзмогне загубата на родителите ни. Още си я спомням каква беше, винаги весела, както е сега Джейсън и много палава.

— Малко ми е трудно да си я представя — каза Робърт. Гласът на Беки трепереше още повече и той искаше да ѝ даде време да се успокои. — В нея има някаква дълбока тъга.

— Така е — съгласи се тя. — Сега.

Ревността, която бе решил, че вече го е напуснала, отново се появи.

— Заради смъртта на Мат.

Беки кимна.

— Тя беше с него в колата — сълзи започнаха да се стичат по лицето ѝ. — През целия си живот ще помня две неща. Първото е сватбата ѝ. Бе толкова млада и хубава, и блестяща, че не можеш да ѝ се нагледаш. Мат не сваляше очи от нея. Следващият път, когато я видях, беше в болничното легло, лежеше като счупена кукла, очите ѝ бяха толкова пусти... — тя спря и се разрида. — Бяха прекарали нощта в Монтгомъри и отиваха към Панама. Валеше дъжд. Бе неделя и са карали по селски пътища, така че не имало много движение. Едно куче изскочило пред колата, ударили го и Мат загубил контрол. Колата излязла от пътя и се превъртяла поне два пъти, след което застанала на дясната страна, като се спряла в дървета. Еви е била заклещена от ламарините. Мат лежал над нея, хванат от колана си. Не е можела да излезе или да се обърне към него, а той постепенно губел кръв. Тя каза, че бил в съзнание — Беки гневно избърса сълзите си. — Заради дърветата доста дълго време никой не видял колата. Знаел е, че умира. Казал ѝ, че я обича и се сбогувал с нея. Бил е мъртъв от около час, когато най-накрая видели колата и се притекли на помощ.

Робърт стоеше като вкаменен, съвсем ясно си представяше какво е преживяло младото момиче през тази неделя. Протегна се и прегърна Беки. Тя облегна главата си на рамото му и заплака.

— Съжалявам — каза тя, когато събра сили и отново избърса сълзите си. — Просто всеки път, в който се сетя за това сърцето ми се къса от мъка.

— Сигурно — каза той.

Все още я държеше в ръцете си, извади кърпичката си и нежно избърса лицето ѝ.

— Еви никога не си позволи да обича някой друг — продължи тя. — Разбираш ли какво искам да ти кажа? Не допусна никой да ѝ стане близък. Ограничи се до хората, които бе обичала преди катастрофата — Пол и мен, Джейсън и Пеги, и само няколко близки приятели, никой друг. Ако не ги бе спасил в езерото, тя щеше да се удави, но нямаше да остави Джейсън, защото не би могла да понесе да загуби още някой. Беше толкова... изолирана, държеше всички на безопасна дистанция.

— Докато се появих аз — каза той.

Беки кимна и се насили да се усмихне.

— До теб. Не знаех дали да съм щастлива или изплашена, така че бях и двете. Искам и тя да получи това, което аз имам — съпруг, когото да обича, деца и семейство, което да ѝ даде сили да живее, когато някой друг умре — видя учудения поглед на Робърт и бързо каза: — Не, никога не е опитвала да се самоубие, дори веднага след смъртта на Мат. Не това имах предвид. Възстанови се от травмите — и двата ѝ крака бяха счупени, едната ръка, няколко ребра и бе с комозио, изпълняваше съвестно каквото ѝ бяха казали лекарите, но просто нищо не я интересуваше. Години наред животът ѝ бе просто механични движения и всеки ден бе мъка. Коства ѝ много усилия, но най-накрая успя да се възстанови. Еви е невероятно силна. Ако на мен се бе случило подобно нещо, не съм сигурна, че щях да го преодоля.

Робърт целуна Беки по челото, трогнат от искрената ѝ загриженост към сестра ѝ. Щеше да му е приятно да му стане снаха.

— Вече можеш да свалиш доспехите и меча и да си починеш — каза той. — Сега аз поемам грижата за нея.

— Най-добре — каза тя, като нямаше и следа от характерната ѝ враждебност. — Защото тя вече плати твърде много за хората, които обичаше. Само Господ знае от къде е събрала смелост да те обича. Бях ужасена, че не си сериозен, защото ако се измъкнеш оттук в края на лятото, това като нищо ще я съсипе.

Очите на Робърт проблеснаха.

— Когато се измъкна оттук — каза той, — тя ще бъде с мен.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Уолтър и Хелън Кембъл бяха около шейсет и пет, пенсионирани, заможни, но не богати. Къщата на Еви бе точно каквото искаха — добре разположена, но в същото време доста стара и малка, така че цената, която щяха да платят бе доста по-ниска от нова къща на брега. И двамата още не можеха да се нарадват на неочаквания късмет; макар доста пъти да я бяха питали дали я продава, много отдавна бяха загубили надежда, че ще се съгласи.

Пристигнаха около половин час по-рано в пристанището заедно с агента за недвижими имоти, който носеше купчина документи. Еви никога не бе купувала или продавала имот и бе изумена от количеството листове, които трябваше да се попълнят, както и от факта, че агентът бе успял да приготви всичко само за един ден.

Нямаше достатъчно столове за всички, затова седяха прави около щанда. Агентът обясняваше всеки лист хартия, след което го даваше на Еви да го подпише и след това на семейство Кембъл. След около час всичко приключи. Еви бе продала къщата си и чекът бе в ръцете ѝ.

Насили се да се усмихне, докато изпращаше радостните купувачи, но след като затвори вратата след тях усмивката ѝ изчезна. Затвори очи и потрепери, като се опитваше да спре мъката, която я обземаше, откакто вчера им се бе обадила. Не помагаше като постоянно си повтаряше, че това е само една къща и би могла да живее навсякъде; това бе нейният дом и току-що бе загубила част от себе си. По-точно, бе я продала.

Но пристанището бе по-важно и зеленият чек в ръката ѝ щеше да го спаси.

Избърса предателските сълзи от очите си и скръсти ръце. Обади се на Бърт и му каза, че трябва да отиде до банката и ще се върне до половин час. Както обикновено, когато го помоли да обслужва клиентите, той лаконично бе казал:

— Добре.

Процедурата в банката приключи много бързо. Чекът от семейство Кембъл бе внесен, след което ѝ издадоха друг за сумата, която дължеше. Томи Фаулър я видя пред гишето и се приближи до нея.

— Как си, Еви?

Гласът му издаваше искрена загриженост и Еви успя да му се усмихне.

— Добре съм. Намерих парите.

На лицето му се изписа облекчение.

— Страхотно! За толкова малко време! Друга банка ти ипотекира къщата ли?

— Не, продадох я.

Той я погледна втрещено.

— Продала си къщата? Но, Еви, защо?

Нямаше никакво желание да му обяснява пред служителя и останалите клиенти, че някой ѝ бе попречил да я ипотекира.

— От доста време мислех да го направя — излъга тя. — Сега банковата ми сметка е добра, пристанището не е обвързано със заем и ще работя на чиста печалба, докато си намеря нова къща.

Изречението на Томи издаваше смесените му чувства. Изглежда повярва на прагматичната ѝ измислица.

— Значи, всичко е наред.

Костваше ѝ доста усилия да продължи да се усмихва.

— Като че ли да.

Служителят ѝ подаде чека и тя го пъкна в плика.

— Днес ще изпратя това до Ню Йорк — каза тя. — Благодаря ти за всичко, което направи за мен.

— Нищо не можах да направя — отвърна той.

— Но поне опита.

Излезе от банката и отиде направо в пощата, където пусна писмото с бърза поща. Всичко приключи; тревогите ѝ бяха вече минало. Не бе лесно, но сега бе свободна.

Робърт чакаше в пристанището, когато тя се върна.

— Къде беше? — настоятелно попита той, изправен до пикапа, докато тя слизаше.

Тя премигна, стресната от враждебния му тон. Робърт рядко даваше воля на истинските си чувства, освен в леглото.

— В банката и после до пощата. Защо?

Не ѝ отговори, а рязко хвана раменете ѝ и я дръпна към себе си. Устните му бяха зажаднели и настоятелни. Еви издаде неразбираем звук от изненада, постави ръцете си на гърдите му, но се отдаде на целувката.

Страст обзе и двамата, силна и наелектризираща. Още не се бе възстановила от изпитанията, които бе преживяла през деня и се отпусна в силните му ръце. Въпреки че животът ѝ се бе превърнал във водовъртеж, поне можеше да разчита на него. Яростно се бе опитвала и притеснявала да не се стигне до подобно положение, но самото му присъствие ѝ действаше успокояващо. Познатото тяло, нежният аромат, който излъчваше, всичко това едновременно я възбуждаше и утешаваше.

Той се отдръпна, стреснат от факта, че се целуват на паркинга. Не че вътре бе по-добре, с клиентите, които постоянно влизаха и излизаха. Прокара пръсти през косата ѝ, като се отдръпна, за да може да види лицето ѝ. Явно забеляза желанието в очите ѝ, защото каза:

— Не тук, мила. Но щом се приберем...

Не бе нужно да довършва изречението. Страстта бе изписана на лицето му и се усещаше в гласа.

След като се опомни къде е, Еви засрамено се огледа и хвана ръката му. Колко още оставаше, докато се приберат вкъщи? Цялото ѝ тяло трепереше от желание.

Дългият следобед бе истинско изпитание за волята и на Еви ѝ се струваше, че летните дни са прекалено дълги. Нуждаеше се от Робърт, от тялото му и зашеметяващата страст в леглото, която щеше да я накара да забрави всичките си проблеми и да се отдаде на наркотичното удоволствие. Чувстваше се на ръба на силите си и имаше чувството, че всеки момент ще загуби самоконтрол.

Най-накрая затвори пристанището. Робърт настоя да отидат направо в тях, но тя отказа.

— Не искам да оставям пикапа тук — каза тя. — Или ще трябва по някое време да ме докараш да го взема, или утре цяла сутрин ще трябва да си губиш времето с мен.

— Няма да е загуба на време — измърмори той.

Желанието ѝ да е с него бе много силно, но тя пак поклати глава.

— Ако утре ме докараш, ще е толкова очевидно за Крег...

— Притесняваш се Крег да не разбере, че спим заедно ли? — Робърт бе искрено удивен и развеселен едновременно. — Той е на седемнадесет, скъпа, а не на седем.

— Зная, но... Това не е Ню Йорк. Тук сме по-консервативни.

Той продължаваше да се усмихва, когато се съгласи.

— Добре, тогава. Но не го смятай за толкова наивен.

Тя се засмя и усети, че тревогата ѝ олеква.

— Добре, просто приеми, че аз няма да се чувствам удобно.

— Тогава си иди до вас. Днес купих много хубаво филе и ще го приготвя, преди да дойда да те взема.

— Имам по-добра идея — каза тя. — Ти започни да го приготвяш, а аз ще дойда сама до вас.

Той се усмихна отново и нежно погали устната ѝ.

— Караш ме да се чувствам като тийнейджър — прошепна той и тя се изчерви.

Цялата бе изпълнена с нетърпение, докато се прибираше до къщата си, взе си душ и се преоблече. Сърцето ѝ биеше в такт с името му.

Все още бе толкова горещо, че не можеше да си представи да си облече дълга дреха, но в същото време не ѝ се носеха къси панталони. Избра си светлосиня пола и блуза без ръкави с широко деколте, което описваше съвършените ѝ гърди. Полата бе буквално прозрачна и краката ѝ се виждаха. Не би излязла така на улицата, но с удоволствие щеше да отиде в този вид при Робърт.

Той се приближи до вратата, когато чу шумът на пикапа ѝ. Лицето му се стегна, като я видя.

— Боже Господи!

След като влязоха вътре, той тръшна вратата и бързо я избута в спалнята.

— Какво стана с пържолите? — извика тя, учудена от настървението му.

— Няма значение — измърмори той, като я вдигна в ръцете си и я сложи на леглото. Легна върху нея и Еви усети тежкото му тяло. Рязко вдигна полата ѝ и я съблече.

Еви се засмя. Още дори не я бе целунал и въпреки това цялото ѝ тяло трепереше от желание. Той се опитваше да разкопчае колана си, но в бързината не успяваше и тя му помогна.

Доста пъти се бяха любили и въпреки това тя всеки път се удивляваше на удоволствието, което ѝ доставяше. Въздъхна, цялото ѝ тяло бе стегнато от страст. Усещаше горещите вълни, които преминаваха през всяка клетка от тялото ѝ. Извика и впи ръце в гърба му, когато цялата се разтресе от наслада. Той шепнеше нещо в ухото ѝ, но не можеше да разбере какво точно ѝ говореше.

След това същите тръпки от удоволствие преминаха през неговото тяло. Той се отпусна върху нея и двамата дишаха бързо, изтощени.

— Определено ме връщаш в тийнейджърските ми години — измърмори той. — Независимо колко често се любим, постоянно те желая. Само когато лежим така съм задоволен.

— Тогава да си седим така — тя погали мускулестия гръб, като усещаше топлината, която излъчваше дори през ризата.

— Все някой ще ни открие до две седмици.

Той се засмя и я целуна.

— Ако искам да седиш така, май ще трябва да те нахраня.

Целуна я отново и стана.

Тя се протегна. Празнотата, която усещаше от дни, бе затъпена, но не бе изчезнала. Никога досега не бе изживявала подобно нещо, толкова силна връзка с друго човешко същество. И този път щеше да се размине с щастието си, ако Робърт не бе толкова твърдо решен да я има.

През следващите няколко часа приготвиха вечерята. След това, когато приключиха с яденето и почистиха кухнята, седнаха на верандата. Нощта бе топла, температурата още бе висока. Робърт се изтегна в шезлонга и притегли Еви при себе си. В къщата нищо не светеше и тъмнината ги обгръщаше като пелена. Лежаха мълчаливо и ръката му нежно галеше гърба ѝ. Постепенно ласките му станаха по-настойчиви и Еви усети възбудата в себе си. Той свали блузата ѝ и я пусна на верандата. Плъзна ръката си по копринената кожа на бедрата. Обгърна ханша ѝ, докато я настаняваше върху себе си.

— Имаш прекалено много дрехи по себе си — измърмори тя, като целуваше лицето му.

— Затова пък ти нямаш нито една.

— И кой е виновен за това? — устните ѝ се плъзнаха по врата му.
— Когато дойдох бях напълно облечена.

— Не бих казал. Когато влезе, зърната на гърдите ти издаваха, че си без сутиен. А и не бих нарекъл това нещо пола.

Обгърна лицето ѝ и дълго я целуна, докато се съблече. Тя се намести върху него.

Дълго време останаха така, отдадени на удоволствието да усещат телата си едно до друго. Видяха се светлините на минаваща рибарска лодка, но тъмнина ги скриваше от любопитни погледи. Малко след това вече не можеха да лежат спокойно отпуснати. И двамата бяха завладени от желание.

На следващата сутрин спаха до девет часа. Тя се прозя като сънлива котка и Робърт я прегърна, като оправи разрошената ѝ коса. Както обикновено, той я бе събудил призори и я бе любил, след което и двамата доволно заспаха отново.

Целуна я бързо, стана от леглото и отиде да си вземе душ. Еви пак се прозя и също стана. Облече тениската му и отиде да направи кафе.

— Робърт, трябва ти кафе машина с часовник — каза тя на глас, докато сипваше кафето във филтъра.

Докато седеше в слънчевата кухня и слушаше звуците на кафе машината осъзна, че се чувства напълно безгрижна. Обви ръце около талията си, сякаш за да не остави това измамно чувство да избяга. Щастлива съм, изненадано откри тя. Въпреки че бе продала къщата, бе щастлива. Пристанището бе спасено и имаше Робърт. Най-вече, имаше Робърт.

Любовта ѝ към него нарастваше с всеки изминал ден. Бе толкова сериозен и потаен; въпреки че бяха толкова близки, той все пак запазваше една част от себе си неоткрита за никой. Знаеше го много добре, но това не намаляваше любовта ѝ към него. Не бе разтворил сърцето си пред нея, но това не означаваше, че не заслужава обичта ѝ. Може никога да не ме заобича, помисли си тя. Но ако това бе всичко, което може да даде на една жена, тя щеше да го приеме.

Позвъняване прекъсна мислите ѝ. Бе като звън на телефон, но той бе в кухнята, а звукът се чуваше от другата стая. Явно номерът на телефона в кабинета е друг, реши тя. Робърт бе в банята и нямаше да го чуе. Иззвъня само веднъж, сигурно телефонният секретар се бе включил.

Мина през коридора и влезе в кабинета. Чу шумът на факса.

Машината замлъкна, след като се получи само един лист хартия. Обърна се да излезе, но нещо на листа хвана погледа ѝ.

Името, което бе изписано, бе нейното.

Съобщението бе кратко: „Господин Боровиц току-що докладва, че днес е получил чек от Еви Шоу с пълната сума. Ръцете му са вързани. Други инструкции?“ Надрасканият подпис изглеждаше като: „Ф. Каури“.

Еви откъсна хартията и го прочете отново. Първоначално бе стъписана. От къде на къде Ф. Каури ще докладва на Робърт, че е изплатила заема? И защо господин Боровиц ще им го каже? Робърт изобщо не знаеше нито за заема, нито за това, че е трябвало да го изплати наведнъж.

В един миг умът ѝ блокира и дишането ѝ спря. Замръзна на мястото си, когато схвана истината. Робърт е знаел за всичко това и той е бил този, който се опитваше да блокира ипотеката ѝ. Заради него бе купен заема ѝ от банката в Ню Йорк и той бе инструктирал господин Боровиц да не съгласява на никакви уговорки. Нейният любим бе нейният враг.

Усети изгаряща болка в гърдите си. Въздъхна, пое си дълбоко въздух, но болката си остана там. Чувството, че е предадена я задушаваше.

Очевидно Робърт бе далеч по-заможен и влиятелен, отколкото бе предполагала. Не знаеше защо иска пристанището ѝ, но явно го искаше. Имаше доста въпроси, на които не можеше да си отговори, особено сега. Може би по-късно, когато отново можеше да мисли, щеше да открие отговорите им.

В момента всичко, което можеше да измисли бе, че Робърт се бе опитал да ѝ отнеме пристанището и заради него бе продала къщата си.

Значи постоянната му дистанцираност, която бе усетила, е била напълно реална. Не бе отдал сърцето си, защото за него връзката им е била бизнес. Дали я бе съблазнил, за да може да стои близо до нея и да

следи всеки неин ход? След всичко останало, това ѝ се стори доста смислено обяснение.

Усети, че кръвта се бе оттеглила от лицето ѝ и краката ѝ се движеха автоматично, когато излезе от кабинета. Проклетият факс още бе в ръцете ѝ, когато влезе в кухнята.

Цялата безнадеждност на ситуацията се стовари върху нея като огромен товар. Каква ирония да се влюби в мъжа, който се опитваше да съсипе живота ѝ! Той едва ли би приел развързката така мелодраматично, но сигурно за него това бе просто бизнес, а не любов.

Чу, че Робърт спря душа. Бавно и внимателно сгъна факса и го хвърли в кошчето, след което си сипа чаша кафе. Отчаяно се нуждаеше от кофеин или каквото ѝ да е, само да ѝ даде сили. Ръцете ѝ леко трепереха, когато приближи чашата до устните си.

Тя бе застанала пред прозореца, когато след няколко минути, Робърт влезе в кухнята. Бе облечен в дънки и бе метнал кърпата около врата си. Спря и цялото му тяло потрепери, когато я видя. Тя бе неземно красива, златистата коса свободно падаше на гърба ѝ. Бе облечена само в неговата тениска и не я бе закопчала. Няма друга дреха, която толкова да отива на жената, като мъжката тениска, помисли си той. Тя пиеше кафето си и гледаше през прозореца, явно замислена за нещо.

Той остави кърпата и отиде до нея. Взе чашата ѝ и отпи.

Никоя жена не бе откликвала като Еви. Беше истински огън в ръцете му, отдаваше му се с цялата си страст и искаше още. Постоянно я желаше.

Нежно погали кожата на крака ѝ.

— Банята е на твое разположение.

— Добре — сухо отвърна тя, сякаш изобщо не го бе чула. Все още гледаше през прозореца.

Наведе главата си, за да види в какво се е загледала. Езерото се разстиляше пред очите им, виждаха се и няколко лодки.

— Какво гледаш?

— Нищо.

Тя се отдръпна от прегръдката му и излезе от кухнята.

Робърт повдигна вежди в учудване, но бе гладен и се зае да си приготви закуска. Едва бе извадил бекона, когато Еви се върна, напълно облечена и с ключовете в ръка.

— Докато се къпеше пристигна факс — тихо каза тя.

Той се обърна и замръзна на мястото си, когато видя лицето ѝ. Беше бледо и безизразно и очите ѝ излъчваха празнота. Спомни си как Беки бе описала погледа ѝ след катастрофата и разбра какво е имала пред вид. Изглеждаше толкова отдалечена, сякаш вече си бе тръгнала.

— От кого? — попита той. Гласът му бе спокоен, но наум бясно прехвърляше всички възможности. Най-лошата бе ако тя наистина е замесена с Мърсър и е разкрила, че им е поставил капан.

— От Ф. Каури.

— А, да — кимна той, като се опита да скрие облекчението си. — Това е секретарката ми — вероятно нямаше нищо общо с Мърсър, но защо тя се държеше толкова хладно?

— В кошчето за боклук е, ако искаш да го прочетеш, но и аз мога да ти кажа какво пише.

Той се облегна на шкафа, кръстоса ръце и я погледна изпитателно.

— Кажи ми.

— Господин Боровиц е осведомил секретарката ти, че е получил чек от Еви Шоу, с който тя изплаща целия заем и ръцете му са били вързани. Тя пита какви са по-нататъшните ти инструкции.

Изражението на Робърт не се промени, но наум проклинаше яростно. От всички неща Еви да попадне точно на това! Бе по-добре, отколкото нещо свързано с Мърсър, но как щеше да ѝ обясни? Изобщо не бе възнамерявал тя да разбира за всичките му машинации. Бе възнамерявал да я притисне финансово, но никога нямаше да допусне да отнемат пристанището ѝ. Не се впусна в обяснения, а изчакваше нейната реакция, за да реши какво да ѝ каже. И откъде, по дяволите, бе взела пари, за да плати заема си?

— Ти си причината да не мога да получа ипотека — каза тя, гласът ѝ бе толкова тих, че едва се чуваше.

Бързо е подредила цялата картина, помисли си Робърт. Още от самото начало тя бе невероятно проницателна.

— Да — отвърна той, като реши да не лъже.

Стискаше ключовете си толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Усети, че всеки момент ще избухне. Тя си пое дълбоко въздух и след това продължи:

— До края на деня искам да разкараш лодката си от пристанището ми. Ще ти върна парите.

— Не — спокойно отвърна той. — Държа да си изпълниш договора.

Нямаше да си губи времето в спор, който не можеше да спечели. Бе се надявала, че поне ще има достойнството да направи каквото го помоли, но след като ѝ бе причинил всичко останало май нямаше на какво да се надява.

— Тогава я остави там — каза тя. Очите ѝ бяха толкова празни и гласът ѝ бе равен. — Но не ми се обаждай, защото не искам да те чувам. Също така не идвай, защото не желая да те виждам.

Робърт се загледа в лицето ѝ, като се опитваше да пробие стената, която толкова бързо бе изградила.

— Няма да се отървеш от мен така лесно. Знам, че сега си ядосана...

Тя се изсмя, кух звук, който нямаше нищо общо с истинския ѝ смях. Робърт премигна.

— Така ли реши да се справиш с мен? Знам, че ме наблюдаваш и се чудиш как да постъпиш — каза тя. — Ти никога не се оставяш на първата си реакция, нали? Наблюдаваш и преценяваш реакциите на хората, така че да можеш да ги манипулираш — Еви усети, че гласът ѝ се разтрепери и спря за момент. — Не, не съм ядосана. Може би след около петдесет години ще остане само яд.

Обърна се и тръгна към вратата.

— Еви!

Гласът му изплющя като камшик и Еви се извъртя, като потрепери от командата му. Това не бе ловкият стратег, а безмилостния завоевател.

— Как успя да изплатиш заема си?

Тя бавно го погледна през рамото си. Очите ѝ бяха изпълнени с болка.

— Продадох къщата си — каза тя и излезе.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Робърт тръгна след нея, но се спря. Вместо това ругаеше яростно и удари с всички сила плота. Още не можеше да ѝ обясни нищо. Всяка клетка в тялото му крещеше да я спре, но той си възвърна контрола. Стоеше неподвижно, докато слушаше как пикапът запали и потегли. Не изпили с гуми или нещо подобно, най-спокойно зави по пътеката и се качи на пътя.

По дяволите! Бе продала къщата си! Отчаяното ѝ действие го изпълни с мъка и в този момент разбра, без капчица съмнение, че Еви изобщо не бе замесена с Мърсър. Жена, която може да прави пари чрез шпионаж, никога не би си продала къщата, за да изплати дълг. Бе създавала впечатление, че се среща в езерото с Мърсър, но очевидно това е било просто съвпадение. Еви бе напълно невинна и машинациите му ѝ бяха коствали къщата.

Сега нямаше да иска и да го чуе, но след като разбиеше шпионажа и пратеше Мърсър зад решетките, щеше да я накара да разбере защо се е наложи да я заплаши със загубата на пристанището. Това, че я бе подозирал в съучастие също щеше да му създаде проблеми. Нямаше да му е лесно да я умилюва, но рано или късно щеше да си я върне, тъй като не приемаше „не“ за отговор, когато наистина искаше нещо. А желаше Еви повече от всичко друго.

Бе наясно, че само извинения и обяснения няма да му помогнат. Еви не бе злопаметна, но имаше много силно чувство за справедливост и ако я помолеше за примирие, може би щеше да се разнежи. Можеше да ѝ откупи къщата от новите собственици. Те, разбира се, нямаше да се съгласят в началото, но след като удвоеше цената щяха да променят решението си. Щеше да ѝ я подари като извинение, макар да му се искаше да ѝ купи по-нова и по-голяма. Най-простото решение бе да ѝ подари своята къща. За него не бе никакъв проблем да си купи друга, където и да е, но Еви имаше нужда да има свой собствен дом. Щяха да я използват за лятна вила, когато им се приискаше да избягат от шумотевницата на Ню Йорк или когато Еви искаше да види сестра си.

Извади проклетия факс от кошчето и го прочете. Три кратки изречения; както обикновено, практичната Фелис. Беше царица да му спестява времето, но този път бе предизвикала голяма катастрофа, която можеше да му коства Еви.

Не. Без значение какво щеше да направи, но нямаше да остави Еви да си отиде.

Еви караше абсолютно на автопилот, като събра последните си сили. Опитваше се да изгони всичките мисли от съзнанието си, но не успяваше. Как бе възможно да е толкова вцепенена и в същото време да изпитва такава непоносима болка? Цялото ѝ тяло я болеше, сякаш я бяха пребили и едновременно с това имаше усещането, че тялото ѝ не е нейното. Никога досега не бе изпитвала такава празнота. Топлината от слънцето я обгръщаше, но сякаш и тя не я докосваше.

Защо? Не го бе попитала и не можеше да измисли смислена причина. Но всъщност, това не бе най-важното. Единственото сигурно нещо бе, че истинският мотив нямаше нищо общо с любов и привличане, че умишлено се бе сблизил с нея, за да събере необходимата му информация, след което да я използва срещу нея. Как изобщо бе разбрал за заема? Може да е получил сведения за банковата ѝ сметка, но най-вероятно просто бе пребъркал бюрото ѝ. Бе имал достатъчно много възможности да го направи — още първия път, когато я бе докарал да се преоблече, след като Джейсън бе паднал във водата, тя го остави сам в хола.

Не знаеше защо бе набелязал пристанището ѝ, но и не я интересуваше. Отдаде го на чиста алчност, желание да притежава това, което принадлежи на други.

В действителност, тя изобщо не го познаваше.

Все още се държеше, когато пристигна в къщата си. Не, не нейната, а къщата на семейство Кембъл. Отвори вратата и влезе; огледа позната обстановка и се насочи към банята. Наведе се над тоалетната и повърна, но позивите продължиха.

Когато най-накрая спазмите престанаха, Еви се отпусна безжизнено на пода. Нямаше представа колко дълго бе лежала така, изтощена от болка и мъка, но след малко започна да плаче. Сви се на

топка като прегърна краката си, за да се смали колкото може и цялото ѝ тяло се разтресе в ридания. Плака, докато вече нямаше сили и за това.

Доста време остана така, докато най-накрая разтреперана се изправи. Очите ѝ бяха подути и зачервени, но се чувстваше успокоена. Всъщност, спокойствието бе толкова вцепеняващо, че се учуди дали ще може някога да почувства нещо. Господи, надяваше се да не може!

Съблече се, като остави дрехите си на пода. По-късно щеше да ги хвърли. Никога повече не искаше да вижда тази пола. Трепереше, когато застана под душа. Дълго време стоя под горещата вода, но топлината като че не достигаше до кожата ѝ.

Можеше да седи така цял ден, парализирана от нечовешката болка, която изпитваше, но най-накрая излезе. Искаше само да се добере до леглото си, да затвори очи и да забрави, но нямаше да стане. Никога нямаше да забрави. Можеше да седи под душа до безкрай, но водата нямаше да отмие докосванията му до тялото ѝ или пък образа му в съзнанието ѝ.

Никога не я бе желал истински. Бе искал пристанището.

Пристанището. Мозъкът ѝ се вкопчи отчаяно в думата. Все още бе нейно, бе успяла да го спаси сред руините, в които Робърт Кенън бе превърнал живота ѝ. Бе нанесъл много щети, но не бе победил.

Навиците, трупани с години, си казаха думата и тя започна да се приготвя за работа. След като избърса косата си, Еви застана пред огледалото в банята, среса я и я върза на опашка. Собственото ѝ лице я гледаше, бледо и безизразно, очите ѝ бяха като две дълбоки дупки. Загубата на Мат бе унищожителна, но тя бе сигурна в любовта му. Този път нищо не остана. Вниманието, което Робърт демонстрираше, е било илюзия, нагласена да я заблуди. Страстта им, поне от негова страна, е била проста смесица от чист секс и сложни комбинации. Бе достоен за учител на Макиавели.

Бе разбил предпазния ѝ щит и за първи път от години я бе накарал да се разкрие. Смяташе, че няма да понесе повече болка, но сега научаваше, че притежава неподозирани възможности. Нямаше да умре от това, в крайна сметка; просто отново щеше да изгради щита, този път още поздрав, така че никой да не може да проникне. Щеше да ѝ отнеме доста време, но тя разполагаше с такова — имаше целия си живот на разположение да си спомня за Робърт Кенън и как я бе използвал.

Скри подпухналите си клепачи зад слънчеви очила и внимателно подкара към пристанището, тъй като не искаше да предизвика катастрофа, защото не е била на себе си. Не искаше да умре в злополука и да позволи на Кенън удоволствието да спечели.

Когато пристигна, всичко изглеждаше странно нормално. Остана в пикапа, като разглеждаше наоколо, удивена, че пристанището си бе същото. Толкова много неща се бяха случили за съвсем кратко време, че ѝ се струваше, че я е нямало със седмици, а не само една нощ.

Поне още притежаваше това.

Робърт кръстосваше из къщата като пантера затворена в клетка, вбесен от необходимостта да чака. Чакането не бе част от характера му; бе свикнал хладнокръвно да взима бързи решения и да действа. Знаеше каква мъка е причинил на Еви, какво си мислеше тя в момента и изпитваше изгаряща болка. Можеше да оправи нещата с къщата ѝ, но щеше ли да успее да излекува сърцето ѝ? Всеки час, през който тя бе далеч от него и мислеше, че я е предал, задълбочаваше раната. Бе убеден, че тя няма да го изслуша сега и само това го спираше да не я потърси. Чак след като пратеше Мърсър в затвора и можеше да ѝ обясни защо е постъпил по този начин тя щеше да го разбере. Можеше да му удари шамар, но щеше да го изслуша.

Бе почти три, когато телефонът иззвъня.

— Мърсър се приготвя, сър, — докладва мъжът. — Паникьосал се и се обади на купувачите от офиса си. Каза, че парите му трябва веднага. Ще можем да ги хванем на местопрестъплението.

— Къде е в момента?

— На път за Гънтърсвил. Имаме кола, която го следи. И аз съм се насочил натам, но ще ми трябва поне двадесет и пет минути, докато стигна.

— Добре. Използвайте подслушвателните устройства и ти иди колкото се може по-бързо. Аз тръгвам към пристанището, за да го изпреваря. Той не е виждал моторницата ми, така че няма да ме разпознае.

— Внимавайте, сър. Вие ще пристигнете преди нас.

Робърт се усмихна мрачно, когато затвори телефона. Всичко, от което се нуждаеше бе в моторницата — пистолет, фотоапарат, бинокъл

и касетофон. Мърсър бе паднал в капана му.

Караше към пристанището, като не обръщаше внимание на ограничението на скоростта. Единствено се надяваше Еви да не излезе и да направи някоя глупост, която би предизвикала сцена. Нямаше време за подобни изпълнения, а и последното нещо, което му трябваше, бе да го разпознаят. Опита се да си представи Еви да направи сцена, но някак си не успя. Не, не би го направила; не бе в стила ѝ. Просто щеше да погледне през него, сякаш не съществуваше. Когато пристигна в пристанището, направо се насочи към дока, където бе оставил моторницата си, като дори не погледна към офиса.

Еви чу шумът от джипа му. Познаваше го толкова добре, колкото ударите на сърцето си. Замръзна като се опита да събере силите си и да издържи, но минаха няколко минути, а вратата не се отваряше. Когато се насили да погледне през прозореца, забеляза високата, стройна фигура да се насочва към моторницата. Малко след това чу мощния мотор и видя, че излиза в езерото. Когато мина вълнолома, Робърт ускори моторницата до краен предел.

Не бе очаквала, че ще изпита такава болка като го види.

Лендън Мърсър влезе след десетина минути. Задушавача буца бе заседнала на гърлото ѝ и само благодарение на това не му се разкрещя. Днес, обаче, нямаше и следа от обичайната превзетост, с която явно се смяташе за неустоим. Беше блед и лицето му бе изпънато. Бе облечен с къси панталони и бяла риза, като яката му не бе закопчана. Челото и горната му устна бяха облени в пот. Разбира се, носеше рибарската кутия, но този път бе забравил въдицата и макарата.

— Имаш ли лодка за мен, Еви? — попита той, като се опита да се усмихне, но вместо това лицето му се изкриви в грозна гримаса.

Тя избра един ключ и му го подаде.

— Вземи последната.

— Благодаря. Ще ти платя, като се върна — каза той, като вече бе стигнал вратата.

Нещо подскочи в нея. Вече бе имала достатъчно главоболия. Мърсър определено вършеше нещо нередно и днес дори не се опита да излъже, че отива за риба. Пристанището бе единственото нещо, което

й остана. Ако кучият син продаваше наркотици и ги пренасяше с нейните моторници, можеше наистина да го загуби.

Само през трупа й.

Бе й дошло прекалено. Не мислеше разумно, когато отиде до пикапа, извади пистолета, който държеше под седалката и се забърза към моторницата си. Ако бе помислила, щеше да се обади в полицията или на речния патрул, но подобно нещо изобщо не й мина през ума. Можеше да се съсредоточи само върху едно нещо — да спре Мърсър.

Робърт бе заел позиция, от която можеше да види кога Мърсър ще отплава от пристанището, след което да го проследи, без да привлече вниманието му. Подслушвателното устройство работеше безгрешно. Не искаше да се приближава прекалено близо до него, за да не стресне хората, с които Мърсър щеше да се срещне и затова го остави да спечели преднина.

Още една лодка се задаваше отляво, като препречваше пътя му. Имаше достатъчно място и Робърт не намали, докато не откъсваше поглед от моторницата на Мърсър. След това другата лодка застана пред него и той забеляза русата плитка, която се вееше.

Еви! Сърцето му подскочи. Появата й го стъписа и след това изведнъж разбра всичко. Тя следеше Мърсър. Точно това бе правила през цялото време. С изключителната си интуиция тя веднага бе усетила, че Мърсър е замесен в нещо и се бе опитала сама да разбере точно в какво. В един миг дори осъзна защо го правеше — използвайки лодките й, Мърсър замесваше пристанището. А Робърт най-добре знаеше на какво е готова, за да го предпази. Бе продала без колебание къщата си и щеше да рискува живота си.

Ругаеше бясно, когато вдигна телефона и набра номера.

— Еви преследва Мърсър — бързо каза той, когато вдигнаха от другата страна. — Тя е с нас. Предай на останалите и внимавайте да не пострада.

Усети как цялото му тяло изстина при мисълта, че можеха да наранят Еви. Никой от неговите хора нямаше да стреля по нея, но не бе сигурен за другите.

Мърсър се насочваше към островите, както и бе предполагала. Следеше го на около петстотин метра разстояние, така че нямаше да я забележи и бързо щеше да го настигне, когато той намалеше.

Пистолетът лежеше в скута ѝ. Бе четиридесет и пети калибър, много точен и Еви не само имаше разрешително, но и знаеше как да го използва. Каквото и да вършеше Мърсър, днес щеше да приключи.

Между два малки острова имаше още една моторница и вътре седяха двама мъже. Мърсър не направи обичайните обиколки, а направо се насочи към тях. Еви увеличи скоростта и го проследи.

Мърсър спря до другата лодка и им подаде кутията. Еви забеляза, че един от мъжете я посочи и Мърсър се обърна към нея. Не носеше шапка или слънчеви очила и въпреки че косата ѝ бе вързана, веднага щяха да различат, че е жена. Не се притесняваше, че ще я разпознае, защото игричките му бяха приключили.

Фактът, че е жена и е сама ги накара да се успокоят видимо. Мърсър се бе изправил и се опитваше да пази равновесие върху клатушкащата се лодка. Уверен, че не са ги хванали да правят нещо нередно, той се наведе и прошепна нещо на двамата мъже, след което извика към нея:

— Еви, нещо случило ли се е?

Тя махна ръка, за да не провокира подозренията му. Все още бе на около тридесет метра от него. Изключи мотора, като знаеше, че моторницата ще продължи още няколко метра на собствен ход. След това, съвсем спокойно, тя вдигна пистолета и го насочи към мъжа, който държеше кутията.

— Не ме изнервяй — каза тя. — Остави кутията долу.

Мъжът се поколеба, като хвърли изплашен поглед към партньора си, който още бе зад волана. Мърсър замръзна на мястото си, като не откъсваше поглед от пистолета.

— Еви — започна той, като гласа му трепереше. — Слушай, ще те включим и теб. Става въпрос за много пари...

Тя изобщо не му обърна внимание.

— Казах ти да оставиш кутията — повтори тя.

Мозъкът ѝ още не работеше съвсем ясно. Единственото нещо, което се въртеше в ума ѝ бе, че ако мъжът я пуснеше във водата, единственото доказателство щеше да потъне и тя нямаше да може да обясни какво прави. Нямаше представа как щеше да предаде трима

мъже и три лодки на властите, но този следобед имаше доста движение по реката и щеше да повика някой минувач.

Още една моторница се приближаваше след нея и то доста бързо. Мърсър се обърна към нея и на лицето му се изписа ужас, но Еви не изпускаше от поглед мъжът с кутията. С периферното си зрение видя черната, лъскава моторница. Робърт се изправи като държеше пистолет насочен към двамата мъже.

— Дори не се опитвайте да помръднете — каза той и тонът му накара Еви да го погледне бързо. Привидната му изтънченост бе изчезнала и сега дори не се стараеше да скрие същинската си природа. Смъртоносното оръжие в ръката му изглеждаше напълно на мястото си, сякаш хиляди пъти го бе използвал. Лицето му бе сериозно, а в очите му блестеше хладната жестокост на хищна пантера.

Вълните, които моторницата на Робърт бе предизвикала, избутаха лодката на Еви към другите и те се блъснаха.

— Внимавай — каза тя и включи мотора.

От удара Мърсър падна във водата. Мъжът изпусна кутията и размаха ръце, за да запази равновесие. Тя падна на дъното на лодката. Робърт се разсея за миг и тогава шофьорът на другата лодка се наведе, извади пистолет и изстреля. Еви изпищя и сърцето ѝ започна да бие много бързо, докато се опитваше да насочи оръжието. Робърт се наведе и куршумът проби предпазното стъкло на лодката му. Все още коленичил, той стреля и мъжът падна назад, като крещеше от болка.

Вторият мъж скочи в моторницата на Мърсър, който също се изкачваше от водата, като пищеше ужасено и запали мотора. Той изръмжа и потегли. Еви знаеше, че няма да може да се прицели в движещата се лодка, още повече че и нейната се клатушкеше, затова и тя потегли. Двете лодки се удариха със страшна сила и нейната се качи върху другата. От удара тя изскочи и падна във водата.

Не загуби съзнание, но се чувстваше замаяна. Бе под повърхността. Нещо гърмеше в ушите ѝ и усещаше вибрации, които се насочваха към нея. Лодки, помисли си тя и я обзе ужас, като осъзна каква опасност я грозеше. Ако не я забележеха и минеха през нея, перките щяха да я направят на парчета.

Отчаяно се опитваше да излезе на повърхността. Главата ѝ се подаде и тя си пое въздух. Точно до нея приближаваше една от лодките и тя бързо се хвърли на една страна. Някой извика и тя чу силният глас

на Робърт, но не можа да разбере думите му. Ушите ѝ се бяха напълнили с вода и бе замаяна. Ако не излезеше, щеше да се удави. Премигна, за да махне водата от очите си и видя, че двете катастрофирали лодки бяха на около пет метра от нея. Насочи се към тях и се хвана за едната. Тя бе доста потънала, но поне бе над повърхността, а само това имаше значение сега.

Моторницата, която почти я бе ударила се насочваше към нея. В нея имаше двама мъже, облечени в дънки и тениски. Шофьорът приближи лодката до нея и другият мъж се протегна. Слънцето се отразяваше в значката закачена на колана му. Еви се пусна и преплува няколкото метра до тях. Мъжът хвана ръката ѝ и я изтегли в моторницата.

Тя падна на пода. Мъжът коленичи до нея. Гласът му бе разтревожен.

— Добре ли сте, госпожо Шоу?

Еви дишаше много бързо, затова само кимна. Не бе ранена, само бе замаяна от удара, но все пак се учуди откъде мъжът знаеше името ѝ.

— Добре е — чу го да казва.

Постепенно мислите ѝ се избистриха и тя започна да разбира какво става около нея. Седеше на пода на лодката, облежната на една от седалките и гледаше как поставяха белезници на двамата, а на този, когото Робърт бе прострелял, оказваха медицинска помощ. Самият Робърт бе блед, но продължаваше да стои изправен, така че Еви реши, че не е тежко ранен.

Още четири моторници бяха пристигнали, всяка с по двама мъже, и всичките те носеха значки. Чу единият от тях да се представя на Мърсър като агент от ФБР.

Случайни хора, минаващи наблизко бяха чули изстрелите и се бяха приближили.

— Имате ли нужда от помощ за тези лодки? — попита един рибар. — Ако искате, можем да ги изтеглим до някое пристанище.

Видя, че един агент погледна Робърт, сякаш чакаше разрешение, след което каза:

— Благодаря, бихме оценили всяка помощ.

Еви не поглеждаше към Робърт, макар на няколко пъти да усещаше, че той я гледа напрегнато. През целия си живот щеше да си спомня ужасът, който бе изпитала, когато мъжът стреля по него и за

миг тя реши, че още един обичан от нея човек ще умре пред очите ѝ. Отчаянието, което цял ден я гнетеше, бе нищо в сравнение с този кошмар. Робърт не я желаше, бе я използвал, но поне бе жив.

Изтеглянето на лодките продължи безкрайно дълго и дрехите ѝ започнаха да изсъхват, втвърдени от речната вода. Раненият мъж бе качен в една моторница и двама агенти го отведоха за допълнителна помощ. След това качиха Мърсър и другия мъж в друга лодка, като и на двамата ръцете им бяха с белезници. Мъжете още се бореха с двете катастрофирани лодки. Тя събра всичките си сили и седна на мястото на шофьора. Най-накрая всичко приключи. Робърт докара моторницата си до тази на Еви.

— Добре ли си? — рязко попита той.

Без да го поглежда, тя отговори:

— Да.

Той повиши глас.

— Лий, вземете и тази моторница. Аз ще закарам Еви до пристанището.

Агентът веднага се качи и тя му отстъпи мястото зад волана. Не искаше да пътува с Робърт и се огледа за някой познат.

— Качвай се в лодката — заповяда той със стоманен тон и тя реши да не се прави на глупачка. Щом Робърт реши нещо, нямаше начин да промени решението си. Пък и ако искаше да говорят най-добре бе да са насаме.

Не си проговориха, докато пристигнаха в пристанището. Черната моторница с лекота пореше водата, но при всяка малка вълна главата я болеше.

Когато Робърт изключи мотора, се обърна към нея и изруга като видя затворените ѝ очи и бледото лице.

— По дяволите? Ти си ранена!

Тя веднага отвори очи и се загледа напред.

— Не съм, това е нормална реакция.

Когато адреналинът на човек се покачи и след това рязко спадне, започваш да се чувстваш слаб и болен, затова той прие обяснението, но наум реши, че известно време трябва да я наблюдава.

Бе докарал лодката до мястото ѝ и Еви скочи на дока, преди той да може да ѝ помогне. Като истинско дете на реката, тя веднага завърза въжетата за дървените куки. Навиците, трупани през целия ѝ живот

вземаха връх на чувствата. След като приключи с това се обърна и без да каже и дума се насочи към магазина.

Бърт стоеше зад щанда и тя забеляза облекчението, което се изписа на лицето му, когато я видя, но след това се притесни като видя състоянието ѝ. Не му беше в природата да задава лични въпроси, затова думите прозвучаха странно.

— Лодката разби ли се? Добре ли си?

Два въпроса един след друг? Трябваше да го отбележи в календара.

— Добре съм, само малко изплашена — отговори тя, като се почуди още колко ли пъти щеше да ѝ се наложи да повтори тези думи. — Лодката, обаче, се разби. Теглят я към пристанището.

Робърт отвори вратата и на лицето на Бърт отново се изписа облекчение.

— Тогава аз се връщам в работилницата. Колко смяташ, че ще им отнеме да я докарат?

— Около час — отвърна Робърт вместо нея.

Отиде до машината за безалкохолни, пусна монети и натисна бутона. Бутилките паднаха с трясък и той сръчно ги взе.

— Аз ще съм тук, докато пристигнат — Бърт напусна непривичната му среда в магазина и се върна при познатата миризма на масло и грес в работилницата.

Еви мина зад щанда и седна, сякаш търсеше някаква преграда между нея и Робърт. Разбира се, не се получи; той разгадаваше всичките ѝ ходове. Застана до нея, като се облегна и кръстоса дългите си крака в глезените.

Подаде ѝ бутилка кока-кола.

— Изпий това. Преживя голям стрес и ти трябва малко захар.

Вероятно бе прав. Тя повдигна рамене и взе напитката като си припомни предния път, когато я извади от водата и я бе накарал да изпие сладкото кафе. Последното нещо, което искаше, бе да припадне в ръцете му, затова отпи от течността.

Той я наблюдаваше напрегнато, докато се убеди, че тя ще следва заповедите му и после каза:

— Мърсър бе управител на компютърната ми фирма в Хънтсвил. Работим върху програми за космически станции, както и върху други проекти, но работата ни е секретна. Нашите продукти започнаха да се

появяват в чужди ръце. Открихме, че Мърсър ги краде, но още нямахме доказателства.

— Значи това е носил в рибарската кутия? — изненадано каза тя. — Не са били наркотици, а дискове.

Той учудено повдигна вежди.

— Смяташе, че е наркотрафикант ли?

— Това ми се струваше логично обяснение. Не може да се промъкнеш незабелязано до някой в езерото. Явно е занасял пакетите до точно определено място на островите и след това другите са идвали и са ги взимали.

— Точно така. Но ако си смятала, че продава наркотици — започна, като гласа му бе страховито спокоен, — защо днес го проследи?

— Имам законно право — отвърна тя. — Той бе в една от моите моторници. Можех да загубя всичко. Най-малкото, щеше да лепне лошо име на пристанището и хората щяха да се оттеглят.

А тя е готова на всичко за това пристанище, ядно си помисли той, дори бе продала къщата си. Не бе тръгнала просто да проследи мъжа, когото подозираше в продажба на наркотици. Бе взела пистолета си и кръвта му замръзна във вените, когато си помисли какво можеше да ѝ се случи.

Бе сама срещу трима мъже. Ако беше честен, обаче, тя се бе справила с положението перфектно, докато вълните от неговото пристигане не предизвикаха бъркотия.

— Можеше да се убиеш, когато блъсна лодката си в другата.

— Скоростта не бе много висока — отвърна тя. — Пък и моята моторница е по-голяма. Страхувах се, че резервоарът може да гръмне, но той е отзад, така че нямаше страшно.

Не е имала време да обмисли всичко това, помисли си той; реакцията ѝ бе мигновена и сърцето му бе спряло. Но все пак тя бе прекарала живота си около лодки и имаше достатъчно познания, за да може да вземе подобно решение. Не е знаела, че всеки момент ще пристигнат подкрепления, само бе забелязала, че един от престъпниците щеше да избяга и го бе спряла. Робърт не можеше да реши дали е постъпила смело или глупаво, или пък и двете.

Тя още не го бе погледнала. Той внимателно подбираше думите си.

— Работих с ФБР и някои частни детективи, за да хванем Мърсър. Бях проследил някои от сделките му и го притиснах финансово, така че да му се наложи да действа бързо.

Не му бяха необходими повече обяснения. Наблюдаваше лицето ѝ и разбра, че бе схванала думите му.

— Точно както постъпи и с мен — промълви тя. — Решил си, че работя с него, защото той използва моето пристанище и аз на няколко пъти го проследих, за да открия какво прави.

— Не ми отне много време да установя, че ако изобщо си замесена, вероятно изобщо нямаш представа какво върши той. Но ти все правеше подозрителни неща, така че не можех да си позволя да те оставя на мира.

— Какви подозрителни неща? — попита тя с недоверие.

— Като например, да напуснеш пристанището по средата на деня, за да го проследиш. Онзи ден, след като излезе от банката, се обади на някого от уличен телефон и ние не можахме да проследим разговора. Вчера цял ден те следят, докато най-накрая ти правиш рязък завой и пак не можахме да те открием, докато не се върна на работа.

Еви се засмя, но звукът издаваше горчивина и недоверие.

— Само това! Невероятно е как подозрителният ти мозък вижда във всичко нещо нередно. Когато за втори път ми отказаха ипотеката, разбрах, че зад това стои някой. Не можех да загубя пристанището. Единственото нещо, което ми остана, бе да продам къщата си и знаех, че ако не се обадя веднага, след това няма да имам сили. Затова спрях при първия уличен телефон и позвънях на едни хора, които отдавна проявяват интерес към нея. Те бяха толкова щастливи, че решиха да ми платят в брой, за да не мога да променя решението си.

— Вчера — тъжно продължи тя, — търсих място, където да живея. Знаех, че само се опитвам да го отложам и нещата щяха да стават все по-лоши. Затова завих така рязко и отидох до един апартамент, който бях набелязала.

Така е, помисли си той, докато наблюдаваше бледото ѝ лице. По-добре мигновена болка, отколкото вечна агония. Всичките ѝ действия бяха невинни, продиктувани от отчаянието ѝ.

Тя повдигна рамене.

— Реших, че искаш пристанището. Не можех да измисля защо. За мен то значи страшно много, а ако търсиш къде да си вложиш

парите има далеч по-големи и доходоносни. Ти пък си смятал, че съм предател и какъв по-добър начин да ме следиш отблизо, освен да започнеш престорена връзка с мен и практически да живеем заедно?

Точно тук бе проблемът.

— Не съм се преструвал.

— И луната не е кръгла — отвърна тя, като се обърна и погледна през прозореца своето кралство, което бе спасила на такава висока цена.

— Нямахте да допусна да ти отнемат пристанището — каза той. — Просто исках да те притисна до стената. Дори и да бе виновна, вече бях решил, че няма да допусна да повдигнат обвинения срещу теб.

— Колко мило от твоя страна — измърмори тя.

Той отиде до нея и хвана раменете ѝ, като нежно ги стисна.

— Знам, че си наранена и ядосана, но докато не бяхме хванали Мърсър, не можех да си позволя да те оставя.

— Разбирам.

— Слава Богу! — с облекчение каза той и затвори очите си.

Тя повдигна рамене под ръцете му.

— Националната сигурност е по-важна от наранените чувства. Не си имал избор.

Гласът ѝ бе равен и той отвори очи. Още не бе решил всички проблеми. Оставаше въпросът за къщата.

— Съжалявам за къщата ти — нежно каза той. — Никога нямаше да допусна да я продадеш, ако знаех, че това са плановете ти — обгърна лицето ѝ с ръце, като усещаше копринената ѝ кожа под пръстите си. — Не мога да я върна, но мога да ти подаря моята. Прехвърлих нотариалния акт на твое име.

Тя се стегна и рязко отмести лицето си от ръцете му.

— Не, благодаря — хладно каза Еви, като се изправи и се загледа през прозореца, с гръб към него.

Погрешно ме разбра, гневно си помисли той, ядосан на себе си, че бе заговорил за къщата, преди да обсъдят най-важното нещо.

— Това не е милостиня — каза той, като постави ръката си на врата ѝ и нежно започна да разтрива стегнатите мускули. — Не е жест, тъй като ще остане в семейството. Еви, ще се омъжил ли за мен? Знам, че обичаш това място, но можем да стигнем до компромис. Няма да те

откъсна напълно от семейството ти. Ще използваме къщата за почивка. Ще идваме тук през лятото, пък и през останалата част от годината.

Тя се изтръгна от ръката му и се обърна към него. Бе дори още по-бледа. Златистите ѝ очи бяха безизразни и с ужас Робърт си спомни описанието на Беки, когато е загубила Мат. Това, което видя в нея, бе абсолютна емоционална пустош и се вкамени на мястото си.

— Както винаги, твоите компромиси в твоя полза — каза тя, като гласа ѝ бе толкова хладен, че той потрепери. — Аз имам по-добро предложение. Защо не си отидеш в Ню Йорк, а аз ще остана тук и така и двамата ще сме по-щастливи.

— Еви... — започна той, но спря, за да си поеме въздух и да възстанови контрола си.

Разбира се, тя бе ужасно разстроена, след всичко, което ѝ се струпа днес. Обичаше го, а той я бе наранил. Някак си трябваше да я убеди, че отново може да му се довери.

— Не — извика тя. — Не се опитвай да измислиш как да ме изманипулираш, за да постъпя както искаш. Прекалено си загрижен за собственото си удобство. Нищо не те трогва истински, нали? — тя разпери ръце. — Ти си в единия край, а всички останали в другия и никога не се срещате. Нищо и никой не допускаш близо до себе си. Готов си да се ожениш за мен, но нищо да не се промени. Ще останеш затворен в себе си и ще наблюдаваш останалите, за да дръпнеш правилните конци, така че те да правят каквото решиш ти. Това, което имах с Мат, бе истинско, отношения с човешко същество, а не с фасада. Какво те кара да мислиш, че ще приема предложението ти? — тя спря, потрепери и след това каза: — Върви си, Робърт.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Отсъствието на Еви оставяше огромна зееща дупка в живота на Робърт. Никога досега не бе чувствал липсата на определена жена и не бе позволявал някоя да стане толкова важна за него, а точно това изпитваше в момента. След като бе отхвърлила предложението му, на следващия ден той се върна в Ню Йорк и се зае с натрупаната работа, но светските забавления, които преди му харесваха, сега му се струваха прекалено истерични и отегчителни. Не искаше да посещава операта или безкрайния парад от официални вечери; искаше да седи на верандата в топлата, уханна нощ, да слуша ромонът на реката и да се наслаждава на звездите, разпилени по тъмното небе. Искаше с Еви двамата да лежат голи един до друг на шезлонга, докато желанието им стане непоносимо и се отдадат страстно един на друг.

Сексът винаги е бил добре контролирана и много важна част от живота му, но сега изобщо не откликваше на предложенията. Желанието му не бе спаднало, напротив, дори го подлудяваше. Но не изпитваше нужда от дистанцираното удоволствие, което бе получавал преди, при което умът му винаги бе отделен от тялото. Не бе така с Еви и дори на няколко пъти бе губил контрол над себе си. В мислите му се връщаше образа как лежи гола под него, как се отдава на нежната ѝ, топла женственост и тя се превръщаше в жив огън в ръцете му.

Дори сега се възбуди. Стана и яростно започна да обикаля из апартамента, като непрестанно ругаеше. Желаше я и липсата ѝ го разяждаше като киселина.

Още не можеше да разбере защо нещата така се объркаха. Сякаш усещаше отговора, но все се изплъзваше от ума му. Бе неспособен да разреши проблема и това го вбесяваше, както го дразнеше жаждата му да бъде с Еви. Винаги бе успявал да различи и най-малките нюанси и решаваше трудни задачи с бързина, която оставяше другите в прахта. Сега се чувстваше сякаш собственият му мозък го бе предал.

Не бе заради къщата. Това я бе наранило, но тя бе разбрала обяснението му; видя го в очите ѝ. Къщата ѝ бе нищо в сравнение с

националната сигурност и тя му повярва, като ѝ каза, че никога нямаше да допусне да отнемат пристанището ѝ. Бе допуснал огромна грешка в изчисленията и това също го вбесяваше. Еви бе предприела действие, което никой не би могъл да предположи. Да ипотекира къщата си — да, но да я продаде... Все още бе стъписан от решението, което бе взела.

Но тя му бе простила за това, дори му прости, че я бе заподозрял в предателство.

Тогава защо, по дяволите, бе отказала да се омъжи за него? Изражението в очите ѝ още го преследваше и той лежеше нощем буден, изпълнен с болка и желание да върне блясъка в тях. Неговата златна, блестяща Еви изглеждаше като... пепелище.

Тя го обичаше. Бе сигурен в това, както бе сигурен в ударите на сърцето си. И все пак му бе отказала. Бе казала „Върви си, Робърт“ с такава решителност в гласа, която го бе стреснала. И той си отиде, но имаше чувството, че всеки изминал ден без нея бе равносителен на смърт.

Маделин му се обади на няколко пъти и настояваше да им отиде на гости. Добре познаваше сестра си и знаеше, че му остават още два дни преди тя да се появи на прага — с един палавник на ръце и другия до нея — и поглед, който не търпи възражения. И тя го познаваше достатъчно добре, за да усети, че нещо не е наред и нямаше да си намери място, докато не разбере какво точно. Нейната решителност бе забележителна още когато бе дете, а с възрастта се бе задълбочила.

Робърт продължаваше да обикаля и да ругае, когато изведнъж му хрумна какво трябва да направи. След Еви, Маделин бе най-проницателната жена, която познаваше и можеше да помогне да открие отговора, който му се изплъзваше. Обади ѝ се, за да ѝ каже, че пристига.

Заради разликата във времето, все още бе ранна сутрин, когато самолетът се приземи в Билингс. Ранчото се намирало на около двеста километра и разполагало със собствена писта за кацане, така че винаги предпочитало да наеме малък самолет и да прелети дотам пред изморителното шофиране. Докато се приземявало, видя джипа на Маделин. Тя се бе облегла на колата и косата ѝ се развявало от вятъра. Бе малко по-тъмна от тази Еви и все пак приликата го стресна.

Приземи самолета близо до джипа. Когато изключи двигателя можеше да види двете прекрасни момчета, които подскачаха наоколо и в очите му се появи усмивка. Малките хулигани му липсваха. Вече бе време да има собствени деца.

Слезе от самолета и Маделин бавно тръгна към него да го посрещне.

— Слава Богу, че си тук! — каза тя. — Дяволските създания ме подлудиха, откакто им казах, че пристигаш. Знаеш ли, че когато едногодишно момче казва „чичо Робърт“ звучи като Али Баба? Чух го поне петнайсет хиляди пъти за последния час, така че вече съм експерт.

— Мили Боже! — възкликна той, като погледна към дяволските създания, които повтаряха тяхната версия на името му.

Тя се изправи на пръсти да го целуне и прегърне. Винаги се чувстваше странно спокоен, когато стъпеше в ранчото. Връзката с природата тук бе много силна, точно както в Алабама.

Маделин изчака докато се наобядват и чак тогава повдигна въпроса, който със сигурност бе глождил любопитството ѝ от доста време. Момчетата бяха изпратени да спят следобедния си сън, а Робърт и Рийс пиеха кафе. Маделин се върна в трапезарията, седна при тях и попита:

— Кажи сега какво не е наред?

Той ѝ се усмихна кисело.

— Знаех, че няма да можеш да изчакаш. Винаги си била любопитна.

— Така е. Сега ни кажи.

И той им разказа. Чувстваше се много странно. Не помнеше някога да се е нуждаел от помощ, за да вземе решение. Накратко им обясни историята на Мърсър, затова, че Еви е била заподозряна в съучастничество и как ги е притиснал да извършат поредната сделка. Описа им Еви, без да си дава сметка за зажаднялото изражение в очите му. Разказа им всичко — как е продала къщата си, за да спаси пристанището, как го е разкрила, че той стои зад всичко това и как бяха хванали Мърсър. И как тя отхвърли предложението му за брак.

Забеляза, че Маделин се стегна по време на неговата тирада, но тя бе забола поглед в масата и не можеше да види изражението на

лицето ѝ. Когато приключи, тя го погледна и той с изненада забеляза яростта в очите ѝ.

— Как може да си толкова глупав? — извика тя и се изправи толкова рязко, че столът ѝ падна назад. — Изобщо не се учудвам, че не е приела да се омъжи за теб! И аз не бих приела! — тя бясно излезе от трапезарията.

Удивен Робърт се загледа след нея.

— Не знаех, че може да се движи толкова бързо — измърмори той.

Рийс се изсмя.

— Знам. И аз доста се изненадах първия път, когато я ядосах.

Робърт погледна зет си. Той бе едър, силен мъж, висок колкото него, с тъмна коса и лешникови очи, които децата му бяха наследили.

— Какво я вбеси толкова?

— Вероятно същото нещо, което я вбеси, когато аз се държах като глупак — развеселено отговори Рийс.

— Някой няма ли да ми обясни най-накрая? — попита Робърт с насилена любезност. Външно изглеждаше спокоен, но вътре в себе си бе безкрайно изнервен. Не знаеше как да постъпи, а досега не му се бе случвало подобно нещо. Чувстваше се като изгубен.

Рийс се облегна на стола, като си играеше с чашата.

— Веднъж за малко не загубих Маделин — рязко каза той, като гледаше надолу. — Сигурно не ти е казвала, но тя ме напусна. Не избяга далеч, само тук в града, но се чувствах ужасно.

— Кога беше това? — попита Робърт, като присви очите си. Не му стана приятно, че Маделин е имала проблеми и не му е казала.

— Когато беше бременна с Тай. Опитах по всякакъв начин да я убедя да се върне, но бях прекалено глупав и не се сецах да ѝ кажа единственото нещо, което имаше значение.

Рийс повдигна поглед към Робърт и лешниковите му очи срещнаха ледензелените.

— Не е лесно да дадеш на друг такава власт над самия теб — започна той. — Беше ми трудно да го призная дори пред себе си, а ти си два пъти по-лош от мен. Много силен човек си, Робърт, много опасен, отколкото се представяш пред другите. Свикнал си да контролираш всичко, но това не се поддава на контрола ти, нали?

Вероятно дори не знаеш за какво става въпрос. Мен самият трябваше да ме ударят по главата, преди да мога да го разбера. Обичаш я, нали?

Робърт замръзна на мястото си и очите му станаха безизразни. Да я обича? Дори не бе помислял подобно нещо. Желаете я, искаше да се ожени за нея, да имат деца. И искаше всичко това с плам, който бе на път да го унищожи. Но цялото му същество се бунтуваше срещу мисълта, че може да е влюбен в нея. Това би означавало ужасяваща безпомощност; нямаше да можеше да живее без нея, нито пък щеше да запази сърцевината си неуязвима. Бе съвсем наясно с истинската си природа и със скритата първичност в себе си. Не искаше да разкрива тази неподправена страст пред никого, дори не искаше хората да подозират, че съществува.

Но Еви така или иначе го бе разгадала, шокиран осъзна той. Бе разпознала истинската му същност, още в момента, в който го видя. Понякога направо четеше мислите му с нейната влудяваща интуиция. Можеше да се прикрие пред всеки друг, но не и пред Еви и през цялото време, когато бяха заедно, той се опитваше да си възвърне контрола над себе си, над ситуацията, над нея. Бе разбрала какъв е и въпреки това го обичаше.

Той изруга и прокара разтрепераната си ръка през косата. Еви го обичаше точно заради тази неподправена страст. Бе срещнала истинската любов с Мат и я бе загубила; само нещо невероятно мощно можеше да я завладее отново. Любовта му към Еванджелин не можеше да е цивилизована и кротка; щеше да поиска сърцето и душата му, без никакви пазарлъци.

Проблемът не бе в къщата. Нито пък в това, че я бе подозирал в престъпление. Можеше да ѝ предложи хиляди къщи и да ѝ даде цялата власт, която парите осигуряваха, но нищо от това нямаше да я съблазни. Еви искаше само едно нещо, което той не ѝ бе предложил: неговата любов.

— Толкова е просто — нежно каза Рийс. — Казах на Мади, че я обичам. И най-вече — признах го пред себе си.

Робърт продължаваше да стои втрещен.

— А ти как разбра?

— Имаш ли чувството, че никога няма да ѝ се наситиш? Искаш ли да я любиш до безкрай? Искаш ли да я защитаваш, да я глезиш, да ѝ дадеш всичко, което можеш? Чувстваш ли се щастлив, когато просто

седите двамата, когато я слушаш, докосваш, усещаш до себе си? Имаш ли чувството, че ти липса с такава болка, сякаш някой те е нарязал на парчета? Когато Мади ме напусна се чувствах толкова зле, че едва живеех. Сякаш в мен бе зейнала огромна дупка и нито можех да спя, нито да ям. Единственото нещо, което можеше да ме върне към живот бе да съм с нея. Така ли се чувстваш?

Очите на Робърт излъчваха непоколебимост.

— Сякаш бавно умирам.

— Да, това е любов — каза Рийс, като съчувствено поклати глава.

Робърт се изправи, на лицето му бе изписана решимост.

— Целуни Маделин за чао. Кажй й, че ще ви звънна.

— Не можеш да изчакаш до сутринта?

— Не — отговори Робърт, като взимаше по две стълби наведнъж. Не можеше да чака и минутка. Вече бе на път за Алабама.

Еви не харесваше новия си дом. Чувстваше се като затворник, макар че апартаментът бе ъглов и имаше съседи само от едната страна. Щом погледнеше през прозореца виждаше друга сграда, вместо успокояващата река. Можеше да чуе съседите си през тънките стени, да слуша техните скандали и плачът на двете им деца. Излизаха до късно вечер и шумно се прибираха. Това неминуемо я будеше и тя с часове след това не можеше да заспи.

Можеше да си намери друго място, но нито имаше сили, нито желание да се занимава с това. Насилваше се всеки ден да ходи до пристанището и това бе максимумът на възможностите й. Мъчеше се да си върши работата, но с всеки ден ставаше все по-трудно и знаеше, че скоро силите й ще я напуснат.

Беше й студено и нищо не можеше да я стопли. Бе вътрешна вледененост, която се разстилаше от огромната празнота, която чувстваше и никаква топлина не можеше да я превъзмогне. Само като си спомнеше името му имаше чувството, че някой е забил нож в сърцето й и болката бавно се разнася във всички посоки, а той постоянно бе в мислите й. Щом зърнеше черна коса стомахът й се свиваше; ако чуеше по-плътен глас сърцето й спираше и за миг я обземаше щастие, като си помисляше „Той се е върнал“. Но той не се

бе върнал и щастието ставаше на пепел, а тя се чувстваше по-самотна отпреди.

Слънцето продължаваше да блести и да разпраща топлината си, но тя нито го чувстваше, нито го виждаше. Целият свят бе изрисуван само в сиво.

Вече съм го преживявала, мислеше си тя в сутрините, когато не можеше да открие причина да стане от леглото. Мога да го преживея отново. Истината бе, че първия път едва бе оцеляла, а сега бе още по-трудно. Бе изпаднала в депресия, която с всеки ден изсмукваше живота ѝ. Не бе сигурна, че има силите да се пребори този път.

Беки бе побесняла, когато разбра, че Робърт е напуснал града.

— Той ми каза, че ще ти предложи да се омъжиш за него — бясно бе извикала тя.

— Предложи ми — глухо бе отвърнала Еви. — Аз му отказах — и не отговори на другите въпроси; дори не ѝ бе казала защо е продала къщата си.

Лятото бе към края си, сякаш се самоизгаряше. Още малко и училището щеше да започне. Според календара имаше още един месец до есента, но тя вече се усещаше във въздуха, свежа и разхладителна. Като че ли и аз самата се самоизгарям, безразлично си помисли Еви.

Лягаше си веднага щом се стъмни, като се надяваше, че ще може да поспи поне няколко часа, преди шумните ѝ съседи да се приберат. Обикновено не даваше резултат. Когато престанеше да се занимава с нещо конкретно, спомените веднага я заливаха, сякаш изскачаха от всяко кътче на мозъка ѝ. Лежеше в леглото и си спомняше Робърт до нея и образът му бе толкова ярък, все едно, че ако се пресегне ще го докосне. Тялото ѝ трепереше от желание, зажадняло за ласките му. Можеше да си спомни всеки път, когато се бяха любили.

Той си бе отишъл, но тя не се бе освободила от него.

И тази нощ не бе различна. Въртеше в леглото, като се мъчеше да превъзмогне треската в тялото си и мъката в сърцето си.

Някой потропа на вратата и тя се стресна. Погледна часовника. Минаваше десет.

Стана и облече халата си. На вратата отново се почука, толкова силно, сякаш някой се опитваше да я избие. Тя светна лампата в хола.

— Кой е?

— Робърт е. Отвори вратата, Еви.

Тя замръзна, ръката ѝ остана на дръжката и усети, че кръвта ѝ се отдръпна от лицето.

— Какво искаш? — успя да попита, толкова тихо, че не бе сигурна дали той я е чул.

— Искам да поговорим. Отвори вратата.

Плътният, дълбок глас бе същият. Облегна главата си на вратата, като се чудеше дали ще може да го отпрати за втори път. Какво бе останало да се каже? Сигурно щеше да я убеждава да приеме къщата му. Не можеше да живее там, спомените бяха прекалено силни.

— Еванджелин, отвори вратата.

Тя я отключи. Той веднага влезе вътре. Тялото му ухаеше по същия начин. Робърт заключи вратата и когато се обърна към нея, тя забеляза, че косата му бе разрошена и лицето му бе покрито с набола брада. Очите му блестяха като зелен пламък, когато се вгледа в нея. Изобщо не огледа апартамента.

— Ще те попитам само още веднъж — рязко каза той. — Ще се омъжиш ли за мен?

Еви потрепери при думите му, но поклати глава. Преди, когато вярваше, че го е грижа за нея, можеше да го направи, но след като разбра, че я е използвал... не, не можеше да се омъжи за него.

Мускулите на челюстта му се стегнаха. Можеше да усети напрежението му, като някакъв див звяр готов да нападне жертвата си и отстъпи една крачка назад. Когато заговори, обаче, гласът му бе спокоен.

— Защо не?

Разликата между тона на гласа му и енергията, която усещаше, че пулсира в тялото му, бе влудяваща. Цялата мъка от изминалите седмици я връхлетя.

— Защо не ли? — извика тя, като гласа ѝ трепереше. — Боже мили, я се погледни. Нищо не те засяга, нали? С удоволствие ще вземеш от мен всичко, което ти дам, но никога няма да ме допуснеш до истинската ти същност, нали? Криеш се зад ледена стена и ми писна да се блъскам в нея?

— Обичаш ли ме?

— Затова ли си дошъл? — сълзи започнаха да се търкалят по лицето ѝ. — Да изчеткаш егото си? Да, обичам те. А сега си върви!

Видя, че мускулите му се стегнаха и в очите му проблесна нещо диво. Сърцето ѝ подскочи, когато забеляза заплахата в тях. Обърна се да побегне, но Робърт я сграбчи и я обърна към себе си. Объркана Еви реши, че това бе пореден добре премерен ход, който трябваше да ѝ покаже колко е сериозен, но след това видя очите му. Зениците се бяха свили до две малки черни точки, а ирисите блестяха като две зелени пламъчета. Лицето му бе бледо, с изключение на двете зачервени петна на скулите. Дори и Робърт, помисли си тя, не може да контролира физическите реакции.

Ръцете му се стегнаха около кръста ѝ, докато пръстите му се забиха в нежната ѝ кожа.

— Права си — тихо каза той. — Никога не съм искал някой да се приближава твърде много до мен. Никога не съм искал да мисля толкова много за друго човешко същество или да допусна ти, или която и да е друга да имат такава власт над мен — той дишаше учестено. — Господ ми е свидетел, че опитвах по всякакъв начин да не ти позволя да ме разгадаеш, но не успях. Искаш истинско човешко същество? Добре тогава, целият съм твой. Обичам те толкова много, че любовта ми към теб ме разкъсва на парчета. Но има и една подробност — продължи той с дрезгав глас. — Ще ти дам повече, отколкото на когото и да е друг, но и ще искам много от теб. Няма да можеш да избираш само добрите ми качества; ще трябва да ме приемеш като цяло. Получаваш всичко добро с всичко лошо и те предупреждавам, че не съм джентълмен.

— Не — промълви тя. — Не си — Еви се отпусна в ръцете му и се вгледа в лицето, в струйката пот по челото и свирепия поглед в очите. Сърцето ѝ биеше лудо от последните му думи. Той я обичаше! Не можеше да повярва, че наистина го бе казал. Гледаше тези огнени очи и бе толкова замаяна, че не можеше да пророни и дума.

— Ревнив съм — прошепна той, гласът му още бе напрегнат. — Не искам дори да поглеждаш друг мъж и ако някой глупак се опита да те ухажва ще е голям късметлия, ако не го убия — раздруса я в ръцете си. — Желая те през цялото време и ще те имам. Искам да те любя по четири и пет пъти на ден, така че постоянно да ме усещаш в себе си.

Златистите ѝ очи се разшириха.

— И аз го искам.

В този момент той изобщо не се контролираше. Можеше да усети страстта из цялото му тяло.

— Искам винаги да си на мое разположение. Не мога да нарежа работата си, така че очаквам да нагласиш живота си към моя.

Докато говореше, Робърт я облегна на стената. С едно движение свали дрехите ѝ. Тя се прилепи до него, като усещаше силното му тяло до своето, докато и той се събличаше. Наум се благодари, че съседите ѝ още не се бяха върнали и обви ръцете си около врата му. Сърцето ѝ биеше лудо, усещаше как кръвта кипи по вените, като разнасяше неземното удоволствие до всяка клетка. Еви обви краката си около него. Извика от изгарящата наслада, когато телата им се сляха. Усещаше ударите на неговото сърце в гърдите си.

И двамата замръзнаха, залети от сладостта да бъдат отново едно цяло.

— Не искам да използваме никакви предпазни средства — простена той. — Не ми харесва да се пазиш от мен. Искам да имаме деца.

Тя простена, когато по цялото ѝ тяло преминаха тръпките на удоволствието. Бе провокирала дивата му страст, но бе готова да я приеме. Това бе истинският Робърт, който бе способен да я съживи отново и да стопли всяка клетка от тялото ѝ. Вече не усещаше студа в себе си, сякаш цялата излъчваше живот.

— Искам да се омъжиш за мен. Искам се те обвържа по всякакъв начин. Искам да носиш името ми, Еванджелин, разбираш ли?

— Да — простена тя, цялата обладана от страст. — Да, Робърт!

Доста дълго след това тя осъзна, че лежаха на леглото. Не бе загубила съзнание, просто всичко, което виждаше бе той. През цялото време не я изпускаше от ръцете си. Сгуши се в него и удоволствието отново да усеща голото му тяло до своето я заля като вълна.

— Желанието ти да напълниш къщата си с деца може да се изпълни по-скоро, отколкото предполагаш — промълви тя. — Откакто си тръгна не вземам хапчета.

— Добре — отвърна той, като нежно погали гърба ѝ и я притегли по-плътено до себе си. — Не искам да те наранявам повече.

Усещаше загриженост в гласа му; знаеше, че не му е лесно да се разкрие, след като толкова дълго време се бе прикривал. Целуна го с цялата си нежност.

— Не можеш да ме нараниш като ме обичаш.

Очите му проблеснаха.

— Това е добре — простена той. — Защото наистина те обичам.

ЕПИЛОГ

Еви чу асансьорът и се наведе над малкото създание, което неуверено се държеше за стола в коридора.

— Тати си идва — прошепна тя и забеляза радостта в очите на дъщеря си. През цялото време изпитваше нужда да я държи в ръцете си. Понякога любовта ѝ към малкото момиченце бе толкова силна, че имаше чувството, че ще се задуши.

Вратите на асансьора се отвориха и Робърт излезе; очите му излъчваха радост, когато видя, че го чакат. С неразбираеми звуци на удоволствие, малкото бебе се пусна от стола и се хвърли към него. Лицето на Робърт побеля, той пусна куфарчето си на земята и коленичи, за да посрещне дъщеря си.

— Божичко! — възкликна той шокиран. — Тя ходи!

— От няколко часа вече — каза Еви, докато наблюдаваше как малката Ейнджъл хвана вратовръзката на баща си и започна да си играе с нея. — Сърцето ми спира всеки път щом направи една крачка.

— Но тя е само на седем месеца. Още е твърде малка да ходи.

Удивен, той се загледа в малката главичка, покрита с копринена, тъмна коса и я притегли в прегръдка. Също толкова изумен бе, когато тя започна да пълзи на пет месеца. Ако можеше, Робърт би предпочел малкото създание да си остане бебе поне през първите пет години. Тя, обаче, бе напълно безразлична към тревогите му.

Докато още държеше бебето в ръцете си, той притегли Еви и дълго я целуна. Бяха я кръстили Дженифър Ейнджъллина, като възнамеряваха да я наричат Джена, но откакто се роди ѝ викаха Ейнджъл. Тя обаче приличаше на ангелче само докато спеше, а през останалото време бе страшно палава.

Еви се отпусна в прегръдката му. Цял ден го чакаше напрегнато.

— Беше прав — промълви тя.

Той повдигна главата си, очите му блестяха.

— Наистина ли?

Тя се засмя и го оципа.

— Знаеше, че си прав — бяха решили да имат още едно дете, колкото се може по-скоро. Бременността и раждането бяха минали без проблеми и те вече искаха да напълнят къщата с деца.

Преди три седмици се отдадоха на страстта си, която изобщо не бе намаляла през времето на брака им. Когато се събудиха на сутринта, Робърт я бе погледнал със сънените си, зелени очи и бе казал:

— От тази нощ ще се роди още едно бебе.

И тя така смяташе; интуицията ѝ го подсказваше много преди тестът за ранна бременност да го потвърди тази сутрин.

Облегна главата си на широкото му рамо, като си спомни истинският ужас, който изживя, когато първия път разбра, че е бременна. Трябваше ѝ цялата смелост на света, за да си позволи да обича Робърт, а сега щеше да се появи още едно създание, част от нея и от него. Щеше да му отдаде цялата си любов и умираше от страх. Но Робърт бе разбрал как се чувства, бе видял страха в очите ѝ и не се отдели от нея. Обади се на Фелис и каза да отложи всичките му ангажименти и целия ден не я изпускаше от прегръдката си.

Ейнджъл се опитваше да се освободи от ръцете му. Той въздъхна, пусна Еви и остави малкото момиченце на земята. Щом стъпи на краката си, тя забързано тръгна нанякъде. Еви се сгуши в него и двамата наблюдаваха неуверените стъпки на детето си.

Еви отпусна глава на гърдите му и усети сигурността на силното му тяло. Вместо да нагажда своят живот към него и да го дели с работата му, както Робърт я бе предупредил, той бе променил целия си начин на живот и работа си като прекарваше всяка свободна минута с нея и Ейнджъл. Знаеше, че Робърт е мъж със стряскаща страст, но вместо да се плаши от нея, тя ѝ се наслаждаваше. Робърт обичаше без уговорки — с всяка клетка от тялото си.

Ръката му нежно погали корема на Еви.

— Добре ли си?

Тя повдигна глава и му се усмихна. Любовта му ѝ даваше сили.

— Никога не съм била по-добре.

Робърт я целуна.

— Обичам те, Еванджелин — притисна я той до себе си. Любовта, която изпитваше към нея бе най-приятното и удовлетворяващо нещо в живота му. Тя изискваше всичко от него и той ѝ го даваше с удоволствие и понякога се учудваше от силната връзка

пoмeждy им. Бeшe пpaв; лyбoвтa мy към Евaнджeлин бe oтнeлa
всичкo, кoетo имaшe, сърцeтo и дyшaтa мy.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.